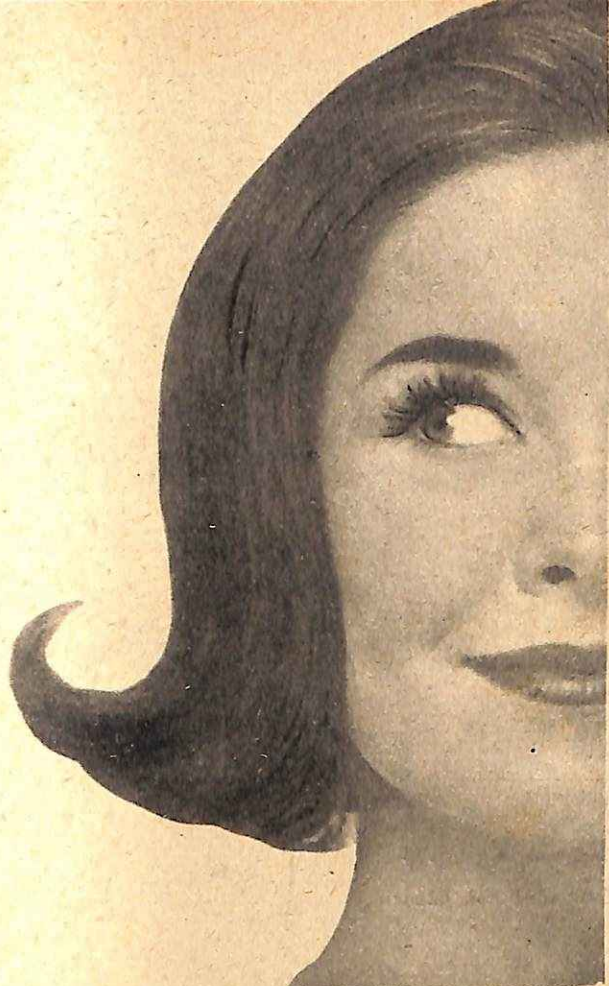

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΤΕΧΝΗ του ΦΙΛΙΟΥ

Μερικά μικρά μυστικά, που το κάνουν
πιο γλυκό

μια προστατευτική κρέμα, πριν τα βάψετε.
Για να ευωδιάζει, εξ' άλλου, το στόμα σας,
κάνοντας ακόμα πιο γλυκό το φιλί σας, μετα-
χειρίστε τρεις φορές την ημέρα μία αρωμα-
τική οδοντόκρεμα.

Αποφύγετε την κακή συνήθεια, που έχουν
πολλές γυναίκες να βάφουν κάθε λίγο τα χεί-
λη τους, μπροστά στον κόσμο, όπου κι' αν
βρίσκονται. Αλλιώς, αυτό γίνεται συνήθως
από μία απλή νευρική κατάσταση, χωρίς ναχουν
καμία πραγματική ανάγκη από βάψιμο.

Αν βάψετε απ' την άρχη τα χείλη σας ο-
πως πρέπει, θα διατηρηθούν τέλεια επί πολλές
ώρες. 'Αλλ' αν, παρ' όλ' αυτά, βεβαιωθείτε
πως χρειάζονται διόρθωμα, είναι προτιμότερο
να τα σκουπίσετε και να τα ξαναβάψετε εξ' άρ-
χής. Φυσικά, η δουλειά αυτή πρέπει να γίνεται
καπου ιδιαιτέρως, κι' όχι μπροστά στον κόσμο.

Και τώρα, μετά την προετοιμασία του...ε-
ργαλείου, ως έρθουμε και στην κυρίως τεχνική
του φιλιού. 'Εδώ, οι ειδικοί έχουν διατυπώσει
μερικούς βασικούς κανόνες, που είναι φρόνιμο
να μην τους ξεχνάτε.

Πρώτα απ' όλα, όταν φιλάτε, κλείνετε τα
μάτια σας. 'Ο αγαπημένος σας μπορεί να...χα-
ση κάπως τα νερά του, αν τον κυττάξετε με-
στά μάτια, από τόσο κοντά. Μπορεί επίσης να
υπονοιαστή, ότι κυττάτε το ρολογάκι σας, πίσω
απ' το κεφάλι του, γιατί βιάζεσθε να τελειώ-
νετε! Κι' αυτό θα είναι άκομτο για να του
χαλάσει δηλ τη διάθεση...

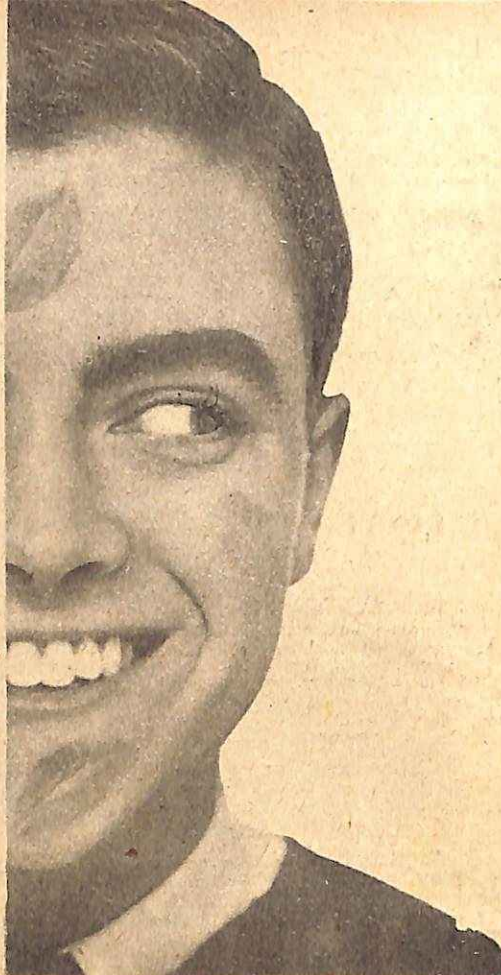
Αν τυχόν δεν έχετε όρεξη για φιλιά, δηλώ-
στε το, με μαλακό αλλά σταθερό τόνο. Είναι
πολύ προτιμότερο, για την αξιοπρέπεια και των
δύο σας, ένα ξεκάθαρο «όχι», παρά τα σκέ-
πτα, τα καμώματα και το γέλιο του κε-
φαλιού πώς το άλλο μέρος για ν' αποτύγετε
τα χείλη του.

Μη γελάτε, έπειτα απ' το φιλί. 'Αδύνατο γά
φαντασθήτε πόση απογοήτευση νοιώθει ο άν-
τρας, όταν, ενώ περιμένει να σας δει συγκινη-
μένη και ταραγμένη απ' το φιλί, που ανταλ-
λάξατε, έσείς βάψετε τα χείλη και του φωνά-
ζετε: «Αν έβλεπες το πρόσωπό σου στον κα-
θρέφτη!... Έχεις πασπαλειφτή με χραγιόνια». Τα
άστοχα αυτά χάχανα άρρουν για να κατα-
στρέψουν όλη τη γοητεία του φιλιού!

Μην αφήνετε στον καβαλλιέρο σας την εντύ-
πωση πως το φιλί, που του δίνετε όταν τον κα-
ληνυχίζετε, είναι ένα είδος εξοφλήσεως για
την εποχή ήταν: γοφοί! 87 εκατοστά, μέση: 54 εκα-
τοστά και στήθος: 86 εκατοστά. 'Αλλά, οι ίδιες
ακριβώς διαστάσεις μ' εκείνες που είχε, όπως φα-
νέριαν το σημείωμα, η γυναίκα του λεωφορείου!

Σε λίγες μέρες, έδινε για δημοσίευση ένα άρ-
θρο, όπου έκανε λόγο για το εύρημά του στο λεω-
φορείο και για την άγνοια με τις ίδανικές δια-
στάσεις της 'Ελληνίδας του 4ου αιώνα. Το άρθρο
στάσεις αίσθησι και μία κινηματογραφική έται-
ρεία σκέφθηκε να παρουσιάσει, με ύποψοι, γά της
την άγνοια γά την πρώτη ταϊνιά που θα γυρίζε. 'Η
'Ελίζα διαπίστωσε, τότε, έκπληκτη πως αυτή ήταν
εκείνη που ζητούσαν και παρουσιάστηκε, με άπο-
ληση γά κάνει ένα ντεμπούτο άπροσδόκητο στην ό-
θονη. Από τον πρώτο ρόλο της, εξακριβώθηκε πως η
'Ελίζα, εκτός από τις ειδανικές διαστάσεις, έχει
επίσης και ταλέντο.

Και μία τελευταία συμβουλή: Μη φλυαρήτε
με τις φιλενάδες σας για τα φιλιά, που έδωσα-
τε και πήρατε. Αν τυχόν φτάσουν οι έγκυρτοι
ορείσεις σας αυτές στ' αυτιά του αγαπημένου
σας, θα το θεωρήσει γά γελοιοποίηση και προ-
δοσία, και θα θυμώσει. μ' όλο του το δίκαιο.
Μη μεταβάλλετε λοιπόν σε... θέμα δημοσίας
συζητήσεως ένα τόσο άτομοζο σας ζήτημα!

ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ ΔΙΑΣΤΗΜΗ ΕΝΑ ΧΑΡΤΑΚΙ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ!

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ένα βράδυ στο σπίτι της η εικο-
σάχρονη Μιλαρέζα 'Ελίζα Μαργάρη, έχασε μέ-
σα στο λεωφορείο, ένα χαρτάκι, όπου η μοδίστρα
της είχε δώσει γραμμένες τις σωματικές της
διαστάσεις: Γοφοί, 87 εκατοστά, μέση 54 εκατο-
στά, στήθος 86 εκατοστά.

Το χαρτάκι λοιπόν αυτό έπεσε μπροστά στα πό-
δια ενός νεαρού αρχαιολόγου, που το πήρασε από
περιέργεια για να του ρίξει μία ματιά. Και οι α-
πλοί αριθμοί που περιείχε, του προκάλεσαν μία
συγκίνηση τόσο ζωηρή, ώστε σηκώθηκε άμέσως από
το καθισμά του για να εξακριβώσει από ποιά επιβά-
τιδα του λεωφορείου θα μπορούσε να είχε πέσει
το σημείωμα.

Στο σπίτι του, ο αρχαιολόγος ξανακοίταξε με
συγκίνηση το χαρτάκι. Τις ημέρες εκείνες ακριβώς
έγραφε μία πραγματεία για τον ίδανικό τύπο του
ελληνικού 4ου π.χ. αιώνα και υποστήριζε πως,
όπως προέκυπτε από τα γλυπτικά έργα, οι ίδανί-
δεις σωματικές διαστάσεις της γυναίκας εκείνη την
εποχή ήταν: γοφοί! 87 εκατοστά, μέση: 54 εκα-
τοστά και στήθος: 86 εκατοστά. 'Αλλά, οι ίδιες
ακριβώς διαστάσεις μ' εκείνες που είχε, όπως φα-
νέριαν το σημείωμα, η γυναίκα του λεωφορείου!

Σε λίγες μέρες, έδινε γά δημοσίευση ένα άρ-
θρο, όπου έκανε λόγο για το εύρημά του στο λεω-
φορείο και για την άγνοια με τις ίδανικές δια-
στάσεις της 'Ελληνίδας του 4ου αιώνα. Το άρθρο
στάσεις αίσθησι και μία κινηματογραφική έται-
ρεία σκέφθηκε να παρουσιάσει, με ύποψοι, γά της
την άγνοια γά την πρώτη ταϊνιά που θα γυρίζε. 'Η
'Ελίζα διαπίστωσε, τότε, έκπληκτη πως αυτή ήταν
εκείνη που ζητούσαν και παρουσιάστηκε, με άπο-
ληση γά κάνει ένα ντεμπούτο άπροσδόκητο στην ό-
θονη. Από τον πρώτο ρόλο της, εξακριβώθηκε πως η
'Ελίζα, εκτός από τις ειδανικές διαστάσεις, έχει
επίσης και ταλέντο.

Το σχεδιάσμα με ειδικό μολύβι απαιτεί ιδιαίτερη τέχνη και προσοχή. Αν η γραμμή διακόπτεται στη μέση του κάτω χείλους, δείχνει το
στόμα πιο έλκυστικό.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΦΥΓΗ

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ άνετα στην
καθειά πολυθρόνα του, έριξε
μία κυκλική ματιά στην όμηνυρη, για
να βεβαιωθεί πως επικρατούσε ήσυχια
— και δέ θα ήθαινε, κατά συνέπεια,
χαμένος ο λόγος του — και δήλω-
σε, τέλος, με ύφος, που μαρτυρούσε
βαθεία ανανέκτηση:

— Φεύγουν! —
— Ποιοι φεύγουν; τον ρώτησαν.
— Όλοι! συγκάτενευσε να εξηγή-
ση, με την ίδια λακωνικότητα.
— Όλοι, ποιοι όλοι; Και για
πού;

— Όλοι...και για παντού! Για
το θούνδ και για τη θάλασσα. Για
το Κάρπησι και για τη Χαλκίδα.
Για την Μυστρά και για την 'Ολυμπία.
Για την Καστοριά και για την 'Α-
ράχωβα. Φεύγουν, σά νάχη πλακώσει
ραδιενεργό σύννεφο την 'Αθήνα, σά
να πρόκειται να πάθουν μεγάλο ξα-
κό, αν κάνουν το λάθος
και μείνουν...

— Και γιατί σάς ένο-
χλεί αυτή η φυγή; ράπη-
σε ένα από τα νεώτερα
μέλη της συντροφιάς. 'Αλ-
λωςτε, κοιτείτε πιά να
γίνει έθιμο.

— Έθιμο, το καταλα-
βαίνω, όταν πρόκειται
για το Πάσχα, διακαρ-
τήθηκε εκείνος. Άρνού-
μαι, όμως, να το κατα-
λάβω, όταν έπεταιται
και στα Χριστούγεννα. Το
Πάσχα, η ίδια η φύσι
σας καλεί κοντά της, σάς
προτρέπει να, γιορτάσετε
την 'Ανάσταση μέσα στον
φυσικό της διάκοσμο: την
εαρινή ανθοφορία της έλ-
ληνικής γής. Τα Χριστού-
γεννα, όμως, η φύσι σάς διώ-
χνει, σάς συμβουλεύει να καθήστε
στο σπίτι σας. Κι' αν παραπονη-
στε, σάς βέχεται ψυχρά και άφιλδ.
Ξενα.

— "Οχι κι' έτσι, διαμαρτυρήθηκαν.
"Έχομε δὴ Χριστούγεννα με λαμπρές
λιακάδες. Και άλλα, που είναι μα-
γεία να τα έλ κανείς στο θούνδ, με
το χιόνι κρυσταλλωμένο στα κλωνά-
ρια του ελατού.

— Καρπ-ποστόλ, σταλμένη από το
έξωτερικό, με εύχες για τα Χριστού-
γεννα και τον καινούριο χρόνο: τους
ειρωνεύτηκε εκείνος. 'Ελατα, βέβαια,
έχομε κι' εδῶ, μολονότι σε κάποια
σχετική στενότητα. Για να τα θρού-
με, όμως, χιονισμένα άνήμερα των
Χριστουγέννων, χρειάζεται σκανδα-
λώδης εύνοια των καιρικών συνθη-
κών.

— Μά που θέλετε να καταλήξετε,
τελοσπάντων; επενέθε, έκνευρισμένη,
μία κυρία, που ήταν μέλος έκβρο-
μικού σωματείου κι' έπαρνε σάν
προσωπική προσβολή κάθε έκβρο-
κήλῳσι έκβροχῳ πρός το φυσιο-
εκδήςῳ πρός το φυσιο-εκδήςῳ πρός το
μα. 'Ο κόσμος ταξιδεύει, τα Χρι-
στούγεννα, έπειδή του άρέσει να τα-
ξιδεύει, έπειδή έρσιει την εύκαιρία
ν' απολάσσει την φύσι, έστω ψυχρή
κι' άφύλλενη όπως λέτε, και ν' ά-
ναπνεύσει δέγνουν. Τι το άξιοκατά-
κριτο έρσιετε σ' αυτή την τάσι
του;

— Άμφισβητώ κατ' άρχήν. δήλω-
σε, ο δεδηλωμένος έκθρος των χρι-
στουγεννατικών έκβρομῳν, πως, ο
σοι έσοικόνονται τα Χριστούγεννα,
ξεσηκώνονται έπειδή έτσι τους άρέ-
σει η έπειδή τους πιάνει η νοσταλ-
γία της φύσεως και η άνάγκη του
δэгνόνου.

— Τότε, γιατί; πετάχτηκε, έπιθε-
τικά, η κυρία.

— Άπλως, λόγω πανικού! Μόλις
φτάσουν παραμονές Χριστουγέννων,
ο 'Αθηναίος καταλαμβάνεται από έ-
ναν παράδοξο πανικό. Πανικό για το
επου θα πάμε. Πανικό για το πως
θα περάσωμε. Πανικό για τα ψώνια.
Πανικό για τα έξοδα. Πανικό για το
ρεβεγιόν της παραμονής. Πανικό για
την πληξί της επομένης. Στον πολύ-
μορφο αυτό πανικό που τόν πιάνει,
η σκέψι της έκδρομής έρχεται σάν
από μηχανής θεός, σάν σωτήρια λύ-
σι. Φεύγει το πρόβλημα του επου θα
πάμε. Αφαιρείται το στοιχείο της
προσωπικής ευθύνης από το έρώτημα
επως θα περάσωμε. Διαγράφονται
άλα τα ψώνια, από τσουρέκι ως γα-
λοπούλα. Περιορίζονται σημαντικά τα
έξοδα. Με την άπάλεψι μόνο του
δασανηρού ερεβεγιόνῳ από το πρό-
γραμμα, θνάνουν τα εισιτήρια του
ταξιδιού ή η θενζίνα του αυτοκινή-
του, μέχρι ακόμη και Καστοριάς.

— Ωστε, οικονομικοί λόγοι, κα-
τά τη γνώμη σας, όποκινούν την
χριστουγεννιάτικη έξοδο;

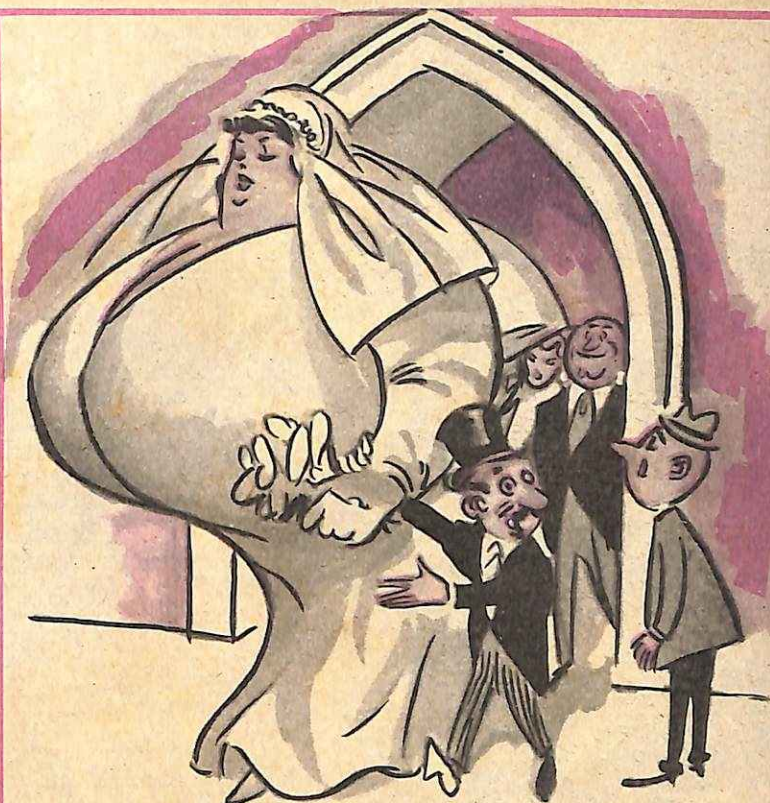
— Συντελούν και οι οικονομικοί,
άλλά προηγούνται οι ψυ-
χολογικοί. Όταν έρχων-
ται μέρες γιορτάσιμες,
αισθάνεται κανείς την ό-
ποχρέωσι να κάνει κάτι
διαφορετικό από το συ-
νηθισμένο, να τις ζήσει
έξοντα, έχωριστά. 'Αν
άποφασίζαμε ν' άντιμε-
τωπίσωμε τα Χριστούγεν-
να σάν μία συνηθισμένη
άγνια, σάν μία Κυριακή,
το πράγμα θ' άπολουτεύο-
ταν. Δέ θα όπηρχαν ούτε
προβλήματα, ούτε ο πανι-
κός, που δημιουργούν σά-
τά τα προβλήματα. Μά
κάτι τέτοιο δεν γίνεται,
ούτε και θα συμβούλευα
μία συνθηκολόγησι τόσο
άδουη. Προτιμώτερι, με-
ταξύ των δύο, είναι η λύ-
σι της φυγής στο ύπαιθρο.

— Νά, λοιπόν, που κι' έσείς έπι-
κροτείτε τους έκδρομεις.
— Τους δικαιολογώ, άπλως, ως έ-
να σημείο. Άλλα δεν τούς επικροτώ.
Το μεγάλο τους έλαφροσύνη είναι
πως εδῶ, στις πόλεις, έπιχειρήσαμε
ν' άντιγράψωμε τα βυτικά Χριστού-
γεννα, χωρίς να το καταφέρωμε, χω-
ρίς να άναδημιουργήσωμε την άμύ-
σφαρά τους. Στήνωμε στα σπίατα
μας ψεύτικα έλατα Χριστουγεννιά-
κα, πασπαλιωμένα με ψεύτικο χιόνι,
κάνωμε ένα ψεύτικο ρεβεγιόν, που
δεν έχει ούτε από μακρὰ το θέλ-
γητρο του πρωτοχρονιατικού ξενυ-
χτιού. Γιατί το δεύτερο είναι και
δική μας παράδοσι, ενώ το πρώτο
είναι μόδα φερμένη απ' έξω.

— Όπότε, δέ μένει άλλο από την
έκδρομή, από τη φυγή!...

— Μένει η δυνατότητα να ζήσωμε,
στην πόλι, ελληνικά Χριστούγεννα,
κατώτερα, βέβαια, σε άτιμόφατρα,
σε όποδλητική μαγεσία, από τα θο-
ρεινά, μά, τουλάχιστον, γνήσια. Με
τον ύπνο νωρίς την παραμονή, με το
ζυμπάκι νωρίς άνήμερα για την χρι-
στουγεννιάτικη λειτουργία, με την οί-
κογενειακή συγκέντρωσι στο μεσημε-
ριανό χριστουγεννιάτικο τραπέζι, με
μία φιλική συνάθροισι, το άπόγευμα,
στο σπίτι του ενός ή του άλλου. Χρι-
στούγεννα χωρίς την φαντασμαγορι-
κή ποίησι του στολισμένου ελατού,
του χιονισμένου δρόμου και της φα-
τιάς στο τζάκι. Άλλα καλύτερα, ο-
ποδδήποτε, από άποτυχημένες από-
πειρες άντιγραφής Χριστουγέννων
« μέντιν Ιν 'Ηνγκλαντῳ ή έμηντι Ιν
Τζέρμανῳ», όσο κι' από την περιπέ-
τεια ενός ταξιδιού σε μία φύσι, που
έθαλε την καλοκαιρινή φορεσιά
της, χωρίς, όμως, και να φορέση
μία έξ' ίσου έλκυστική χεμωνιάτι-
κη...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ζαχαρίας: "Όλο αυτό που βλέπεις, είναι δικό μου πιά!..."

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Νά τὰ ποῦμε;

Χριστούγεννα, καλή μου και δίχως να ντραπούμε
θα πρέπει, δίχως άλλο, νομίζω να τα π ο ὤ μ ε...
"Οχι με τουμπελέκι και τρίγωνο να πάμε
για το «Καλήν έσπέραν...» στους φίλους που αγαπάμε,
μά είναι τόσο μήνες ποδύομε γνωριστη
κι' έχομε καταφέρει να μην παρεκτραπούμε,
που πρέπει επί τέλους — συνέπεια σωστή —
να κάτσωμε οι δύο μας λιγάκι...να τα ποῦμε.

Τι έχομε να ποῦμε; Πολλά, πάρα πολλά!
Γά σχέδια, γά βλέψεις, έλπίδες κι' όνειρά μας.
Θά πιάσωμε κουθέντα φαντάζομαι δειλά,
άλλά, θα δυναμώσουν σε λίγο τα φτερά μας
και θα μού πής —ποιός ξέρει— μ' άλλοιότικο σκοπό
πως κάτι σου μιλάει και σε τραβά σ' έμένα
και θα σου όμολογήσω, το πόσο σ' αγαπῶ
κι' απ' τις καρδιές θα βγούνε τα λόγια τα κρυμένα.

Στο στολισμένο δέντρο θα κάτσωμε κοντά,
εσὺ θα ψευτοπαίζης με τα χρυσά στολίσια
και κάποιος άλλος πόθος έμένα θα κεντά
ν' άφίσουμε κι' οι δύο μας τα ψεύτικα παιχνίδια...
Και θα το καταλάβης κι' εσὺ, αγαπημένη,
κάποια στιγμή που ίσως κι' οι δύο μας θα σιωπούμε
πως επί τέλους ήρθε η ώρα ή γραμμένη
τά τόσα αισθηματά μας, καλή μου, να τα ποῦμε...

Το ξέρομε κι' οι δύο, το ξέρομε καλά,
πως σύμφωνες θα είναι κι' οι δύο οι καρδιές μας
κι' όλα θα πάνε ωραία, γλυκά και όμαλά
κι' άνέφελες θα είναι στο μέλλον οι βροδύες μας.
Μά, πρέπει να τα ποῦμε... Και πως με συγκινεί
που τέτοιο βράδυ σμίγουν οι πόθοι οι έρωτικοί μας.
Μέ τοῦ Χριστοῦ τὰ Γέννα — κι' απ' την παραμονή —
θα γεννηθῇ κι' η αγάπη — να ξέρης — η δική μας.

Χριστούγεννα, καλή μου καλίδίχωνά ντραπούμε
θα πρέπει δίχως άλλο, νομίζω, να τα ποῦμε...
Στο διπλανό σαλόνι, οι άλλοι θα χορεύουν
κι' έμεις απ' τη χαρά μας, άγάπη μου, θα κλαίμε
κι' ενώ θα μάς φωνάζουν, ενώ θα μάς γυρεύουν
άκόμα θα τὰ λ έ μ ε!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μίλησαν ώρα πολλή για τα λουλούδια και για την αγάπη τους.

Ένα πλάσμα ΤΟΥ ΘΕΟΥ

κι, τού χάιδεψε τα μαλλιά και τὸ ρώτησε:
— Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;
— Μαρία, ἀπάντησε ἡ μικρούλα.
— Καὶ ποῖός σ' ἄφισε στὴν ἐκκλησία;
— Ἡ μαμά, ξανάπε. Μ' ἔφερε ἀπὸ μακριά. Ἐκλαιγε στὸ δρόμο. Ὁ πατέρας εἶχε φύγει σὲ μακρινὸ ταξίδι... Ἡ μαμά ἦταν ἄρρωστη.
Ἡ μητέρα τοῦ Κλαούντιο φέρεσε στὸ παιδάκι ζεστὰ ρούχα, τοῦ δωσε φαγητὸ κι' ὕστερα τὸβαλε νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβάτι τοῦ Κλαούντιο.

Ἀπὸ τὴν ἀδέσχατη ἐκείνη νύχτα εἶχαν περάσει δεκαεφτά χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μαρία εἶχε τελειώσει τὸ σχολεῖο. Εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά της. Κι' εἶχε διοριστῇ δασκάλα στὸ σχολεῖο τῆς Σάντα - Λουτσία. Ὁ Κλαούντιο τὴν εἶχε βοηθήσει, πολὺ, κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε. Τὸν θεωροῦσε ὡς τὸν καλλίτερο φίλο της. Μὲ τὸν καιρὸ μάλιστα εἶχε μάθει ὅτι σ' αὐτὸν χρωστοῦσε τὴ ζωὴ της. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ δυστυχία. Κι' ἡ ντόνα Μαρία ἀφοσιώθηκε μὲ τὴν καρδιά της στὴν περιποίησι τῆς γριᾶς μητέρας του, ὅταν ἀρρώστησε βαρεῖα. Σαγρύνθηκε νύχτες στὸ προσκεφάλότης μερὶ τὴ στιγμή πού ὁ θάνατος ἤρθε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

Μὰ τότε γιὰ τὸν Κλαούντιο καὶ τὴ Μαρία ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Δὲ μπορούσαν νὰ μείνουν στὸ ἴδιο σπιτί. Ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε ὅτι ἡ Μαρία ἦταν μιὰ ὀρφανή ποὺ τὴν εἶχαν μαζέψει ἀπὸ συμπνία. Κι' ὁ Κλαούντιο μὲ θλίψι ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὴ ντόνα Μαρία. Τῆς νοίκιασε ἓνα δωμάτιο στὴ Σάντα - Λουτσία καὶ πῆγαινε συχνὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ὅταν δὲν εἶχε μάθημα στὸ γυμνάσιο τῆς Καζέρτας.

Ἡ Μαρία ζοῦσε μιὰ ἡρεμὴ ζωὴ τώρα. Εἶχε ἀφοσιωθῇ στὶς μικροὺς μαθητρίες τῆς καὶ στὴν περιποίησι τῶν λουλουδιῶν της. Τὰ δειλινὰ καθόταν ἔξω στὴν ἀλλή της καὶ βυθιζόταν στὰ νεανικά της ὄνειρα. Καὶ νὰ πού μιὰ μέρα περά-

σε ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ἓνας νέος καβαλλάρης. Ἡ Μαρία, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, θαύμασε τὴν κορμοστασιά του. Ἦταν ἓνας ἀριστοκράτης ποὺ καθόταν ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ σὲ μιὰ ἁμορφὴ βίλλα. Ὁ νέος κίτταζε τὴ Μαρία μὲ βλέμα κι' αὐτὸς θαύμασμο, τὴ χαιρέτησε ἑλαφρὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Τὴν ἄλλη μέρα πέρασε ξανά ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ γυρεῖ μιὰ συνάντησι μὲ τὴ Μαρία. Ἡ νέα δασκάλα τὸν εἶδεπε συχνὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, στὸ δρόμὸ τῆς Σάντα - Λουτσία, στὸ χωριὸ, στὴν ἐκκλησία, παντοῦ, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε.

Οἱ χωρικοὶ τὸν ἔλεγαν «ἀφέντη» καὶ τὸν χαιρετοῦσαν μὲ σεβασμὸ, βγάζοντας τὸ κασκέτο τους. Ἡ Μαρία εἶχε μάθει ὅτι τὸν ἔλεγαν «Ἀλμπέρτο», ὅτι ἦταν γιάτρος κι' ὅτι εἶχε πάει νὰ ξεκουραστῇ στὴ βίλλα τοῦ πατέρα του. Εἶχε καταλάβει ἀκόμη ὅτι τῆς ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς. Μὰ εἰσώθε ὅτι κι' ἐκείνος τὴν εἶχε ξεχωρίσει ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλες τοῦ χωριοῦ. Καὶ μιὰ μέρα ἡ Μαρία ἔλαβε ἓνα γράμμα γιὰ τὴν ἀγαπημένην ποὺ εἰσώθε γι' αὐτήν. Καὶ τὴν ἰκέτευε νὰ τοῦ γράψῃ δυὸ λόγια ἂν δέχταν τὴ φιλία του. Ἡ Μαρία δὲ βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀντίσταξῇ στὴ φωνὴ τῆς καρδίας της. Καὶ τοῦ ἀπάντησε. Αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία τοὺς κράτησε ἀκετὸ καιρὸ. Ἐπειτα ὁ ἓνας ἀναρροῦστη βραδυὰ σ' ἐπανεπὶθῃκεν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Σάντα - Λουτσία. Μίλησαν ὥρα πολλή γιὰ τ' ἀγάπη τους. Κι' ἡ Μαρία παρασυρσὰ χάδια του καὶ στὰ φιλία του. Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ γυμνάσιο τῆς Καζέρτας, ἓνας κομψοτεταμένος κύριος ζήτησε νὰ δῇ τὸν Κλαούντιο.

— Εἰμαι, τοῦ δήλωσε, ὁ ἀδελφός τοῦ Ἀλμπέρτο. Γκινατί. Μ' ἔστειλε νὰ σὰς ζητήσω. Τὸ χέρι τῆς Μαρίας. Ἀγαπιούνταν καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀσπνήτε νὰ παντρευτοῦν.

Ὁ Κλαούντιο ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Σκέφθηκε, στενωχρήθηκε, προσπάθησε νὰ βρῇ δικαιολογία, μὰ ὁ ἐπισκέπτης του τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, δηλώνοντάς του ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη λύσι. Ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐπίσημα γυναίκα τοῦ Ἀλμπέρτο, γιὰτὶ ἦταν κιόλας γυναίκα του!...

Ὁ Κλαούντιο, λοιπὸν, ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα συνόδευε τὴ Μαρία, νύφη πιά, ὡς τὸ σταθμό. Γιατὶ ὁ ἄντρας της θὰ τὴν ἐπαίρνε στὸ Μιλάνο γιὰ πάντα.

Κι' ὅταν τὸ τραῖνο ἔφυγε κι' ὁ Κλαούντιο ἔμεινε ὁλομόναχος στὸ σταθμό, κατάλαβε ὅτι ἡ Μαρία εἶχε πάρει μαζί της καὶ τὴν καρδιά του.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔκλαψε πικρὰ ἐξ αἰτίας της. Καταλάβαινε ὅτι δίχως αὐτὴν δὲν εἶχε πιά τὸ κουράγιο νὰ ζήσῃ.

Ὁ Κλαούντιο, ἔκαμε ὑπομονὴ κάμποσο καιρὸ. Ἐκρῖψε τὸ μεγάλο του πόνο. Μὰ δὲ μπόρεσε ν' ἀντῆξῃ στὸν πόνο ποὺ τὸν βασάνιζε. Κι' ἓνα πρωὶ τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὸ κρεβάτι του. Εἶχε ξεψυχήσει τὴ νύχτα προφύροντας τ' ὄνομα τῆς Μαρίας, τῆς ἀγαπημένης του.

ΚΑΡΛΟ ΡΟΣΣΙ

Κλαούντιο, τὸ δύστυχο;
— Στὰ σκαλιά τῆς Σάντα - Μαρίας!
Ἡ μητέρα του ἔκανε τὸ σταυρὸ της.
— Μεγάλῃ εἶναι ἡ χάρι της! Ψιθύρισε. Αὐτὴ μὰς ἐμπιστεύεται τὴν ἀνατροφή του.
— Ὡστε θὰ τὸ κρατήσῃ, μητέρα; εἶπε χαρούμενος ὁ Κλαούντιο.
— Καὶ θέλει ρώτημα, παιδί μου: Πῶς μπορεῖ νὰ τ' ἀφίσουμε στὸ δρόμο; Εἶναι κι' αὐτὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ! Βέβαια, δὲν εἰμῶστε πλούσιοι. Μὰ θὰ βρεθῇ καὶ γι' αὐτὸ ἓνα πιάτο φαί καὶ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ κοιμηταί.

Κι' ὕστερα πῆρε τὸ πλάσματ' αὐτὸ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ Κάλλαντα

Τῶν Χριστουγέννων ἐνεκεν καὶ τοῦ ἔθιμου χάριν κι' εἰς κάλλοι ὑπερτερῶν καὶ τὸν ἀγαθὸν Πάριν, ἐσκέφθη κατὰ σύστημα θρησκευτὴν καὶ πάγιον νὰ γράψῃ τὰ κάλλαντα καὶ δι' εἰς ἕκαστον πάλιν. Καλὴν ἡμέραν θύλα ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πλὴρῃ ζέσεως καὶ λαύρου ὁμορφάδος μοὶ προκαλεῖτε ἔξωφιν εἰς ὕψιστον βαθμὸν κι' ὦ Ζεῦ! μὲ εἰσενέγκετε εἰς μέγα πειρασμόν. Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ὦ σκανδαλώδεις Μῆς κι' ἐνὶ τυγχάνῳ Δὸν - Ζωνᾶ ἀντάξις τιμῆς ἐκ γὰρ ποιούλων δράσεων ἀνηλεῶν κι' ἐπτόνων ἔχω γενῇ ρεζίλιον κινῶν, γαλῶν καὶ θινῶν. Καλὴν ἡμέραν ἐγγαμοὶ καὶ μαῦροι ζωιδόχοι, αἱ ὥραι μου διέχονται ἀπεραντοὶ καὶ στείροι κι' ἐν Χριστουγέννοις φέρεσθε τὰ μάλα εὐθαρσῶς κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, ἀλλὰ ἐγὼ ποσῶς. Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ὦ γῆραι μερικαλῶδεις καλῶ τυγχάνῳ κατηφῆς καὶ λαν ζοφε- (ρῶδης), καθ' ὅσον λόγῳ δράσεων καὶ τρανδύων (νδραβύων) διάγω τὰ Χριστουέγνα ἐν μέσῳ... κα- (ρουμβάλων). Καὶ ἤδη φεῦ! ἀναπολὼν τοῦ ἐρωτος τὰς (νίλας) τὰς σβουριχτέας καρπαζιάς καὶ τὰς πολ- (λάς) καίλας κραυγᾶς συμβιβαστικῶς ποὺς πάσας ἐν (ἀμύνη).

— Χριστὸς γεννᾶται σήμερον καὶ ἐπὶ (γῆς... εἰρήνῃ!)
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τὸ κουδούνι τοῦ ἀσύλου τάραξε τὴν ἡσυχία τῆς τάξεως. Τὴν ἰ- δια στιγμή ἀπ' ὅλες τὶς αἰθούσες ἀκούσθηκε φασαρία. Οἱ πόρτες ἀ- νοίξαν καὶ τότε ξεχύθηκαν στοὺς διαδρόμους καὶ τὶς σκάλες τὰ παι- διὰ, γεμάτα ξενουασία καὶ γέλια.

Ὅταν οἱ κρωσταλλινὲς φανῆς, τὰ γέλια καὶ τὰ προσώπακια τῶν παιδιῶν χάθηκαν, ἡ δασκάλα τοὺς προχώρησε γιὰ τὸ σπιτί της.

Στὸ λόφῳ τῆς Σάντα Λουτσία, ἓνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὁ δάσκα- λος Κλαούντιο ποὺ βράδιζε κρατών- τας τὴ γκριὰ ὀμπρέλλα του, χαι- ρέτησε τὴ νέα:

— Καλημέρα, ντόνα Μαρία, τῆς εἶπε.
— Καλημέρα, κύριε καθηγητὰ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.
— Ντόνα Μαρία, θὰ θέλατε νὰ ὀψομαζῇ;
— Εὐχαριστῶ, μὰ τώρα δὲ μὲ παίρνει ἡ ὥρα. Ἀργότερα θὰ ἔρθω νὰ σὰς βρῶ γιὰ νὰ τὰ πούμε...

— Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ σὰς μι- λήσω, ντόνα Μαρία... εἶπε ὁ Κλα- ούντιο.

Ἐπειτα στάθηκε καὶ παρακολοῦ ὥσπερ τὴν ὁμορφὴ δασκάλα, ποὺ ἔ- φευγε.

— Τί καλὸ κορίτσι! ψιθύρισε. Καὶ ἐσφινὰ στὸ μυαλό του ἐ- πινῆσαν οἱ παλιῆς ἀναμνήσεις. Ου- μόνταν ὅτι αὐτὴ ἡ ντόνα Μαρία, ἡ κοπέλα μὲ τὰ γοητευτικά μάτια, ἡ δασκάλα τῆς Σάντα - Λουτσία, ἦταν δικὸ του δημοῦργημα. Ναί, αὐτὸς τὴν εἶχε μεγαλώσει, τὴν εἶ- χε ἀνατρέφει κι' ἐξ αἰτίας της δὲν εἶχε παντρευτῇ.

Ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας ἦταν ἀ- ληθεῖα τραγική. Ὁ Κλαούντιο, ἐδῶ καὶ δεκαεφτά χρόνια, τὴν εἶχε βρῇ μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα μισοπεθα- μένη στὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας τῆς Σάντα - Μαρίας. Οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει, γιὰτὶ δὲ μπορούσαν νὰ τὴ συντηρήσουν. Ὁ Κλαούντιο, βλέποντας αὐτὸ τὸ δυστυχισμένον πλάσματ' αὐτό, ποὺ ἔ- τρεμε ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, τὸ λυπήθηκε. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκα- λιά, τὸ σκέπασε μὲ τὸ παλτὸ καὶ τὸ πῆγε σπὶτί του.

— Μητέρα, φώναξε ἀπὸ τὴν πόρ- τα, σοῦ ἔφερα ἓνα φτωχὸ κατάνκι, ποὺ τὸ βρῆκα στὸ δρόμο...
Κι' ἄφισε τὸ παιδάκι πάνω στὸ τραπέζι.
— Ὡς μου! φώναξε ἡ μητέρα του, ἓνα παιδάκι! Πού τὸ βρῆκες

Γιορτὲς Χριστουγεννιάτικες μὰς ἤρθαν κι' ἐφέτος καὶ γέροι καὶ μεσήλικοι καὶ νέοι ἀνεξαιρέτως. στὰ ἤθη τῶν προγόνων μὰς θὰ δώσουνε συνέχεια καὶ δὲ θὰ λογαριάσουνε μιᾶς καὶ ἀνέχεια...
Μικροὶ, μεγάλοι, σήμερα, θ' ἀφήσουν καθε γίμνασι, θὰ διώξουν καθε λῆπη τους καὶ καθε καρδιότητι τους κι' ἀπὸ χαρὰ θ' ἀφήσουνε τὰ στήθη τους γὰ πάλλυνται, μιὰ κι' ὅλη ἡ φύσις χαιρέται κι' οἱ οὐρανοὶ... ἀγάλλονται!

Ἡμέρα μὰς ξανάρχεται «χαρὰς Θεοῦ κι' ἀνθρώπων» καὶ ὅλοι θὰ γιορτάσουνε μὲ τὸν δικὸν τους τοῖτον... Πολλοὶ θὰ προτιμήσουνε νὰ κἀνουν ταξιδιάκια, στὴ Ρόδο, στὸ Σουλκάστρο, ἢ καὶ σὲ χωριουδάκια κι' ἀμφιβολία δὲν χωρεῖ, πὼς οἱ «λεφτάδες» οἱ γεροὶ μὲ «ρεβερὸν» ἀφάναστα τοὺς πάντας θὰ ζαλίσουν καὶ γιὰ τὴν Θεῖαν γέννησιν... γρονθὸν θὰ σπαταλήσουν!

Πολλοὶ θὰ καταφύγουνε σὲ κέντρα κοσμικά, ποὺ ἔχουνε ὀνόματα, συνήθως, ξενικά, καὶ ἐκεῖ ὡς τὸ ξημέρωμα, θὰ πῶν, θὰ ξεφαντώσουν καὶ μὲ χοροὺς θεοτρελλοὺς θὰ πᾶρουν καὶ θὰ δώσουν. Ἀρτίστες θ' ἀπολαύσουνε κι' ὠραῖο φωτισμὸ, θὰ τοὺς μεθύσῃ διάκοσμος λαμπρὸς καὶ ὀνειρώδης καὶ ὅταν, πιά, θὰ φτάσουνε καὶ στὸν λογαριασμὸ, θὰ τοὺς φανῇ τὸ ἄθροισμα πραγματικὸς... Ἡρώδης!

Γιορτὴ ἀγαλλιάσεως καὶ πάλι ξημερώνει καὶ ζῶντα κι' ἀνάποδα κι' ἂν τᾶφραν οἱ χρόνοι, ἡμέραν θὰ γιορτάσουνε ἀγάτης κι' εὐδοκίας, καὶ οἱ τᾶξεις οἱ λεγόμενες τῆς φτωχοσυνοικίας... Μαράζι στὴν καρδοῦλα τους καὶ ντέτσι δὲ θὰ βάλουν, ἐὰν δὲν τᾶχουν ὑπόλοιπο καὶ αὐτὸς τὸ παραδάκι τους, ἀπὸ ἐκείνοι ποὺ θὰ βγῶν τὰ κάλαντα νὰ νᾶλουν, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ πῶν καὶ στὸ σπιτάκι (τους)!

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, στὴ γῇ νὰ περπατήσῃ καὶ ὅλους ἀνεξαιρέτα νὰ μὰς «καλοκαρδίση», γι' αὐτὸ καὶ θὰ κυττάζουνε κι' οἱ πλεόν πικραμένοι καὶ καλοκαρδισμένοι... νὰ γίνονεν χαρούμενοι καὶ καλοκαρδισμένοι... Σὲ κάποιον «πάρτυ» ἄλλοι τοὺς καὶ ἄλλοι στὸ σπιτάκι τους, θὰ πιῶν τὰ ποτήρια τους, θὰ στήσουν τὸ γλέντι τους, καὶ ντερόνια θὰ στολίσουνε καὶ δέντρα ὅλες κι' ὅλοι καὶ ἡ καρδιά τους, πράγματι, θὰ γίνῃ... περιόδι!

Θὰ δώσουν μ' εὐχαρίστησι καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη τὸ πλοῦσιμὸ τὸ δῶρο τους καὶ τὸ φτωχὸ τοὺς ἄλλοι... Κι' ἀντίρρησι δὲ μὲνει πὼς οἱ ἐρωτευμένοι, μπορεῖ καὶ τὸ σκατάκι τους ἀκόμα νὰ πουλήσουν, δωράκι στὴν ἀγάπη τους γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν, γιὰτὶ καὶ μ' ἓνα ἀσημαντὸ δωράκι, τέτοιαν ὥρα, θὰ φαίνονται στὴ φίλη τους σὰν... μάγοι μὲ τὰ δῶρα!

Δωράκι καὶ οἱ σύζυγοι θὰ σπεύσουν, μὲ χαρὰ τους, νὰ δώσουν στὴ γυναίκα τους μὰ καὶ στὴν πεθερά (τους)...

Καὶ εἶμαι βεβαίωτος, πὼς ὅλοι τέτοια μέρα τὴ γυνίκα τους θὰ κόψουνε καὶ καθε τοὺς ἱποῦνι, καὶ θάβαι μὲς στὰ μάτια τους καὶ κόρη καὶ μητέρα, σὰν ἀγγελοὶ ποὺ ψάλλουνε τὸ «ἐπὶ γῆς... εἰρήνῃ»!

«Χριστουέγνα - πρωτοέγνα» γιορτάζονται ξανά καὶ στὰ χωριά ποὺ ἔμειναν τὰ ἤθη τους ἀγνά καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα καὶ κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια, θὰ δώσουν καὶ θὰ πᾶρουν τὰ κενητὰ φουστάνια, Στὸν μπάλλο καὶ στὸν τσάμικο θὰ παραβγῶν οἱ νέοι, ἀσέτου γίνον αὐτοὶ κι' ἐκείνοι Ἀθηναῖοι, γιὰτὶ ἔτσι ποὺ πηγαίνουμε, δὲ μὲνει ἀμφιβολία, ὅτι κι' αὐτοὶ φλογίζονται ἀπ' τὴν ὀσφυφίλα, κι' ἀντὶ νὰ πῶν «χρόνια πολλά» ὁ Θύμιος καὶ ἡ Πήνη, θὰ εὐχηθοῦν καὶ θὰ πῶν: «Τοῦ χρόνον στὴν... Ἀθῆνα»!

Εἰσηγητὴς
Ἰ. Τζαβᾶ
Συνεργάτης

—Κύτταζε, άρχοντά μου, του έλπα, είναι μέρα κι' όμως λάμπει αυτό το άστρο...

ΗΤΑΝΕ νύχτα άκόμη, όταν το καραβάνι συνέχισε το μακρινό του ταξίδι. Οι τρεις μάγοι της Χαλδαίας διαβόησαν να φτάσουν. Τις τελευταίες μέρες το λαμπρό άστέρι, που τους άδηγούσε ανάμεσα από τις έρημιές της Άραβίας, τους έκανε να ταχύνουν την πορεία τους.

—Τι ώραίος που είναι απόψε ο ούρανός! είπε ο Βαλτάσαρ, ο πρεσβύτερος από τους μάγους. —Δεν έχω πιά άμφιβολία, είπε ο Μελχιόρ, ο νεώτερος. Είμαι βέβαιος πως ο περιλαμπρός άδηγός μας, θα μάς φέρη είτε προς την Αίγυπτο, είτε προς την Αιθιοπία.

—Δεν συμφωνώ μαζί σου! φώναξε ο Γασπάρ, ο τρίτος μάγος, που κρατούσε στα χέρια του ένα περίεργο όργανο κι' εξέταζε με προσοχή τον ούρανο. Έδώ και τέσσερις μέρες ο άστρολόγός μας δείχνει πως τ' άστέρι μας έχει κατευθυνεί βορειοδυτικά. Άν εξακολουθήσει την ίδια τροχιά, είναι φανερό πως μάς άδηγεί στην Παλαιστίνη.

—Θά δοίμε, είπε ο σοφός Βαλτάσαρ, μη θιάζεστε. Το μεγάλο μας κατόρθωμα ήταν το ξεκίνημα. Άν ξέρατε τι τράβηξα για να καταφέρω το βασίλειά μας ν' άποφασίσει αυτό το ταξίδι! Πάλεψα σκληρά για να λυγίσω τις άτέλειες άντιρρήσεις του. Μούλεγε ο Ναβουνασάρ, ο βασιλιάς μας:

«Τι μάς νοιάζει έμάς τους Χαλδαίους, άν γεννηθή ένας μεγάλος βασιλιάς, που θα διαφεντεύη την οικουμένη; Έμείς δουλεύουμε τους Ρωμαίους... Άν τον Καίσαρα διαδεχθή ένας άλλος Καίσαρας, τι έχομε μείς να κερδίσουμε;

«Ο,τι καλύτερο έχει ο άνθρωπος στον κόσμο! του είπα. Τη λευτεριά του, την πνευματική του άνύψωση, την ψυχική του άπολύτρωση...

«Α! Έκανε ο Ναβουνασάρ, πολύ περίεργος, μά την άλήθεια, μου φαίνεται αυτός ο βασιλιάς! Θά μάς λυτρώσει από τους Ρωμαίους και θα μάς λυτρώσει κι' από τους έαυτούς μας, χωρίς να του πληρώσουμε φόρο ύποτελείας;

«Σίγουρα, μεγάλε μου άφέντη, θα μάς λυτρώσει χωρίς αντίλλαγμα. Ο έρχομός του λυτρώτη του κόσμου, του είπα, θα κάνει το κράτος των Ρωμαίων να κατρακυλή σαν χιονοστιβάδα! Αυτός που έρχεται τώρα, δεν είναι κοινός βασιλιάς. Είναι βασιλιάς των βασιλιάδων, είναι θεός των θεών, που το πέρασμά του θ' άλλόχη το ρυθμό του κόσμου!

«Δηλαδή θα γκρεμίσει τους δικούς μας θεούς για να ύψωση τον έαυτό του πάνω απ' όλους; ρώτησε μ' άνησυχία ο Ναβουνασάρ.

«Οχι, δε θα συναγωνισθή κανένα θεό με τον τρόπο που ξέρομε, ούτε θα καταλύση κανένα δίκαιο νόμο. Γεννιέται από μία υπέρτατη θέληση της μοίρας. Έρχεται να οικοδομήσει ένα καινούργιο κόσμο και να ύψωση τον άνθρωπο ως το Θεό...

—Τι λές, Βαλτάσαρ; Μπορεί ο άνθρωπος να γίνη θεός;

—Ναι, άρχοντά μου. Ένας ξεπεσμένος θεός είναι ο άνθρωπος κι' Έκείνος που έρχεται θα τον άναστηλώσει, θα τον κάνει να θυμηθή τι ήταν και να ξαναγίνη πάλι Θεός! Χαρά σ' Εκείνους η στο έθνος Εκείνο, που θα τον προυπαντήση έρχόμενο στη γή!

Ο Ναβουνασάρ έμεινε έκστατικός. —Πού έμαθες τό θαυμάσια αυτά πράγματα, Βαλτάσαρ;

—Τά διάδωσα προχτές το θράβυ στ' όλονύσιο άγγέλντα των άστρον.

«Ήταν κάτι που δεν το είδαν ποτέ οι καιροί. Ο Δίας, ο Έρμής και η Άφροδίτη έβρέθηκαν σε

Το ξεκίνημα των μάγων

Τ' άστέρια προμνηούσαν στους άστρολόγους ένα νέο θεό...

μία πρωτόφαντη συζυγία, όταν ανάμεσά τους πρόσαλε ένα καινούργιο άστέρι! Ένα άστέρι πιο μεγάλο από τη Σελήνη, πιο άστραφτερό από τον Ήλιο. Ένα άστέρι, που κανε όλα τ' άλλα να χλωμάζουν και να φαίνονται μπροστά του σαν ταπεινοί δορυφόροι...

«Τόν πήρα και άγήκαμε στον έξωστη. —Κύτταζε, άρχοντά μου, του είπα, άφώνοντας το χέρι μου. Είναι μέρα, κι' όμως λάμπει αυτό το άστρο!...

—Ναι, είπε Εκείνος θαμνωμένος, λάμπει! —Ύστερα από θαθεία συλλογή, ο Ναβουνασάρ, σάν να ύπνυσε από ένα όνειρο μου φώναξε:

—Νά πάτε λοιπόν, φίλοι μου, νά πάτε. Άμπα, τε ο καινούργιος θεός νά σας φυλάξη στο μακρινό και επίκινδυνο ταξίδι...

«Έπειτα ρώτησε: —Πού και πότε λογαριάζετε πως θα γεννηθή αυτός ο θεός;

—Κατά το λογαριασμό που κάνομε, θα γεννηθή γύρω στις 24-25 του μηνός Σαββατού, στη χώρα των Ιουδαίων ή των Φαραώ.

—Καλά, είπε ο Ναβουνασάρ, θα πώ να σας έτοιμάσουν ένα καραβάνι, από Εκείνα που σπάνια θγαίνουν από τά σύνορα της Χαλδαίας. Πενήντα καμήλες φορτωμένες με κάθε τι που χρειάζεται θα ακολουθούν. Έκατό γεροί πολεμιστές θα σας συνοδεύουν. Θά σας δώσω δώρα βασιλικά για τόν άρχοντα της Ιουδαίας ή της Αίγυπτου και για τόν νέο θεό. Θά σας δώσω χρυσάφι, θα σας δώσω σμύρνα, θα σας δώσω και λίβανο. Και θα σας παρακαλέσω να πήτε στο καινούργιο θεό, πώς όλα αυτά του τά στέλνει ο Ναβουνασάρ, ο βασιλιάς της Χαλδαίας, μαζί με τις ευχές και τά ταπεινά του προσκυνήματα. Και νά του πήτε πως έλπίζει, όταν έλθη στη βασιλεία του, να μη τόν ξεχάσει...

—Είμαι θριαμβός! φώναξε ο Βαλτάσαρ, σωστός θριαμβός, το πως τά καταφέραμε να ξεκινήσωμε από τη Χαλδαία! Δεν είχα μόνο να παλέψω με τόν βασιλιά, είχα να παλέψω και με τους Ιερείς. —Δεν μάς φάνηκε, μούπε με πικρό παράπονο, ο Σαργκάνι, ο άρχιερέας του Βαβλ, οι τόσοι θεοί, οι θεές, τά δαιμόνια τ' ούρανο και της γής, οι ύποτακτικοί και οι ύπηρέτες τους, άλλα θέλεις να μάς κουβαλήσει και ένα νέο θεό; Ο λαός θαρέθηκε το πλήθος των παλίων και τών νέων θεών, που τελευταία έγιναν άβυσσάχοι! Εί, ναι τόσο άπαιτητικοί, που λίγο διαφέρουν από ζητιάνους! Θάβνει ή κρίσι που περνάμε, Βαλτάσαρ! Μη θέλεις να μάς σπρώξεις σε τέλεια καταστροφή...

—Άκουσέ με, καλέ μου Σαργκάνι, του άποκρίθηκα. Δεν είμαστε έμείς, που φτιάνομε τούς νέους θεούς, μήτε θέλομε να φέρουμε κανένα

καινούργιο συναγωνιστή των παλιών. Άπλως άναγγέλλομε τόν έρχομό ενός μεγάλου θεού, που τόν φανέρωμά του στη γή θα κάνει τούς άλλους να φαίνονται σά πυγολαμπίδες. Νά κρύψωμε τόν έρχομό ενός τέτοιου θεού, είναι τό ίδιο σάν ν' αυτοκτονάμε! —Η εξακουσμένη πατρίδα των άστρολόγων, δε μπορεί να δουδαθή! Σκέφτηκες τούς Αιγυπτίους συναγωνιστές μας; Θά τόν κρύψουν αυτοί; Πολύ άμφιέλλω. Για κείνους όμως που δεν έχω καμιά άμφιβολία, είναι για τούς Έλληνες άστρολόγους. Μάθαμε στους διαβολέμενους αυτούς τη τέχνη μας και τώρα μάς κάνουν τούς δασκάλους! Αυτοί δεν ξέρουν να κρατούν μυστικά! Θά τόν διαλαλήσουν σ' όλη την οικουμένη και θα μάς έξευτελίσουν. Ένα τέτοιο μέγαλο πράγμα στην ιστορία των άστρον, δε μπορεί να κρυφθή, σθεαστέ μου Σαργκάνι!

«Ο δυστυχής άρχιερέας του Βαβλ έφυγε άπελπισμένος. —Ο Βαλτάσαρ άψαψε έκστατικός τό βλέμμα του στ' όλόλαμπρο άστέρι και πρόσθεσε προφητικά: —Άληθινά τούς λυπόμυαι τούς Ιερείς και τούς μάντιες των θεών της Χαλδαίας, μά δε μπορούμε να τούς κάνουμε τίποτε. Τά σημάδια των καιρών τόν διαλαλούν σά σάλπιγγες! Οι παλιοί θεοί ξεψυχούν... Είναι κιόλας έτοιμοι να σωριαστούν νεκροί!

Και ο πρεσβύτερος από τούς μάγους συνέχισε, σάν να παραμιλούσε: —Σ' την τελευταία συνάντησι του Κρόνου με τόν Δία, είδα μακριά στά πέλαγα τ' ούρανο, Εκεί που λάμπει ο Ήριωνας και μισοφύγει ο Ήριδανός, ένα καινούργιο άστρο, τριγυρισμένο από άμέτρητα άστράκια. Έμοιαζε με δοσκό, που άδηγούσε ένα μεγάλο φωτεινό κοπάδι. Ήταν τόσο μακριά, που μόνο με τά μάτια της ψυχής μου, μπόρεσα νά τ' άγναντέω.

Και πώς τό έξηγείς, δάσκαλε; τόν ρώτησα οι δύο άλλοι.

Τους άπάντησε άργά και έπίσημα: —Ύστερα από 4150 Ισημέριες, όλοι οι λαοί

της γής θα γίνουν ένας λαός και αυτό το λαό θα κυβερνά Έκείνος που πάμε τώρα να προσκυνάμε...

Τό βασιλικό καραβάνι των μάγων προχωρούσε όλοένα, άδηγούμενο από τόν άνέσπερο φώς του μεγάλου άστρου. Πέρασαν τις έρημιές της Συρίας, πέρασαν από αρχαίες πολιτείες, που είχαν ρημάξει, από ναούς ξεχασμένους θεών κι' έφτασαν στη θάλασσα.

Τώρα τ' άστέρι τούς άδηγούσε προς νότο. Σε λίγες μέρες έφτασαν στη γή της Παλαιστίνης. Τό καραβάνι περνούσε τώρα γύρω από άνθισμένους κήπους από γελαστά ποτάμια, από άσπρα μικρά σπιτάκια. Τά όλοπράσινα θούνα της Ιουδαίας, άπλώναν τις χαρούμενες και φωτολουσμένες κορφές τους σ' ένα γαλάζιο πεντακάθαρο ούρανο. Μά όταν έφτασαν στις όχθες της λιμνης Γεννησαρέτ, οι τρεις μάγοι δοκίμασαν όδυνήρη έκπληξη. Τό όλόλαμπρο άστέρι τους χόρθηκε από τομα από τόν ούρανο.

Ο φόβος μπήκε στην καρδιά του Μελχιόρ. —Φοβούμαι, δάσκαλε Βαλτάσαρ, φοβούμαι, μήπως γελαστήκαμε. Φοβούμαι μήπως τό φωτεινό αυτό άστέρι ήταν πλάνημα τού νου μας. Τίποτε δε βλέπω σ' αυτή την έρημιά...

—Μην άφ'νης τη φαρμακερή άμφιβολία να σκοτίξη τό μυαλό σου, γυιέ μου, τοπτε ήρεμα ο Βαλτάσαρ. Κάποιος λόγος θέβαια θα ύπάρχη, που δεν θέλουμε τώρα τ' άστέρι μας. Όστόσο εί, μάι βέβαιος πως θα κύτταζε μ' άπορία.

Ο άστρολόγος τόν κύτταζε μ' άπορία. —Θέλουμε δύο μέρες άκόμη, για να πάμε σέ τόπο που κατοικούν άνθρωποι κι' άλλη μία μέρα για να φθάσουμε στην Καπερναούμ.

—Μην άνησυχής, παιδί μου. Μία που είμαστε τόσο κοντά, θα φτάσουμε.

Τους ξόστανε με τη φλογερή πίστι του. —Εν διώξε από την καρδιά τους τούς σκυθρωπούς φόβους και Εκείνοι τόν ακολουθήσαν με φτερωμένες έλπίδες. Κι' άρχισαν πάλι να διαβίζουν νύχτα μέρα, άσπου έφτασαν στην Ίερουσαλήμ. Έκεί ρώτησαν κι' έμαθαν... Τους είπαν οι Έβραίοι, πως σύμφωνα με τις γραφές τους, ο Μεσσίας, ο λυτρωτής του κόσμου, θα γεννηθή στη Βηθλέεμ.

—Πάμε, τούς είπε ο Βαλτάσαρ, άς μη χάνου. με καιρό!

Ήταν σούρουπο, όταν τό καραβάνι ξεκίνησε για την εύλογημένη αυτή γή. Ο ούρανός ήταν σάν κρυστάλλινος καθρέφτης. Ξαφνικά, Εκεί που πήγαιναν, πρόσαλε όλόλαμπρο τό άστέρι της Χαλδαίας. Οι μάγοι άπλώσαν τά χέρια τους και τό ύποβέχτηκαν μ' άλαγαμύδης χαράς. Ήταν πιά βέβαιοι για τό θριαμβευτικό τέλος του ταξιδιού τους.

Ι. ΑΝΔΡ.

—Χρυσέ μου... Και ήμευν έτοιμη να σε πώ μπενρη και να σε σπάσω τό μπενκάλλι στο κεφάλι!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Αξέχαστα

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΚΑΜΜΙΑ γιορτή δε μας θυμίζει τόσο έντονα τα παιδικά μας χρόνια, όσο τα Χριστούγεννα. Όταν κάθε παραμονή Χριστουγέννων ακούμε και πάλι τις χαρούμενες παιδικές φωνές να διαλαλούν: «Χριστός γεννάται σήμερα εν Βηθλέμ τη πόλει...»

Ξαναθυμούμαστε ζωηρά τα δικά μας παιδικά χρόνια. Πολλοί από μας κάποια χρόνια, εξωπλισμένοι με το κλασικό τρίγωνο διαλαλήσαμε κάποτε μαζί με άλλους μικρούς φίλους μας το χαρούμενο δρώμενο:

«Καλήν εσπέραν άρχοντες κι' αν είναι ο όριμός σας, Χριστού τη βρα γέννησι να πω στ' άρχοντικό σας...»

Ζητήσαμε από μερικά λαμπρά άστέρια του δικού μας θεάτρου και του κινηματογράφου να μας πουν τί θα τους ξαναθυμίσουν τα φετινά Χάλντα. Ποιά είναι δηλαδή τα Χριστούγεννα, που παρ' όλο το πέρασμα των χρόνων, εξακολουθούν να μένουν βαθιά χαραγμένα στη μνήμη τους. Μερικές από τις απαντήσεις τους είναι, όπως θα διαπιστώσετε κι' έσείς, πολύ ενδιαφέρουσες και συγκινητικές.

ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Ο έκλεκτος κομικός και θιασάρχης Μίμης Φωτόπουλος, έννοει να παραμείνει στο στοιχείο του και μας δίνει χαμορυστικές απαντήσεις:»

«Όλα τα Χριστούγεννα τάχω ξεχάσει, γιατί είναι όλα παλαιότυπα, γιορτάζω συγγενείς, φάγιά, μικρά παιδιά, φωνές και συνεχώς ευχές»

Ο Μίμης Φωτόπουλος.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Μία βόμβα των 50 μεγατόνων για να φοβερώ κι' εγώ τους... μεγάλους.

— Τί δώρο θα κάνετε και σε ποιόν;

— Αγαπάω πολύ να κάνω δώρα, αλλά δεν κάνω ποτέ, γιατί... βαρύνει!

— Ποιά γλυκό προτιμάτε;

— Μά... τη γυναίκα!

— Ποίο ποτό;

— Ένα άραίο ποίημα!

ΜΑΡΩ ΚΟΝΤΟΥ

— «Αξέχαστα Χριστούγεννα! Δε θυμάμαι καμμία χρονιά, που να ξεχαρίσω από τις άλλες. Έχω όμως την έντονη πιασ αίσθηση, που έρχεται, θα είναι για μένα τα πιο αξέχαστα Χριστούγεννα!...»

Τό γιατί, ή συμπαθής καλλιτέχνης άρνείται να το αποκαλύψει.

Η Μάρω Κοντού.

Στο ερώτημα «τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;», η Μάρω απαντά με φυσικότητα:

— Μία πολυκατοικία! Θα διαλέξω το άραιότερο διαμέρισμα για να μένω ή ίδια και θα νοικιάσω τα υπόλοιπα.

— Τί δώρο πρόκειται να κάνετε και σε ποιόν;

— Θέλω να κάνω δώρα σε πολλούς... Αλλά δεν ξέρω ποιος θα βάλει τα λεφτά!

— Ποίο δώρο απ' όσα σας έκαναν μέχρι σήμερα, σας προσένησε τη μεγαλύτερη χαρά;

— Ένας κλάουν από τόχα, που τον έ... πάντοτε κοντά μου, στο καμαρίνι μου.

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

— «Αξέχαστα θα μου μένουν τα πρώτα Χριστούγεννα που πέρασα στο γαρίσι, άγνωστος μεταξύ άγνωστων, άδημιούργητος, σε μία ξένη χώρα. Είχα φτάσει λίγες βδομάδες πριν, για σπουδές, στη γαλλική πρωτεύουσα και δεν είχα κάνει ακόμα γνωριμιές. Έδωπα τους άλλους να διασκεδάσουν και μη ξέροντας τί άλλο να κάνω, μπήκα σ' ένα «μπιστρό». Εκεί βρήκα μία ηλικιωμένη κυρία που ήταν κι' αυτή μόνη γιατί, όπως μου έβλεπε άργότερα, δεν είχε κανένα στον κόσμο. Γίναμε φίλοι για ένα βράδυ κι' έτσι ενώνοντας τη μοναξιά μας πέρασαμε στο πιο ευχάριστη μπορούσαμε τα Χριστούγεννα. Έκείνη αντιπροσώπευε για μένα τη μητέρα μου, το σπίτι μου κι' εγώ πάλι, το γιοι της που είχε χάσει λίγα χρόνια πριν.

— Όσα χρόνια κι' αν πέρασουν, δε θα ξεχάσω τα Χριστούγεννα αυτά που γιορτάσαμε με μία άγνωστη συμπαθητική γριούλα.

— Πώς βλέπετε τις γιορτές;

— Μ' άρεσαν πολύ. Η δουλειά μας δε μας επιτρέπει βέβαια μεγάλες διασκεδάσεις, να τις έχουμε αυτές — χωρίς να μιλάω από

ύλιστικής πλευράς — το κοινό έρχεται χαρούμενο και γεμίζει το θέατρο, ευδιάθετο, δίνοντάς μας την ευκαιρία να νοιώσουμε, πως βρισκόμαστε κι' έμεις μέσα σ' ένα γιορταστικό περιβάλλον.

ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

— Ουμμάι τα πρώτα Χριστούγεννα, που πέρασα στο Λονδίνο. Όλα παίρνουν την ημέρα αυτή μία γιορταστική όψη και όλοι περιμένουν την επίσκεψη του «Σάντα Κλάους», που μέσα σ' ένα έλευθο φορτωμένο με δώρα, που το σύρουν τέσσερα έλφια, τρέχει πάνω στα χιόνια, διανεί τεράστιες αποστάσεις και περνώντας από τις στέγες των σπιτιών, ρίχνει τα δώρα του από την καπνοδόχο και γεμίζει μ' αυτά τις κάλτσες των μικρών παιδιών.

— Εγώ δυστυχώς ήμουν εκείνη τη χρονιά δλομόναχη, χωρίς γνωριμιές, και το χειρότερο, χωρίς λεφτά. Έτσι, ούτε να διασκεδάσω τολμούσα, ούτε και καμμία επίσκεψη του «Σάντα Κλάους» περίμενα. Τα χιόνια, το φοβερό κρύο, ή έλλειψη φίλων με ανάγκασαν να κλειστώ στο σπίτι μου και να πέρασω τα Χριστούγεννα διαβάζοντας και ακούοντας μουσική. Όταν όμως άποκοιμήθηκα, βγήσα, σε όνειρο, τα πιο ευχάριστα, τα πιο αξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής μου.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Ένα εύρηχο σπíti με μεγάλες ανθισμένες βεράντες, που αν και θα βρίσκεται μέσα στην πόλη και κοντά στο θέατρο, στο οποίο εργάζομαι, να με κάνει να νομίζω πως ζω στην έσοχη.

— Ποίο δώρο εξακολουθεί να είναι για σας το πιο ευχάριστο σoudenίρι;

— Ένα λουλούδι. Ένα λουλούδι μοναδικό αλλά άκριβο, χαριμένο κάτω από τέτοιες συνθήκες, ώστε να το θυμάμαι πάντα.

— Τί δώρο πρόκειται να κάνετε και σε ποιόν;

— Η άποκάλυψη, θα μου καταστρέψει ίσως την έκπληξη, που σκοπεύω να κάνω στον πατέρα μου. Θα του προσφέρω ένα άγαπημένο του βιβλίο μέσα σ' ένα άραίο κεντητό κάλυμμα που το έφτιαξα μόνη μου. Ένα άραίο κέντημα σκόπευα να του χάρισω και πέτυχα στις γιορτές με το τελευταίο τό... Πάσα. Εφέτος πάντως το δώρο μου είναι έτοιμο!

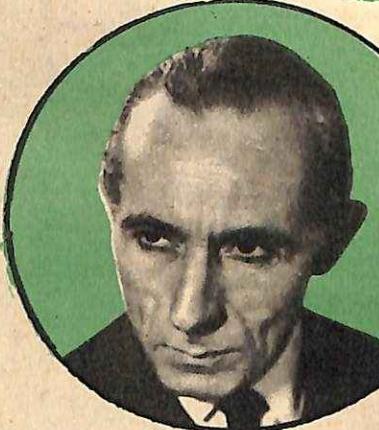

Η Ξένια Καλογεροπούλου.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ

«Ο πρωταγωνιστής και δημιουργός του Έλληνικού Λαϊκού Θεάτρου Μάνος Κατράκης ξεχωρίζει τα Χριστούγεννα των δώδεκα χρόνων του.

— Ήταν το 1922, μάς λέει. Ουμμάι πάντοτε έντονα τα Χριστούγεννα αυτά, γιατί έννοιασα, για πρώτη φορά τον εαυτό μου... προσηύχτη, οικογενείας! Έμενα τότε στην Αθήνα, στην όδο Διδότου, μαζί με τη μητέρα μου και τις τρεις αδελφές μου. Ο πατέρας μου ήταν άποκλεισμένος στην Κρήτη κι' έμεις μόνοι και άδοθήτοι στην πρωτεύουσα, ήμασταν άναγκασμένοι να μένουμε, πέντε άτομα, μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο.

Ο Μάνος Κατράκης.

— Όταν ξύπνησα εκείνο το Χριστουγεννιάτικο πρωινό, πήρα ένα τρίγωνο, σφύριξα στο πόλο μου, το Νίκο Γαλιώτη και Βηθήκα μαζί στις γειτονιές για να τα πούμε. Από πόρτα σε πόρτα, από κουρείο σε κουρείο, από καφενείο σε καφενείο, εξακρύβουμε πολύ και οι άρες κύλησαν χωρίς να το καταλάβουμε. Οι δεκαρίτες που μαζεύαμε μάς έκαναν να τα ξεχάσουμε όλα, ακόμα και το μεσημερινό φαγητό.

— Βράδυνασε, λοιπόν, και οι δικοί μας, όπως ήταν φυσικό, άνησυχήσαν κι' άρχισαν να μάς γυρεύουν. Έμεις, μόλις είδαμε να νυχτών, ξαναθυμηθήκαμε τα σπíti μας και πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Με τις δεκαρίτες, που μούπταν στο μερίδιό μου, άγύρασα μία άκά κρέας και μισή άκά κουραμπιέδες. Έτσι, όταν βαναγύρισα στο σπίτι, φορτωμένος σαν καλός νοικοκύρης, ή μητέρα μου έκλαψε διπλά: Από γαρά, που με ξαναβρίσκει και από συγκίνησι βλέποντας πως είχα σκεφθή το σπíti μου.

— Συνηθίζετε κ. Κατράκη και σας άρεσει να προσφέρετε δώρα;

— Δεν έχω βίος για να προσφέρω δώρα. Τό μόνο που προσπαθώ πάντα είναι να καλλιτερέψω τον εαυτό μου, να προσφέρω ότι καλύτερο στη δουλειά μου και μέσω της δουλειάς μου στον τόπο μου.

Των αδελφών μας

Γιορτές που έμειναν χαραγμένες στη μνήμη των πρωταγωνιστών της σκηνής και της δθόνης

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

— Μή μου μιλάτε για γιορτές. Βρίσκω πως δε διαφέρουν σε τίποτα από τις άλλες μέρες. Δουλειά όπως πάντα. Ότε ένα κρασί παραπάνω. Αυτά είναι τα Χριστούγεννα των ήσποιών.

— Τί δώρο θα κάνετε και σε ποιόν;

— Τα δώρα μου τα δίνω πάντοτε σε χρήμα. Άκόμα και στόν έ αυτό μου όταν πρόκειται να κάνω κάποιο «δωρό», αναθέτω σ' άλλους να μου το πάρουν, γιατί έχω μεσάνυχτα από άγορές και δώρα!...

ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΙΑΝΗΣ

— Αξέχαστα θα μου μένουν τα παιδικά μου Χριστούγεννα στη Σάμο. Μικροί και μεγάλοι συνηθίζαμε — και το έθιμο αυτό εξακολουθεί να υπάρχει — να πηγαίναμε τα μεσάνυχτα της παραμονής στην έκκλησια και να μεταλαβαίνουμε.

— Μερικοί τεμπέληδες, τόρριχνα όμως στόν ύπνο και ξενούσαν τις υποχρεώσεις τους. Ο παπάς της συνοικίας μάς μαζέυε λοιπόν, έμεις τα πιστοί και μάς έστελνε στά σπíti εκείνων που έλειπαν, για να τους ξυπνήσουμε. Εύκαίρια για μάς να κάνουμε φασαρία και ν' αναστατάσουμε τον κόσμο. Χτυπούσαμε τα μπρούτζινα χερούλια στις πόρτες και όταν αυτό έμενε χωρίς αποτέλεσμα, σπάγαμε και κανένα τζάμι... έπιδεικνυοντας έτσι μεγάλο ήλιο στήν έκπληρωσι της άποστολής μας.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Δε με συγκινούν πια τα δώρα...

— Τί δώρο θα κάνετε και σε ποιόν;

— Η κορούλα μου, ή Δανάη, μου ζήτησε ένα... θρανίο. Αυτό με κάνει να πιστεύω πως θα γίνει καλή μαθήτρια και θα σπουδάσει να της τό πάω. Εφέτος θα πέρασουμε τα Χριστούγεννα μαζί και δλομόναχοι, γιατί είχα την άτυχία να χάσω πριν από λίγους μήνες τη μητέρα μου, που τη λάτρευα και που κι' εκείνη μάς υπερασπιόσε. Αυτός είναι ο λόγος που δεν έκανα τη γιορτή μου. Πιστεύω μάλιστα πως θα πέρασω φέτος τα πιο μελαγχολικά μου Χριστούγεννα. Θα φροντίσω όμως ν' αντιδράσω για χάρη της κορούλας μου.

ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΛΗ

— Όσο κι' αν πείσα τη μνήμη μου, για να ξεχωρίσω μία χριστουγεννιάτικη γιορτή, που να μου άπειν...

Η Σμαρούλα Γιούλη.

φισε έντονη τη θάμψη της, δεν τα κατάφερα κι' αυτό, γιατί την ημέρα αυτή της πανακρόατης χαράς και άγάπης με γεμίζουν πάντοτε τα ίδια αίσθήματα και οι ίδιες συγκινήσεις.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Ό,τιδήποτε θα με ίκανοποιούσε, φτάνει να προέρχεται από άγαπημένα πρόσωπα.

— Τί δώρο πρόκειται να κάνετε και σε ποιόν;

— Θα μου επιτρέψετε να μη τ' άποκαλύψω, γιατί μ' άρέσουν οι έκπληξεις. Φυσικά, τα δώρα μου θα τα πάρουν οι άγαπημένοι μου, δηλαδή ο άντρας μου, ή μητέρα μου, ή αδελφή μου και μερικοί καλοί μου φίλοι.

ΚΑΚΙΑ ΑΝΑΛΥΤΗ

— Αν και πέρασαν από τότε πολλά άλλα, θυμάμαι πάντα τα Χριστούγεννα των 13 χρόνων μου, που μούδωσαν την ευκαιρία να πάω στόν πρώτο μου χορό. Έτοιμισίες, φορέματα, κορδέλλες, χριστουγεννιάτικα δέντρα με πλούσια και φανταχτερά στολίδια, δώρα, μουσικές. Όλα αυτά εξακολουθούν να μένουν έντονα ζωγραφισμένα στη θάμψη μου.

— Τί δώρο πρόκειται να κάνετε και σε ποιόν;

— Μία τεράστια κούκλα, που την έχω παραγγείλει προ πολλού στη Γερμανία. Θα περπατάει και θα λέη «μαμά». Φυσικά, το δώρο αυτό προορίζεται για την κορούλα μου.

— Από τα δώρα, που σας έκαναν μέχρι σήμερα, ποίο είναι εκείνο που ξεχωρίζει;

— Τα «Παραμύθια του Άντερσεν». Τα έχω σχεδόν άθικτα. Μου δώρησαν το βιβλίο αυτό στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου και από τότε κατέχει πάντα ξεχωριστή θέση ανάμεσα σ' όλα τα δώρα που μούκαναν.

— Πώς και που σκεπτεύετε να

πέραστε τα Χριστούγεννα; — Σχεδιάζω να φύγωμε έφέτος έξω από την Αθήνα. Έν έπιθύμια μου είναι να πάω σ' ένα μικρό χωριουδάκι, πολύ μακριά από την πρωτεύουσα. Κρύο, χιόνια κι' ένα ζεστό χωριάτικο τζάκι. Αυτά θέλω για φέτος κι' έλπίζω να μ' άφήση ή δουλειά μου να τα πραγματοποιήσω. Είναι τόσο μικρή ή άπαίτησί μου ε;

— Ποιά ή γνώμη σας για τις γιορτές;

— Είναι θαυμάσιες μέρες. Σού γεμίζουν τη ζωή χαρά και αίσιοδοξία.

ANNA ΦΟΝΣΟΥ

— Τα πιο εύχισμένα Χριστούγεννα της ζωής μου ήταν τα Χριστούγεννα του 1959. Προεβλήθη τότε το πρώτο μου όλιμ «Τό άγοροκόριτρο» και μ' έκανε να ξύσω σαν σε όνειρο. Είσα για πρώτη φορά τη φωτογραφία μου στά έξωφύλλα των περιοδικών, μόρασα τα πρώτα μου αλτόγραφο, έδωσα τις πρώτες μου συνεντεύξεις.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Μία λίμνη... Όχι για να πέσω να πνιγώ, όπως θα σκεπτόν ίσως μερικοί... καλοί μου φίλοι, αλλά για να τη γεμίσω με κύκνους και νούφαρα, που είναι τ' άγαπημένα μου πτννά και άνη.

— Ποίο δώρο παραμένει τό πιο ευχάριστο σουδενίρι;

— Ένα έντελές από την Έλβετία, που μου χάρισαν κάποια Χριστούγεννα...

Η Άννα Φόνσου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΜΑΚΗΣ

— Όλα τα Χριστούγεννα της ζωής μου κύλησαν ευχάριστα, έκτός από τα Χριστούγεννα του 1948, που πέρασα μακριά από τους δικούς μου, ύπηρετώντας ως στρατιώτης στην Καβάλα. Τα άραιότερα όμως ήταν τα πρώτα, που έζησα, σαν... οικογενειάρχης, κοντά στη γυναίκα μου και στα παιδιά μου. Πιστεύω πως δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από τού να προσφέρεις τη χαρά στούς άλλους.

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Όταν μου κάνουν ένα δώρο, δεν κυττάω την αξία του, αλλά τον τρόπο με τον όποιο μού τό δίνουν. Για μένα τα άραιότερα δώ-

ρα είναι ή άγάπη του κοινού και τα χειροκροτήματά του.

— Τί δώρα πρόκειται να κάνετε και σε ποιόν;

— Μά στα δύο κοριτσάκια μου, τη Ρενάτα, 4 χρόνων, και την Παυλίνα, δύο χρόνων. Και τί δεν περιμένουν: Κούκλες, κούκλες ντυμένες.

Ο Γιάννης Γκιωνάκης.

«Ότι παιγνίδι δοόν τό θέλουν κι' εγώ δε μπορώ να τους χαλάσω τό χατήρι!»

ΕΛΛΗ ΛΑΜΠΕΤΗ

— Η Έλλη Λαμπέτη, όσο κι' αν ανατρέπει στο παρελθόν, δε βρίσκει καμμία Χριστουγεννιάτικη γιορτή, που να ξεχωρίζει από τις άλλες και άντεπιτίθεται:

— Θα ήθελα να ξέρω αν έσείς έχετε στη ζωή σας Χριστούγεννα, που να σας έμειναν αξέχαστα;

— Κατί έχω, αλλά δε νομίζω πως βρισκόμαστε έδω για ν' ανατρέψουμε τους ρόλους. Άς στραφούμε, λοιπόν, πρός άλλη κατεύθυνσι: Ποίο δώρο απ' όσα σας έκαναν μέχρι σήμερα σας προσένησε τη μεγαλύτερη έντύπωσι;

— Υπάρχει ένα δώρο... Μία κούκλα που μου χάρισαν στά 9 μου χρόνια. Πρόκειται όμως για μία καταπληκτική Ιστορία, που δε γίνεται αυτή μ' έκανε πολλές φορές να σκεφτώ να γίνω συγγραφέας, όταν μία μέρα θα έγκαταλείψω τό θέατρο...

— Τί δώρο θα θέλατε να σας κάνουν;

— Δεν είμαι από τους τύπους, που όνειρεύονται δώρα. Όλα τα δώρα, ακόμα και τα πιο άσημαντα με εαυνιάζουν... Έχω μάθει να εργάζομαι και να κερδίζω ό,τι θέλω μόνη μου, με τη δουλειά μου...

— Υπάρχουν βεβαί και πολλές άλλες ένδιαφέρουσες άπαντήσεις στά ερωτήματά μας, αλλά ο χρόνος μάς άναγκάζει να περιοριστούμε σ' αυτές. Θα επανέλθουμε στό προσεχές μας τεύχος με Πρωτοχρονιάτικες άναμνήσεις και ένα σύντομο έτήσιο άρσκόπιο των άγαπημένων σας άστέρων

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

(Φωτογρ. Καραπατσπούλος)

11

επανελάβε ο Στέφανος γελώντας. Αυτό δεν προσπαθούμε από τον καιρό που τα φέρονουμε στον κόσμο, να τα μεγαλώσουμε; — Ναί... Έρχονται όμως στιγμές που έδωλα να είναι ακόμη μικρά, να τα παίνω από το χεράκι...

Της χάιδεψε τα χέρια — Έννοια σου, και δε θ' αργήσης ναχης μωρά να παίρνεις από το χεράκι. Να ιδούμε, ο γυιός ή η κόρη θα μείναι χαρίσουν τα πρώτα έγγονάκια;

Τόν κύτταξε με μάτια βουρκωμένα (Τα δάκρυα μαζεύονταν πάντα εύκολα στα μάτια της).

— Βιάζεσαι να γίνης παππούς; Ξερόδινε ο Στέφανος...

— Χμ... δεν ξέρω. Δεν είμαι και πολύ βέβαιος.

Πέρασε το χέρι της στα μαλλιά του, τρυφερά.

— Για μένα θάσαι πάντα το άγορί μου. Και παππούς και προστάππος να γίνης, θάσαι πάντα το άγορί μου το αγαπημένο.

Της πήρε το χέρι, το φίλησε τρυφερά.

— Κι' εσύ για μένα ή κοπέλα, ή διορφη... ή γλυκιά μου ή κοπέλλα.

Η ΖΟΥΖΟΥ

Το κουδούνι που χτύπησε εκείνη τη στιγμή τους τρώμασε. Μόλις άλλαξαν ένα φιλή, και χωρίστηκαν, σαν νεαρό ζευγάρι ντροπαλό. Άνοιξε η υπηρέτρια την πόρτα κι' οι δυο τους έστησαν το αούτι.

— Έχει γούστο να είναι καμιά έπίσκεψη πρωί-πρωί, είπε ο Στέφανος με δυσφορία.

— Καλημέρα σας!

Παιχνιδιάσκη, δροσερή μιά φωνούλα μέσα στο άροχτικό δωμάτιο.

Και την άλλη στιγμή, σαν ένα άνοιξης πλημμύρισε τόν άέρα.

— Ό... ή Ζουζού!

Σηκώθηκε ή "Όλγα και άγκάλιασε τρυφερά την κοπέλλα. Έκείνη τη φίλησε και στα δυο της μάγουλα. "Έπειτα πήγε κοντά στο Στέφανο που δεν είχε σηκωθεί από τη πολυθρόνα του, στάθηκε από πάνω του. Τα μάτια της γαλάκια, στρογγυλά, χάντρινα, κάτι ανάμεσα σε μάτια γατούλας και μάτια κούκλας, στράφηκαν έρωτηματικά στην Όλγα.

— Τί λέτε; Να τού δώσω και τού μπαμπά ένα φιλή, ή δεν κάνει;

Ο Στέφανος είχε κιόλας προβάλλει το μάγουλό του.

— Βέβαια, να τού δώσης ένα φιλάκι, άποκριθήκε γελαστή ή Όλγα. Παραπονεμένο θα τόν άφήσουμε τού μπαμπά;

Δυό ολόδροσα χειλάκια, σε σχήμα περιωπμένης, άκούμπησαν στο έλαφρά πλάσαρό μάγουλο τού άντρα κι' άφησαν μιά χαριτωμένη άλικη σφραγίδα.

— Πωπώ!... Κοκκινάδι! Έκανε έπειτα ή ίδια ή κοπέλλα... "Αν τού ιδή ή γυναίκα σας, θα μάς σκοτώσει και τούς δυό.

Έρριξε μιά παιδιάτικη και συγρόνας ταχαπνίκη ματιά στην Όλγα που ξεκαρδίζονταν στα γέλια, κι' έπειτα μ' ένα έλαφρό πλάσμα μπαλλαρίνας κάθισε στ' άγόνατά του Στέφανου.

— Έ, τί κάνεις αυτού; Φρόνιμα! Τη μάλλωσε αυτός.

— Έσείς να καθήσετε φρόνιμα, να σάς καθάρσω τού μάγουλο.

Έβγαλε ένα μικροσκοπικό μαντηλάκι κι' άρχισε να τού τρίβη τού μάγουλο. Κάθε τόσο ένα μικρό γέλιο, ξεπεταγόταν σά γάργαρο νερό από τα βαμμένα της χείλη.

Κάθισε ο Στέφανος πειραστικά, ώσπου έβησε τού κοκκινάδι. Έπειτα ή Ζουζού σηκώθηκε.

— Έν τάξει! φώναξε. Ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Παρακολουθήστε από τού σημερινό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «Όθησαυρού» (σελ. 55) τού νέο δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα της δημοφιλούς Ιταλίδας συγγραφέως

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μιά φτωχή ορφανούλα κατατάζει ζητάνια, γιατί ο πατέρας της εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, μόλις εισέπραξε μιά κληρονομιά, που τόν έκανε βαθιόλουτο. Ο υπαίτιος της δυστυχίας της, ένας στυγερός κακούργος, που έγινε πανίσχυρος την κυνηγάει άλύπητα, με τήν άπόφαση να εξαφανισή αυτό τού «φάντασμα» που ξαναγύρισε από τα περασμένα για να τού ζητήσει λόγο για τή φοβερά έγκλημάτα του. Κι' ή δυστυχία της άθώας ορφανής γίνεται σωστή τραγωδία, όταν έρωτεύεται φιλογερά, μ' άδixως έλπίδα τού γυιό της πού άσπονδης έχθρας της. Δεν ύπάρχει, λοιπόν, καμμία έλπίδα εύτυχίας γι' αυτή την πονεμένη κοπέλλα; Μήπως την περιμένουν στο τέλος τού Γολγοθά της ό έρωτας, τή πλούτη και ή εύτυχία;

Πρόκειται για ένα από τή πιό συγκινητικά μυθιστορήματα, που συναρπάζουν από τήν άρχή μέχρι τέλους τόν άναγνώστη με τού άδιάπτωτο ένδιαφέρον τους.

□□

Παρακολουθήστε από τού σημερινό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «Όθησαυρού» (σελ. 18) τήν πρωτότυπη και έξαιρετικά διαφωτιστική ψυχολογική σειρά, που πρέπει να γίνη τού έγκόλπιο κάθε κοριτσιού της έποχής μας:

ΑΝΡΥ ΝΤΥ ΠΡΑ

Το έρωτικό παραστράτημα

Στά συναρπαστικά αυτά άρθρα ο διάσημος Γάλλος ψυχολόγος δόκτωρ Άνρ ντυ Πρά αναλύει με τήν πιό ώμη ελικοκίνεια, αλλά και με τού πιό γλαφυρό τρόπο τού δράμα τών κοριτσιών της έποχής μας, πού, διψασμένα γι' άγάπη, πασαοστράτουν και χάνονται μέσα στους σκοτεινούς δρόμους της άμαρτίας και της διαφθοράς.

Μερικά από τή περιεχόμενα αυτής της σειράς: Πρώτα έρωτικά σκιτημάτα. Τό κυνήγι τού όνειρου μέσα στη ζωή.—Γνωριμία με τόν έρωτα.—Νεανικές τοέλλες με τραγικές συνέπειες.—Άμεσο και έμμεσο φλέτ και οι κίνδυνοί του.—Τά μυστικά τού σεξ.—άππλή.—Ο ίλιγγος τών αισθήσεων.—Μούσες της άτομικής έποχής.—Ο πειρασμός με τή χίλια πρόσωπα.—Ο δρόμος της άπαθείας κτλ. κτλ.

□□

Παρακολουθήστε από τού σημερινό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «Όθησαυρού» (σελ. 75) τού πιό έφιαλτικό, τού πιό συγκλονιστικό, τού πιό άγωνιώδες άστυνομικό μυθιστόρημα τού διασήμου Άμερικανού συγγραφέως

ΝΤΕ-Υ-ΚΗΝ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ»

Ένας άριστοκράτης γκάγκστερ, άστω πλουσιόπαιδο, είναι ο ανήθικος δυνάστης μιάς άμερικανικής πόλεως, κυλώντας στο βούρκο τή άγνή κορίτσια και τρομοκρατώντας όλους με τή έγκλημάτα του και με τούς ίσχυρους προστάτες του. Μιά ήμερα όμως βρίσκει μαχαρωμένος! Πιός σκότωσε αυτό τού ανθρωπόμορφο κτήνος; Ποιός είναι ο δολοφόνος αυτού τού στυγερού έγκληματία; Να τού ζοφερό μυστήριο, πού ή προσδετική διαφώτισή του κρατάει σε διαρκή άγωνία τόν άναγνώστη, δίνοντας του με τίς άλλεπάλληλες περιπέτειες της πλοκής τίς πιό έντονες συγκινήσεις.

□□

Παρακολουθήστε από τού σημερινό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τού «Όθησαυρού» (σελ. 31) τού συγκλονιστικό και έξωτικό μυθιστόρημα τού δημοφιλούς Ιταλού συγγραφέως

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

«Η παρθένας της παγόδας»

Πρόκειται για τήν τραγική ιστορία μιάς άγάπης πού γίνεται χείμαρρος λάβας και κατακαίει τή πάντα στο πέραςμα της και πού όλα τ' άλλα ανθρώπινα πάθη τυλίγουν σαν γιγαντιάσιο θή-θωνες τίς ψυχές, για να καταλήξουν στην αγριότητα και τή πηριωδία.

Οι ήρωές του δεν έχουν άλλο όδηγό, έκτός από τή άχαλίνω-τα ένστικτά τους και προχωρούν πάνω σ' έναν δρόμο ποτισμένο με αίμα και στρωμένο με πτώματα. Στην τραγωδία αυτή, ο θάνατος περπατάει χειροκλαμμένος με τή ζωή, τού άγνυ άίσθημα γίνεται σπαραγμός και άγωνία γιατί πάνω από όλους και όλα απλώνεται τού τρομερό χέρι τών Στραγγαλιστών, πού έχουν τούς δικούς τους νόμους κι' ακολουθούν τούς δικούς τους δρόμους, άόρατοι πάντα κι' όμως πανταχού παρόντες κι' έτοιμοι να πλη-ξουν τή θύματά τους, χωρίς ν' άφήνουν ίχνος πίσω τους...

Τό δραματικό αυτό μυθιστόρημα είναι ή ιστορία της άγάπης, πού βυθίζεται μέσα στην κόλαση για να βρη τού δρόμο πού οδηγεί στον παράδεισο της χαράς και της εύτυχίας.

Κι' έπειτα πήγε και στρόγγυ-λοκάθησε σε μιά βαρελιά πολυθρό-να, άγτίκου στο Στέφανο.

— Άχ, τί ώραία ζεστόουλα έ-χετε δώ...

Έρριξε τού ένα πόδι άπάνω στο άλλο και κάτω από τήν υπερβολικά κοντή φούστα της φάνηκαν δυό άψογες γάμπες λαχταριστές μέσα στη διάφανη νάυλον κάλ-τσα, ένα γόνατο σμιλεμένο θαρ-ρείς από χέρι μεγάλου καλλιτέ-χνη, κι' άπάνω από τού γόνατο έ-να μεγάλο κομμάτι τού μηρού, πού φαινόταν καθώς όλο και κουνιό-ταν ή κοπέλλα.

— Θά καθήσης να φάμε; τή ρώτησε ή "Όλγα άκουμπώντας τού χέρι της στο ρογνικά στόν ώμο της μικρής.

Γύρισε, με μιά από τίς γρήγο-ρες χαριτωμένες της κινήσεις, κι- ηχείεις νέας γατούλας, κύτταξε τή γυναίκα γελαστή στα μάτια:

— Τί πρόγραμμα έχετε σή-μερα;

— Σπίτι! Ραχάτι! φώναξε ο Στέφανος.

Τό μικρό δροσερό στοματάκι, με τή σαρκωμένα και σγουρά χει-λάκια μουτομένου παιδιού, έκα-νε ένα μωρφαμό:

— Μμ... Άλλη φορά θα σάς φωνάξω παππού, όχι μπαμπά.

Πετάχτηκε, πήγε πάλι κοντά του. Τό σώμα της ήταν μικρο-φτιασμένο, λεπτό χωρίς να είναι άδύνατο, υπέροχο, μεσούλου δα-κτυλίδι, γραμμές στρογγυλές, στήθος μικρό, σφιχτό, αλλά προ-κλητικό και λαγόνες φουντάτες. Τό προσωπάκι της ήταν κάτι ά-νάμεσα σε στρογγυλό και μα-κρουλό. Άνάλογα με τήν έκφρα-σή της, πότε είχε τή στρογγυλά-δα ενός άθωου παιδιού, πότε τή σά-σάτου κι' άλλοτε πάλι σαν να μάρκαινε, σαν ν' άποκοτούσε τίς ένδιαφέρουσες γραμμές μιάς ώρι-μης γυναίκας. Χρώμα ρόδινο, μυ-τούλα σηκωτή, άνυπαρκτη σχε-δόν, μέτωπο μωρουδιώτικο, μαρ-μαρένιο. Κι' όλα αυτά πλαισιω-μένα από ένα φωτοστέφανο όλό-χρυσον κι' άκατάστατων μακρών μαλλιών.

Όλο αυτό τού κύμα της άνοι-ξης προχώρησε προς τού Στέφανο Δρακίδη, στάθηκε μπροστά του ολανθισμένο. Κι' ή φωνή άκούστη-κε ειρωνικά, άσημνεία:

— Παππού... τού έζετε πώς σήμερα είναι ένας θαυμάσιος ή-λιος έξω, και πώς στην Πάρνηθα έχει ένα μέτρο χιόνι;

— Χιόνι; Έκανε τραβηχτά ο άντρας.

— Μάλιστα, χιόνι! άποκριθή-κε σε τόν προκλητικό ή κοπελίτ-σα. Μήπως δεν έζετε ή υαλκά... χιόνι; Νά, κάτι άσπρο... υαλκά... χιόνι; Νά, κάτι άσπρο σαν αυτό άσπρο... να... άσπρο σαν αυτό τού λίγο χιόνι στα μαλλιάκια σας, παππού.

Με μιά γρήγορη κίνησι άπλω-σε τού όλοστρόγγυλο μπράτσο της και με τή ρόδινα δακτυλάκια της άναστάτωσε τή μαλλιά τού Στέ-φανου.

— Έ, φρόνιμα! φώναξε αυτός, άγριεύοντας τάχα.

— Κύριε Δρακίδη, έκανε αλ-λάζοντας τόν ή μικρή, με μιά εύ-κολία, πού θα τή ζήλευε ή καλύτερη βασιλίνα. Κύριε Δρακίδη... δεν είναι κρίμα να κλειστούμε στο σπίτι μιά τέτοια μέρα;

— Τήν άλλη Κυριακή είναι Χρι-στούγεννα. Κάπου θα σάς πάω, είπε ο Στέφανος.

Τά σγουρά χειλάκια σγούρησαν πού πολύ.

— Τήν άλλη Κυριακή; Μπορεί να βρέξη τότε. Γιατί όχι σήμερα;

— Έ, όχι σήμερα! φώναξε αύ-στηρά τάχα ο άντρας. Σήμερα εί-πα, θα καθώσω σπίτι, θα ξεκου-ραστώ.

— Έχει κουραστή πολύ τώρα τελευταία, μπήκε στη μέση ή Όλγα.

Η μικρή έκανε μιά βόλτα στο δωμάτιο, πέταξε τού έπανωφόρι της. Φορούσε μιά πολύ στενή φου-στίτσα κι' ένα μπλουζάκι πλεχτό, κοντομάνικο στενό, ρόδινο. Σε κά-θε της κίνησι τού μικρό στήτο στη-θάκι της χόρευε εύθυμα, προκλη-τικά. Στάθηκε μπροστά σ' ένα βάζο με λουλούδια, πήρε ένα λου-λουδάκι, τού τσαλάκωσε στα χέ-ρια της.

— Έ, τί σου φαίνε τή λουλού-δια; φώναξε ο Στέφανος.

Δάγκωσε αούτ ή μίσχο τού λουλουδιού, κι' έτσι όπως τόν κρα-τούσε στα δόντια της, με τίς γα-τίσεις της κινήσεις, ήθελε πάλι κοντά του.

— Είσαστε κακός, είπε έτοι-μη τάχα να κλάψη. Κι' έπειτα λέ-τε πώς μ' αγαπάτε και πώς δε μου χαλάτε τού χατήρι. Είχα τέ-τοια χαρά πού ήρθα... Νόμιζα πώς θα σάς εύρισμα κιόλας στο άμάσι σας, έτοιμους για τήν Πάρνηθα.

Ο Στέφανος έκλεισε τού μάτι στη γυναίκα του.

— Κατάλαβες; Δεν ήθε για μάς. "Ηθε για τού άμάσι και για τήν Πάρνηθα.

Η Όλγα φαινόταν στενοχωρη-μένη.

— Νάι, Ζουζού μου, κι' έμένα θα μ' άρεσε. Έχει όμως κι' ή Νέλλη μελέτη.

Όψ! φώναξε ή κοπελίτσα. Δεν της πετάτε και καμμία φουά τού βιβλίου; Τί θα τή κάνετε, γε-ροντοκόρη; Μιά φουά χιόνισε κι' εδώ...

— Δεν ξέρω... έκανε ή γυναίκα άναποφάσιστη, κι' ο άντρας της τήν κύτταξε έρωτηματικά.

— Έτρεξε ή Ζουζού κοντά της, τήν άγκάλιασε, τήν έπνιξε στα φιλά.

Η φωνή της άκούστηκε μαλα-κιά, άρμονική, γαλύφικη:

— Έλάτε! Έλάτε! Νά, ο κύ-ριος Στέφανος σάς κυττάει. Ά-πό σάς περιμένει τήν άδεια. Δεν τόν έζετε, τόν καλό σας τόν άν-τρούλη; Σας κυττάει πάντα στα μάτια κι' ό,τι πητε σείς γίνεται πάντα. Έλάτε, πέστε τού ναί. Πέ-στε τού ναί...

Δεν τήν άφινε ν' άνασάνη, τήν έπνιξε στα φιλά. Κι' ή Όλγα τήν έσπρωχνε σκασμένη στα γέ-λια. Έπί τέλους, σταμάτησαν τή φιλιά κι' ή Όλγα στάθηκε λαχα-νιασμένη:

— Τρελλοκόριτσο! Είσαι έκ-διάστρια, τού έζεις;

— Νάι, φώναξε θοισμεινικά τού κορίτσι.

Και χωρίς να περιμένα άπάν-τησι έτρεξε στο Στέφανο, τού άρπαξε τίς παντόφλες του, τίς πέταξε μακριά.

— Έλάτε, μπρός! φώναξε με μιά δροσερή παιδιάτικη φωνούλα, τήν κύτταξαν κι' οι δυό γελών-τας.

— Τρελλούτση! είπε ή Όλ-γα χαϊδεύοντάς, όταν έκλεισε πί-σω από τήν πλάτη της Ζουζούς ή πόρτα.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

εϋχεται

στούς άναγνώστες του

Χαρούμενα Χριστούγεννα

πότε άρμονική πότε κάπως φάλ-τσα. Άκούς εκεί να μου κάνετε τόν παππού! Μού ξεπλώθηκε ο κύριος δίπλα στο καλοριφέ με τίς παντοφλίτες του, με τίς πι-τάμμες του. Κρίμα πού δεν έχετε κανένα σκουφάκι, σαν τούς παπ-πούδες τού παλιού καιρού. Μή-πως χρειάζοσαστε κανένα, να σάς πλέξω;

Ο Στέφανος τή φοβέρισε με τού δάκτυλο, γελώντας αλλά και κά-πως πειραγμένος:

— Τρελλοκόριτσο! Έλα, φέρε τίς παντοφλές! Πώς θα σηκώθω;

— Θα σάς φέρω τή παπού-τσια σας. Να τή φορέσετε μιά και καλή.

— Δώσε μου τώρα τίς παντού-φλες.

— Τόν χασομεράς πού πολύ, φώναξε ή Όλγα σκασμένη στα γέλια.

Πήγε ή Ζουζού κοντά της και τή έκλεισε τού μάτι:

— Θα σάς τόν κάνω είκοσι χρο-νών! "Όχι παίζουμε!...

Έτρεξε στο δίπλανό δωμάτιο και γύρισε τήν άλλη στιγμή μ' ένα ζευγάρι παπούτσια.

— Εμπρός, Ένα, δυό, τρία! Να δούμε ποιός θα είναι πρώτος έτοιμος. Πάω να πετάξω τή δι-βλία της Νέλλης.

Πατώντας στίς μύτες, τρεχάτη, έφτασε στην πόρτα. Σε κάθε βή-μα της ολόκληρο τού κορμάκι της κυμάτιζε, οι μισοπαιδιάτικες μι-σογυναίκες άπαλές νοσιμίες τόν-ιζαν βαρείες κάποιο μυστικό, έ-ρωτικό τραγούδι.

Τήν κύτταξαν κι' οι δυό γελών-τας.

— Τρελλούτση! είπε ή Όλ-γα χαϊδεύοντάς, όταν έκλεισε πί-σω από τήν πλάτη της Ζουζούς ή πόρτα.

— Μεγάλωσε! Έκανε ο Στέφα-νος. Σαν νά παραμεγάλωσε αούτ τόν καιρό.

— Μά δεν είναι και μωρό πιά. Έκλεισε τή δεκαοχτώ.

— Ισαμε προχτές ήταν μικρού λα... πλάκα, σανίδα... Τώρα... δεν εδес πώς φούντωσε τού κορμάκι της;

— Κούκλα θα γίνη, κούκλα, πρόφερε ή Όλγα με καμάρι, λές κι' ήταν κόρη της ή χαριτωμένη κοπελίτσα.

— Άν φτάση να γίνη καλή νο-ρεύτρια, όπως θέλει, θα κάμη κα-ριέρα, είπε ο Στέφανος σοβαρά.

— Τί να σου κάνη τού δυστυ-χο, άναστέναξε, ξαβνικά, σοβαρή κι' ή Όλγα. Όρφανό... περιμέ-νη βοήθεια από τόν κόσμο.

— Άν ήταν πλουσιοκόριτσο θα γινόταν σπουδαία, ξανάπε συλλο-γισμένος ο άντρας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Άντιλαλούσαν οι πλαγιές της Πάρνηθας από τή νέλια και τή χαρούμενα ξεφανητά, όταν έφα-σε ή κούρσα τού Στέφανου Δρα-κίδη εκεί ψηλά. Πρώτη πεταχτή-κε ή Ζουζού, και σαν παιχνιδιάρι-κο νατί άσπαξε άμέσως μιά υπά-λα χιόνι και τήν πέταξε στο πρό-σωπο τού άντρα.

— Έ! Έκανε αούτος ξαφιασμέ-νος, δεν είπαμε κι' έτσι!

— Είναι προκαταβολή, για τού ευχαριστώ πού μάς φέσατε εδώ.

Πίσω από τή Ζουζού κατέβηκε ή Νέλλη. Τά μάγουλά της ήταν ρόδινα, έσταζαν αίμα από τού κορ-μάκι τόν καθρό άέρα, κι' ήταν θα-μάσια ντυμένη, με παντελόνια κι' ένα χοντρό κόκκινο πουλόδερο.

Μπροστά στη Ζουζού όμως φα-νόταν βαρεία, άκοιμη. Όστόσο ήταν εύτυχισμένη.

Άρχισαν τή παίγνιδια μέσα στα χιόνια όλοι μαζί. Η Όλγα σπάνια λάβαινε μέρος σε παίγνι-δια, σήμερα όμως τήν τραβούσε ή φύσι, τού άπάτητο χιόνι, ο ή-λιος, ο λαμπικαρισμένος άέρας. Έπειτα δίπλα στη Ζουζού, δεν μπορούσε να μή γίνη κι' αούτ η παιδί. Σκορπούσε ένα ηλεκτρικό κύμα γύρω της ή κοπελίτσα, κά-τι πού τούς έφερε πίσω τή νεύ-τα τους, κάτι πού τούς έκανε πού άνάλαφρους και πού εύτυχισμέ-νους. Δίπλα τους έπαιζε μιά νε-ανική συντροφιά, Άγορία και κο-ρίτσια είκοσάχρονα, πού ξεφώνι-ζαν και γελούσαν. Δεν άργησαν τ' άγόρια να προσέξουν τή Ζου-ζού. Και να μην είχαν σκοπό να τήν προσέξουν, δε μπορούσαν να κάνουν άλλοιώς. Η κοπελίτσα κάθε τόσο έρριχνε κι' από εκεί καμμία μπάλα χιόνι, κάθε τόσο πετούσαν και κανένα από τούς νεαρούς της άλλης συντροφιάς (τάχα επίτηδες, τάχα κατά λά-θος...).

Οι νεαροί δεν άργησαν να τής ανταποδώσουν τίς μπαλλίες, κι' έτσι ο χιονοπόλεμος γενικευόταν. Όταν έδρασε τή σκούρα ή Ζου-ζού, ό,τι τήν περιέκυκλωναν πολλοί νεαροί μαζί, αούτ ξεφώνιζε παι-διάστικα και πήγαινε φοβισμένη και χανόταν στην άγκαλιά τού Στέφανου.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Γελούσαν όλοι, κι' ή Νέλλη ξε-καρδίζονταν πρώτη στα γέλια. Καμμία φορά όμως μάλλωνε κιό-λας σοβαρά τή φίλη της:

— Έ, Ζουζού, δεν ύποφέρε-σαι! Κοντεύεις να μαζέψω γύρω σου όλη τήν Πάρνηθα.

— Τί φταίω έγώ; Τί φταίω έ-γώ; διαμαρτυρόταν ή μικρή. Έκα-να τίποτα; Τί φταίω έγώ αν είναι τρελλοί οι νεαροί;

Γελούσε κι' ή Όλγα, κι' άσυ-ναίστητα συναγωνίζονταν σ' εύθυ-μία τήν κοπελίτσα.

Άν πής για τού Στέφανο, είχε μεταμορφωθεί. Άν τόν είχε δη-κάνεις πριν λίγη ώρα, ξεπλωμένο στην πολυθρόνα του δίπλα στο κα-λοριφέ, με τού τσιγάρο στο στό-μα, με τή πόδια ψηλά, ένα μεσό-κοπο άντρα κουρασμένο, δε θα τόν άναγνώριζε. Πού εύρισκε τού σπ εύκνησία, να σκύδη, να φτιά-νην υπάλλες, να κυνηγή τήν κο-πέλλα, να ξεφώνιζε κι' αούτος σαν είκοσάχρονο παιδί; Τα μάγου-λά του ήταν κατακόκκινα κι' είχε ιδρώσει μέσα στα χιόνια.

— Έ, τόν παππού! κοροϊδευ-ε ή Ζουζού. Ίδρωσε! Κυττάζεις τόν. Δεν πειράζει! Κάνει καλό! Άποτοξινώνει!

Και δός του να δίχνη χιονιές, και δός του να τόν κυνηγά.

— Βοήθεια!...

— Μήπως έχεις καμιά άλλη καλύτερη ποότα-σι, για να περνάμε τήν ώρα μας;

— Δεν πιστεύω να με κάνετε έν-τελώς όμοια και να με άναγνωρίση στο πινάκι σας ο άροαδωνιστικός μου;

— Βοέ! Βοέ! Γιατί δέ μάς τὸ, λέγατε πῶς θάρρητε;
Ὁ Μιλτιάδης Φάνδανος, ὁλοστροφύλλος, γούρλωσε τὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ χοντὰ μυωπικά γυαλιά του καὶ κούνησε τὸ φίλο του Στέφανο Δρακίδη, νὰ κυλιέται μέσα στὸ χιόνι.
Ἡ Ζουζού τὸν εἶχε ρίξει κάτω ἐκεῖνη τὴ στιγμή καὶ δὲν τοῦ ἄφηνε καιρὸ νὰ σηκωθῇ, τὸν κεραυνόβολοῦσε μὲ τὰ χιόνια. Ὅταν ἀκούσε ὡστόσο αὐτὴ τὴ φωνή, σταμάτησε κι' ὁ Δρακίδης σηκώθηκε παρὺς, παραχαλισμένος, λαχανιασμένος, μὲ μάγουλα κατ'ἀκόκκινα καὶ μαλλιά ἀνάστατα.

— ὦ... Καλημέρα Μιλτιάδη! Γεῖα σου Στέφανε... Εἶναι κι' ἡ οἰκονομία ἐδῶ; ρώτησε ὁ Μιλτιάδης Φάνδανος, ὁ γιὰ τὸν (καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου) τὸν παλιό του φίλο, ρίχνοντας μιά ματιά ἀκόμα παραξενεμένη στὴ Ζουζού, πού στεκόταν παρὰ-μερὰ, κάνοντας ὁλόγουρο τὸ στομάκι της καὶ σιγυρίζοντας μὲ ὅλη τὴν ἀφέλεια τῆς καλῆς της. (Γιὰ νὰ κάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ σηκώσε πολλὰ ψηλὰ τὴ φούστα της, ἀλλὰ τόκανε μὲ τόση φυσικότητα πού θὰ μπορούσε νὰ στοιχηματίσει κανεὶς πῶς ἦταν ἡ ἀφέλεια προσωποποιημένη).

— Φυσικά εἶναι κι' ἡ οἰκονομία ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος... Ὀλγα... Νέλλη!

Οἱ δύο οἰκονομίες συναντήθηκαν μὲ γέλια.

Ὁ Μιλτιάδης Φάνδανος, ἡ Μαρία, ἡ γυναίκα του, κι' ἡ Λιάνα, ἡ εἰκοσάχρονη κόρη τους. Θεμελῆ χειραφίτες, κι' ἐπιφωνήματα:

— Γιατί δέ μάς τὸ λέγατε; Γιατί δέ μάς τὸ λέγατε;

— Δὲν τὸ εἶχαμε ὑπ' ὄψιν νὰ-ροῦμε, δικαιολογήθηκε ἡ Ὀλγα. Τ' ἀποφασίσαμε ξαφνικά, τὴν τελευταία στιγμή.

— Ἡ Ζουζού μὰς ξεσήκωσε, εἶπε ἡ Νέλλη, ἀγκαλιάζοντας τὴ φίλη της.

Καὶ τὴν παρουσίασε στοὺς ἄλλους:

— Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Λύρα, τὴ φωνάζουμε Ζουζού.

Τὴς ἔδωσαν τὸ χέρι εὐγενικά κι' οἱ τρεῖς, οἱ ματιές πού τῆς ἔριχναν ὅμως ἦσαν μάλλον ἀποδοκιμαστικές παρὰ φιλικές. Σὰν νὰ τὸ κατὰλαβε ἡ κοπέλλα, σήκωσε τὸ κεφάλι της, τῖναξε τὴ χρυσάφεια χαίτη τῶν μαλλιών της, σκούρησε τὴν περισπωμένη τῶν χειλῶν της καὶ τοὺς ἔριξε μιά κατακτητική, σίγουρη μοιρία.

— Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς γνωρίζομαστε, εἶπε ἡ Λιάνα γελαστή. Κάποτε μοῦ φαίνεται σὰς εἶδα μὲ τὴ Νέλλη.

Μὲ μιά κίνησι παιδιάστικη, μάγκικη, σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Ζουζού.

— Ἰσως, δὲ θυμᾶμαι...

Ἀνταπέδιδε κιόλας τὴν κάποια ἀποδοκιμασία πού διαισθανόταν. Ἦταν φανερό πῶς ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς οἰκονομίας τῆς χαλοῦσε τὴ διάθεσι.

— Τί κάνετε; ρώτησε ἡ κυρία Φανδάνου, μιά λεπτὴ ὑπέροχη γυναίκα γύρω στὰ σαράντα, ξανθὴ, ὁμορφὴ, αἰσθητοκτική.

— Νά, μὰς τσακώσατε, παίζουμε, ἀποκρίθηκε γελῶντας μὲ τὸ ἀναβό τῆς νέλιας ἡ Ὀλγα.

— Μὰς παίξετε κι' εἰς; ρώτησε γελαστὴ ἡ Λιάνα.

Ἦταν μιά λεπτὴ κοπέλλα, μελαχροινὴ, μὲ ζωπὸ μάσκα μάτια σὰν τὸν πατέρα της καὶ μὲ κομψὸ σωματόκι σὰν τὴ μητέρα της. Ἐνας τύπος σοβαρὰ μοντέρνος ἥρεμος καὶ θετικός.

— Ἀν σὰς παίζουμε; ἀποκρίθηκε ἐνθουσιασμένος ὁ Στέφανος. Θέλωμε καὶ παρακάλα;

Καὶ μὲ τὸ νεανικὸ τοῦ ὕψος πέταξε τὴν πρώτη χιονιά στὴν κο-

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Μὲ τὸ γύρισμα τῆς τραγικῆς σκηνῆς τοῦ γάμου τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς Εὔας Μπράουν στὰ ὑπόγεια τῆς καγκελαρίας, στὸ Βερολίνου, τελειώσε τὸ φιλμ, πού ἔχει γιὰ θέμα τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἔρωτες τοῦ Χίτλερ. Τὸ γάμο αὐτὸ πού τελέστηκε ἐνῶ ἀκούονταν ἀπὸ μακριὰ τὰ ρωσικά κανόνια, παρακολούθησε ἕνας μόνον ἄνθρωπος, ὁ Γκαίμπελ, τὸν ὁποῖο ὑποδέχεται στὸ φιλμ ὁ Μάρτιν Κρόλκ. Τοὺς δύο θεατικούς ρόλους ὑποδύεται ὁ Ρίτσαρντ Μπέιζχαρτ, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται ἕνας θαυμάσιος μίμος τοῦ Χίτλερ καὶ ἡ Μαρία Ἐμε, ἡ ὁποία μὲ τὴ γοητεία τῆς προσοφίας καὶ καταρθῆναι σὰν Εὔα Μπράουν νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορος.

πέλλα. Ὅλοι ἔλαβαν μέρος στὸ χιονοπόλεμο πάλι, ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μιλτιάδη Φάνδανου. Ἦταν ὁλοστροφύλλος, παρὺς, φορούσε μυωπικά γυαλιά, φοβόταν μὴ τὰ χάσῃ, καὶ κυρίως φοβόταν μὴ χάσῃ τὴ σοβαρότητά του παίζοντας μὲ τὰ κοριτσόπουλα.

— Ἰσως κι' ὁ Στέφανος νὰ μὴν πέλλα. Ὅλοι ἔλαβαν μέρος στὸ παινίδι, τῶρα πιά, ἔδωκε διὰ τὰ μάτια τῆς Ζουζού, σπληνωμένα ἀπάνω του, ποικιλτικά. Σὰν μάτια πονηρῆς παιγνιδιάρικης να-

τίτσας, καὶ δὲν ἤθελε νὰ σταματήσει. Μετὰ λίγη ὥρα ὅμως κουράστηκε ἡ κυρία Φανδάνου. Ἦταν γυναίκα τοῦ σαλονιοῦ, κι' ἡ παραισθητικὴ σωματική προσπάθεια τὴν κουράζει. Κι' ἡ Ὀλγα εἶχε λαχανιάσει. Ἐτσι ταρβήθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ παινίδι καὶ πῆγε μαζί μὲ τὸ ζεύγος Φανδάνου καὶ κάθησε στὸ κέντρο, στὴ ζεστὴ, πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ τζάμι. Ἀπὸ κεῖ πάντως μπορούσαν καὶ παρακολουθεῖσαν περὶ ὅπου τὸ παινίδι.

Παρακολούθησε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 11) τὸ μοντέρνο συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδος μας

Κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Ἡ μικρὴ πεταλούδα

Ὁμορφὴ, κουκλίστικη, σαγηνευτική, ἡ μικρούλα Ζουζού εἶνε μιά πεταλούδα τῆς ζωῆς, πού τὸ τρελλὸ πέρασμά της ἀπὸ μιά εὐτυχισμένη οἰκονομία φέρνει τὴν συμφορὰ καὶ τὴν καταστροφὴ. Ὁ πατέρας τῆς ἐρωτεύεται μέχρι παραφροσύνης, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ χάρι της τὴν μητρό της κι' ὁ γυιὸς, πού μόλις ἔχει γυρίσει ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, δὲν εἶχε μάτια νὰ δῇ τὴν κοπέλλα, πού τὸν περιμένει πιστῇ, παρὰ πέφτει στὰ δίχτυα τῆς μικρῆς πεταλούδας. Κι' ἡ τραγωδία ξεσπάει ἀσυγκράτητα μὲ τὴ θυελλώδη δύναμι τῆς καταγίδας. Ποιά δύναμι θὰ μποροῦσε νὰ ἀνταρτηθῇ τὰ θάλαρα συντομία τῆς ζωῆς, πού ἄφρασε γύρω της ἡ μικρὴ σειρήνα; Μόνο ἡ δύναμι τῆς ἀγάπης, τῆς βαθεῖας, τῆς σοβαρῆς, τῆς μεγάλης ἀγάπης, πού εἶνε πρὶν ἰσχυρὴ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο.

Παρακολούθησε ἀπὸ τὸ σημερινὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 26) τὴ νέα ἑλληνικὴ σειρά ἀπὸ συγκινητικὲς ποιμενικὲς ἱστορίες τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Εἰδυλμία στὰ βούνα καὶ στὰ λαγκαδία

Τὰ πρὶν ρομαντικά, τὰ πρὶν τρυφερά, τὰ πρὶν συγκινητικά καὶ τὰ πρὶν ποινεμένα εἰδυλμία πάνω στὰ φημισμένα βούνα μας καὶ στὰ τραγουδισμένα λαγκαδία μας, ἐκεῖ ὅπου οἱ κοπέλλες μοσχοβολοῦν ἀπὸ θυμὸ καὶ τὰ παλινκαρία ξέρουν νὰ ξυπνοῦν τὸν πόνο τῆς ἀγάπης μὲ τὴ φλογέρα τους.

Ὅλη ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ λεβεντιά θὰ παρελάσῃ ἀπὸ τὴ συναρπαστικὴ αὐτὴ σειρά, πού θὰ γοητεύσῃ κυριολεκτικὰ τοὺς ἀναγνώστες μας.

«ΑΘΡΟΤΗΤΕΣ»

Κάποια στιγμή, πού ἄναψε τὸ παινίδι, ἡ Ζουζού κρεμάστηκε στὸ λαϊκὸ τοῦ Στέφανου. Ἐκανε αὐτὸς νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐκεῖνη ὅμως γυμνοῦσε τὰ πόδια της σὺν ἀέρος, κολλοῦσε ἀπάνω του, καὶ ἐξοφῶνιζε. Στὴν πάλιν αὐτὴ ἡ φούστα της σπικωνόταν, ἀνέμιζε, δὲν ἄφινε τίποτε σκεπασμένο. Ἡ μικρὴ ἀδιαφοροῦσε ὁλότελα καὶ γελούσε.

— Ποιὰ εἶναι αὕτη; ρώτησε ἄ-εαφνα ἡ κυρία Φανδάνου τὴν Ὀλγα. Σὰν νὰ τὴ ξέρω...

— Εἶναι ἡ Ἀσπασία... ἡ Ζουζού. φίλη τῆς Νέλλης... Ἀπὸ μικρὰ, ἀπὸ μαρὸ εἶναι φίλες.

— Πού τὴν πύρατε;

— Ἡ γιγιά της ἦταν παρὰ-δουλεύτρια στὸ σπῆτι μας, ἀποκρίθηκε ἡ Ὀλγα. Ἡ μητέρα της, κόρη τῆς Μαριγῶς τῆς παραδουλεύ-τρας, ἔκανε ἕνα γάμο πολὺ καλόν, δηλαδὴ σκετικὰ μὲ τὴ θέσι της. Πῆρε ἕνα νοικοκύρη, πού εἶνε ἕνα καλὸ μαγαζάκι... Ἀλλὰ στά-θηκε ἄτυχη. Σκοτώθηκε μαζί μὲ τὸν ἄντρα της ὅταν ἦταν ἡ Ζουζού δέκα χρόνων! Ἀπὸ τότε τὸ λυπη-θκα αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, καὶ τὴν ἔνω σχεδὸν σὺν παιδί μου.

— Νόστιμη κοπέλλα! εἶπε σο-βαρὰ ὁ κύριος καθηγητής.

— Νά... ἔκανε ἡ γυναίκα του στρίβοντας τὰ γυῖα της. Ἀλλὰ δείχνει τὴ ταπεινὴ καταγωγή της.

— Βοίσκε; ρώτησε ἡ Ὀλγα.

— Φυσικά... Κῦττα! Καυμά-τα εἶναι αὐτά, νὰ κρεμῆται στὸ λαϊκὸ τοῦ ἀντρός σου. Γιατί τὸ κάνει αὐτό;

— Ἡ Ὀλγα γέλασε.

— Ὀλγα, δὲν εἶναι γιὰ παρεξήγη-σι ἡ Ζουζού. Εἶναι παιδί...

— Πόσων χρόνων εἶναι;

— Δεκαοκτὸς...

— Καὶ τὴ λὲς παιδί;

— Δὲν εἶνε σημασία ἡ ἡλικία. Ἡ νοοτροπία της εἶναι παιδιάτι-κη. Εἶναι ἐντελὴς ἀθῶα ἀκούα... Τουλάνιστον μὲ μάς, φέρεται σὰν νὰ εἶναι δέκα χρόνων...

— Ἀ, ἔτσι...

Ἦταν φανερό πῶς τὰ λόγια της δὲν ἔπειθαν τὴ Μαρία. Ὡστόσο ἡ εὐγένεια τῆς ἐπέβαλλε νὰ μὴν ἀντικρούσῃ ἄλλο τὴ φίλη της.

— Πάντως εἶναι γαριτωμένη, πρόφρασε μὲ τὸ εὐδοκίμα τοῦ ὕψος ὁ Μιλτιάδης.

— Ἀπίστευτα γαριτωμένη! ἐ-πεδοκίμασε ἡ Ὀλγα. Καὶ πῶς νῦνεται τὸ καμμένο;

— Πάντοτε μὲ τ' ἀποφόδια τῆς Νέλλης. Τὰ κονταίνει, τὰ στενεύει μὴν της.

— Τὰ παρακονταίνει καὶ τὰ παρασπινεῖ, ἔκανε μὲ τὸ σοβα-ρό τοῦ ὕψος ὁ καθηγητής.

— Δὲν βασύει; εἶπε μὲ ἐπι-είκεια ἡ Ὀλγα. Ἐγὼ δὲ λυπαῖμαι αὐτὸ τὸ παιδί. Κι' εἶνε ταλέντο... Σπουδαῖο ταλέντο.

— Σὲ τί; Στὸν ἔρωτα; ρώτησε ὁ Μιλτιάδης, πάντα σοβαρὸς τά-να.

— Δὲν ὑποφέρεσαι, νέλασε ἡ γυναίκα του.

— Ὀχι, ρωτάω.

— Στὸ γοῶ. ἀποκρίθηκε ἡ Ὀλγα.

— Εἶναι γορεύτρια;

— Ὅα γίνῃ γορεύτρια. Κοντεύει νὰ πάσῃ τὸ διπλωμά της ἐδῶ, ἄλλὰ βάπτει νὰ οὐγνὴ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. Νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ κατα-φεύρουσε μὲ τῆς δοῦσε καμιά ὑ-ποτροφία...

— Χυ... ἔτσι... Πάντως τύπος ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μαρία νύρισε, κῦτταξε τὸν ἄντρα της παραξενεμένη.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! ἔκανε μι-σσοσβαρὰ μισοσατεία. Δὲν ἐγω-καμῶνι διάθεσι νὰ βλέπω τὸ ἐν-διαφέρον σου γιὰ τὰ ὠραία κορι-τσόπουλα.

— Ζηλεύεις; ρώτησε ἡ Ὀλγα τὴ φίλη της.

— Γιατί ὄχι;

— Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ ζηλεύς τὴ Ζουζού. Εἶναι παιδί. Νιάνισαρο... Αὐτὴ παίξει σὺν τὸ κουτάδι...

— Ἐσφίξε τὰ λεπτὰ της γυῖα ἡ Μαρία καὶ τὸ ὕψος της ἐδείξε πῶς δὲν συμμεριζόταν αὐτὴ τὴν ἀπο-ψη. Πάντως ἀποκρίθηκε εὐγενικά:

— Ἐσὺ τὴν ἔχεις καλότερα. Ἐγὼ, τὶ μπορῶ νὰ ξέρω;

ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΜΠΕΘΕΡΙΑΣ

Σὲ λίγο ἦλθαν κι' οἱ ἄλλοι καὶ κάθησαν στὸ τραπέζακι. Ὁ Στέ-φανος ἦταν καθιδρῶς κι' ὁ Μιλτι-άδης τὸν κῦτταξε εἰρωνικά:

— Πῶς τὰ πῆγαμε;

— Μὲ πέθαναν τὰ κοριτσόπου-λα, παραπονέθηκε τὰνα αὐτός... Ἀλλὰ δὲν βασύει. Ἀποτοξί-νωσι!

Ἡ Ζουζού συγύριζε τὰ μαλλιά της, πού ὅλο κι' ἔμεναν ἀναστα-τωμένα. Τὰ γάντονα ματάκια της πῆγαιναν μιά στὸ Στέφανο, μιά στὸ Μιλτιάδη, μαργιόλικά τὴ μιά στιγμή, παιδιάτικα τὴν ἄλλη, κι' ἔπειτα ντροπαλά, ἐρωτηματικά. Ὁ Μιλτιάδης πῆρε τὸ ὕψος τοῦ αὐστηροῦ καθηγητοῦ καὶ τὰ ζω-πὸ μαῦρα τοῦ ματῆ σπῆθισαν ἀ-πὸ τοῦς γοητροῦς φακούς ἀ-ποδοκιμαστικά.

— Ὁ Στέφανος γελούσε, γελούσε εὐτυχισμένος.

— Νέλλη, πῶς πάνε τὰ μαθή-ματα; ρώτησε κάπως ἀπότομα ἡ κυρία Φανδάνου.

Ἦταν φανερό πῶς ἤθελε ν' ἀπο-σπάσῃ τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὴ Ζου-ζού.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέ-λλα. Ἐγὼ μὲ πολλὰ δουλεύω.

— Κι' ὁ ἄλκας μὰς γράφει ὅτι σκοτώνεται στὴ δουλειὰ τώρα, πέ-ταξε ὁ Δρακίδης.

Τὰ μάγουλα τῆς Λιάνας κοκκί-νισαν ἀνεπαίσθητα. Ὡστόσο προ-σπάθησε νὰ μιλήσῃ ἀπόλυτα φυ-σικά:

— Ἐνὶ ἔρετάσει;

— Νά, ὅλο κι' ἐνὶ ἔρετάσει αὐτὸ τὸν καιρὸ. Λέει νὰρθῇ ἐδῶ μὲ τὸ καλὸ τὸ Πάσχα. Τρία γό-νια δὲν πάτησε στὴν Ἀθήνα. Μαύ-οις τὸ μᾶτι μας νὰ τὸν ἰδοῦμε.

— Καλὰ ἔκανε! εἶπε μὲ τὸ βα-ρὺ τοῦ ὕψος ὁ Μιλτιάδης Φανδάνος. Τὶ τὰ θέλει τὰ σῦστα φέστα. Χασοφορία ὡφόν. Ἡ θὰ σπινυδά-σῃ σοβαρὰ ἔνας νέος, ἢ δὲ θὰ σπουδάσῃ. Βλέπεις κι' ἡ Νέλλη, κοπέλλα, κουράζεται!

— Ἀν κουράζεται! ἔκανε μὲ κα-μάρι ἡ κυρία Δρακίδη. Ξενύχτια, ὄχι, ψέματα.

Ἡ Λιάνα κῦτταξε τὴ φίλη της μὲ θαυμασιόν:

— Ἐγὼ μόνον δὲν κουράζομαι, πέταξε γελαστῇ.

— Πῶς δὲν κουράζεσαι; Στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, δὲν πᾶς γιὰ διασκέδασι, φαντάζομαι. Εἶ-πε ἡ μητέρα της.

— Γιὰ μένα ἡ ζωγραφικὴ εἶ-ναι ἡ μεγαλύτερη διασκέδασι.

Μὲ μιά κίνησι στοργικὴ πῆρε ἡ Ὀλγα στὰ γόδια της τὰ γέ-νια τῆς κοπέλλας:

— Χουστὰ νεράκια! Τὶ θυγί-νει ἀπὸ αὐτὸ τὸ νεράκι καὶ δὲν εἶναι τέλειο;

Ἡ συζήτησι ἐπαίρει κάποιον ρομαντικὴ τροπὴ, κι' ὅλοι ἐξ-αγνοῦσαν τὴν παρουσίαν τῆς Ζου-ζού. Αὐτὸ διὰς σὺν νὰ στενο-γύρισε τὴν κοπέλλα.

Μὲ μιά κίνησι σέβεται, πετά-γτικε ὀρθία.

— Δὲν βαρεθήκατε τὴν κου-βέντα; φώναξε μὲ τὸ προπετές της ὕψος, πού θὰ ἦταν ἀποκρου-στικὸ ἂν δὲν τόκανε γαριτωμένο τὸ γόδι της καὶ τὸ παιδιάτικο ναυιόγελό της.

— Πού πᾶς; τὴ ρώτησε ὁ Στέ-φανος.

— Νὰ παίξω Ἐδῶ θὰ καθί-σουμε, νὰ μιλήμε σοβαρά; Γι'

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
τὸ μοντέλο σοῦξέ
τοῦ οἴκου
ΓΣΟΥΧΛΟΥ

Σὲ ὅλα τὰ μοντέλλα μας
χρησιμοποιούμε τὰ ἀόρατα,
δερεῖα, ἐλαφρὰ φερμονιὰ
νὰῦσον **ΦΕΡΛΟΝ**
τα ὁποῖα ἔχουν ἀποδείχθῃ
τὰ ἀνώτερα ὄντων!

Τσουχλός

αὐτὸς φροβαί: Ὅποιος θέλει, ἔσ-ελθῃ μαζί μου.

Σεῖωντας καὶ λυγῶντας προχώ-ρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κέν-τρου. Στέφανος ἔκανε μιά κίνησι σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀκο-λουθήσῃ. Συνήντησε ὅμως τὰ μά-τια τοῦ Μιλτιάδη καρφωμένα ἀ-ποδοκιμαστικά ἐπάνω του. Ἐερο-κατῆπε καὶ κάθησε πίσω στὴ θέσι του.

— Ἀσε τὰ κορίτσια νὰ πάνε, εἶπε ὁ Μιλτιάδης Φάνδανος σο-βαρά.

Οἱ δύο κοπέλλες σηκώθηκαν, ὄχι μὲ πολλὰ ὀρεῖ.

— Χάουα εἶναι ἡ Λιάνα σή-μερα, εἶπε ἡ Ὀλγα, μὲλις ἔ-κλεισε πίσω τοὺς ἡ πόρτα.

Κι' ἦταν ἀλήθεια ὁμορφ. μὲ τὸ μαῦρο της πανταλόνι καὶ τὴν ἀσπρὴ γοντὴ μᾶλλιν ὑπλοῦζα, ἡ κοπέλλα. Τὸ σῶμα της θεογο-λυμῶ, φαντάζε μέσα στὸ σπὸρ ντύσιμο. Τὰ μαῦρα της μᾶτια εἶ-χαν γαλαζίτες ἀστράπες, καὶ πότε ἐπαίοναν μιά ἐκφορὰ θετικὴ καὶ σοβαρὰ, πότε φαίνονταν νὰ γά-νωται στὸ ὄνειρο.

— Τῆς πάνε τὰ πανταλόνια, εἶπε ἡ Μαρία.

Ἡ Ὀλγα ἐσκύψε καὶ πρόφρασε μὲ ὕψος ἐμπιστευτικόν:

— Δὲ θὰ τὴ γνωρίσῃ ὁ Ἀ-σπας. Σίγουρα δὲ θὰ τὴ γνωρίσῃ.

Ὁ Μιλτιάδης κι' ἡ Μαρία γέ-λασαν. Ἦταν φανερό πῶς τὰ λό-για αὐτὰ τοὺς εὐχαρίστησαν. Κι' ἡ κυρία Φανδάνου πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μιλήσῃ ἔαυτοισα:

— Καλὰ κάνατε καὶ τοῦ εἶ-πατε νὰρθῇ τῶρα τὸ Πάσχα...

— Μὰ φυσικά... Εἰναι πιά καιρὸς, εἶπε ἡ Ὀλγα. Θάγῃ τε-λειώσει τῆς ἔρετάσεις του. Ἀς μείνῃ κάνα — δυὸ μῆνες κοντά μας, κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη πᾶει πάλι κανένα φεγγάρι καὶ συμ-πληρώνῃ τὰ κενά.

— Δὲν θὰ ὑπάρχουν κενά, εἶ-πε ὁ

μόνα τους ελεύθερα. Άς αφήσουμε να εξελιχθεί η φύση τους, κι' έμεις θα υποβοηθήσουμε την κατάσταση όταν θα φθάσει η ώρα.

Η γυναίκα του φαινόταν πάλι ανυπόμονη:

— Γιατί να μη τους μιλήσουμε ελεύθερα; Δε σου λέω, να ιδωθούνε μια φορά, αλλά παιδιά είναι, ντρέπονται. Ίσως από ντροπή να μη μας μιλήσουν. Γιατί λοιπόν, να μη τα ρωτήσουμε, φανερά και έστω, αμέσως κιόλας, τι σκέπτονται; Τόσα χρόνια μελέταμε αυτό το συμπέθερο, γιατί να τ' αναβάλουμε;

— Αν θέλετε μπορεί να γινή αμέσως κιόλας το καλοκαίρι ο γάμος, είπε η Όλγα, σπώνοντας το κεφάλι της, με το ύψος της σίνουσε κι' ευτυχισμένης υνάς.

— Γιατί όχι; Την πήρε στο λόγο της η Μαρία. Κι' έμένα μ' αρέσουν οι γονήγορες απόφασεις.

— Σ', αυτά τα ζητήματα δεν χωρεί διαφωνία, επέμεινε στο σύνομο ύφος του ο καθηνήτης.

— Γονήγορες απόφασεις; φώναξε η γυναίκα του. Δεν μπορεί κανείς να πη στην προίτηται των παιδιών μας ότι πρόκειται περί κεραυνόβολου έρωτος. Κάθε άλλο υάλιστα. Τό αίσθημά τους αναπτύχθηκε σιγά — σιγά.

— Άσε λοιπόν να ωριμάσει. Αυτό προέχει κατά τη γνώμη μου, είπε ο Μιλτιάδης. Να μη τους υποβάλουμε έμεις την ιδέα ότι πρέπει ν' αναπνηθούν. Ναρθή μόνο του.

Η Μαρία έστριψε τα γέλη της απόδοκίμαστικά. Είχε μέσα της την απόφαση να εκδίδει τα πράγματα, και δεν έκανε σκεδόν τη διάθεσή της ν' άνοιξη τις συμβουλές του πάντα συμπαθητικού κυρίου καθηνήτου. Κι' η Όλγα δεν έκουβε την επιθυμία της να τελειώσει αυτό το ζήτημα μιά ώρα άργιότερα. Ο Στέφανος όμως θέλησε να πάη με τα νερά του Μιλτιάδη:

— Τα παιδιά άναπτύσσονται, πρόφερε σοβαρά Πάντως, το σωστό είναι μόνα τους να μάη μιλήσουν, να προέλθη από αυτά τα ίδια.

— Κι' αν σου κουβαλήσει καμιά άλλη ο νυιός σου; τόν άποπήσε η γυναίκα του. Τι θα κάνει; αν σου παρουσιάσει καμιά μινιέτα;

— Αν είναι τόσο ελαφρομυαλος...

— Η Όλγα έγει δίκιο, πέταξε η Μαρία Φαδάνου. Νέος είναι

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 62—63) τη συναρπαστική σειρά από εκπληκτικές περιπέτειες, που τις άφηγείται με τόν πάλι παραστατικό τρόπο ο μεγαλύτερος σήμερα κυνηγός άγρίων θηριών, ο Γερμανός

ΒΙΛΧΕΛΜ ΣΤΡΑΝΓΚΕΡ

"ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ"

Τό κυνήγι των άγρίων θηριών δεν είνε μόνο μιά συγκλονιστική διασκέδαση, αλλά κι' ένα εξαιρετικά δύσκολο έπάγγελμα, που προσελκύει πολλούς τοληπούς. Τό κυριότερο όπλο τους δεν είνε ή καρραμπάνα τους, αλλά τό άτρόμητο θάρρος, ή άτσάλενια θέληση κι' ή άπαράμιλλη ψυχραιμία τους. Ένας άπ' αυτούς, ό διαπρεπότερος από όλους, είνε και ό Βίλχελμ Στράνγκερ, που διέτρεξε ως σήμερα τήν Άφρική, τήν Άσία και τή Νότιο Άμερική, κυνηγώντας θηρία. Με τήν μεθοδικότητα που τόν χαρακτηρίζει, ό Στράνγκερ δημιούργησε καινούργιες μεθόδους για τό κυνήγι τής ζούγκλας κι' έγινε ό μεγαλύτερος προμηθευτής θηριών για τους ζωολογικούς κήπους και τή θηριοτροφεία του παλιού και του νέου κόσμου.

Οί άφηγήσεις του, που διακρίνονται για τό δραματικό χαρακτήρα τους, μεταφέρουν τόν άναγνώστη στο βάθος τής ζούγκλας και του μεταδίδουν άληθινότητες συγκινήσεις, σαν να μετείχε ό ίδιος σ' αυτά τή κυνήγια, που τό καθένα τους ήταν μιά ήρωική, πολύμορφη και άδυσώπητη πάλη με τό θάνατο!..

κι' οί πειρασμοί γύρω του άπειροι.

— Και που ξέρω αν δεν ύπάρχει ήδη ό πειρασμός; έκανε ό Στέφανος...

— Αυτό τό ξέρουμε. Θα μάς τόνραφε. Ο Άλκης είνε πάντα ειλικρινής μαζί μας.

Η συζήτηση εξακολούθησε κάμψω ώρα σ' αυτό τόν τόνο. Οί δυο υπέροχοι προάγοντες φαινόταν άνυπόμονες να κανονίσουμε τις τελευταίες λεπτομέρειες, ώστε όταν θαρχόταν ό Άλκης να μήν ύπάρχει εμπίδοιο. Ο Μιλτιάδης τ' απόδοκίμαζε αυτά, τή δούσε λόγια άσποκα. Ο Στέφανος, στήν άρχή πήγαινε πότε με τή μιά άποψη, πότε με τήν άλλη. Σε λίγο όμως φάνηκε να μη προσέχει τή συζήτηση. Μισογυρισμένος προς τό παράθυρο, προσπάθωνε ν' ανακαλύψει τή κορίτσια. Δεν ήθελε όμως να τό δείξη πώς ενδιαφερόταν για τις μικρές. Κάποια στιγμή μόνο σηκώθηκε.

— Πάω μιά βόλτα έξω, ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του, πάλι πολύ για τόν έαυτό του παρό να τόνε άλλους. Ποιός έξοις τι γίνονται οί μικρές;

Με τή γένια στις τσέπες, με βήμα αδιάφορο, προνόησε προς τήν έξοδο.

Τό ζεύγος Φανδάνου τόν παρακολουθούσε με ύφος παραξενυμένο κι' απόδοκίμαστικό. Ή

Όλγα γέλασε.

— Είνε κέδερος για τήν κόρη μας, είπε. Μου φαίνεται όμως ότι τώα ενδιαφέρεται πάλι πολύ για τήν Λιάνα σας, τή μέλυσσα φυλούα του.

Τό άντρούγιο κυτάντηκε και δεν άποκόθηκε. Παρά να γελάσουν εύχαριστημένους όπως τό πείσμε ή Όλγα, τους είδε ν' άνατλάσουν μιά σημαντική ματιά και μετά λίγη ώρα πέταξε ή Μαρία:

— Δεν μ' αρέσει διάλου αυτή ή μικρή... Πώς τή λένε; Άσπασία.

— Ναί Άσπασία... Ζουζού... τό ίδιο είνε.

— Δεν μ' αρέσει, πέταξε ή κυρία Φανδάνου κοφτά.

— Ούτε κι' έμένα! υπένοχησε με τό ασήματο του ύφους ό άντρας της.

Τά πράα καστάνε μάλιστα τής Όλγας τούς κτύπταν νεύατα άπορία.

— Δεν σάς αρέσει ή Ζουζού; Μά αυτή είνε γάμα. Και σέ ποιόν δεν αρέσει;

Σήκωσαν τους ώμους τους οί δυο και δεν άποκόθηκαν. Άπό τό πρόσωπο τής Όλγας όμως σαν νάφανε για λίγη ώρα ή ναρά. Αυό ουτίδες στο μέτωπό της, σαν νάδειχναν κάποια παάεση συλλογή.

Σε λίγο πάντως ήλθαν ξανά τή κορίτσια και ή Ζουζού άνοι-

σε τή κουστάλλη μικρά προκλητικά τή γέλια. Ο Στέφανος ξανάγινε παιδί, κι' ή Όλγα άποσε τόν έαυτό της πάλι ελεύθερο, αδιαφορώντας για τή σοβαρή στάση του καθηνήτου και τής γυνίκας του.

«ΤΟ ΚΑΗΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Λίγο πρίν από τό μεσημέρι ήλθε μετά δυο μέρες πάλι στο σπίτι ή Ζουζού. Ήταν κάποια παάεση υυστική συμφωνίας. Μιά μικρή κωμωδία, που παιζόταν με τόν πάλι φυσικό τρόπο. καιό τώα. Η Ζουζού είρσε πότε τή μιά πρόσφασι πότε τήν άλλη για να έρχεται, ακριβώς αυτή τήν ώρα. Κι' ή Όλγα τής έλεγε πάντα με τόν ίδιο ένθουσιασμό:

— Θα καθήσεις βέβαια να φάμε;...

— Έκανε τή νύκτα της ή μικρή. — Πάλι; Άδύνατον... Ντρέπομαι πάλι... Έξέ άλλω με υποκόνατε τώα... Θα παχύνω, θα χάσω τή γραμμή μου...

Καθόταν όμως και τήν ώρα του φαγητού ξεχνούσε τή γραμμή της.

— Τό καυμένο τό παιδί! έλεγε ή Όλγα καλκάραδα. Είνε αλήθεια δόμα! Είμαι βέβαιη ότι πεινάει στίτι τους.

Κι' ήταν φυσικό να πεινάει, έπειδή ή κυρά - Μαριόνα, ή γιαγιά τής Ζουζού, δεν είχε άλλο εισόδημα παρά μιά έλάχιστη σύνταξη από τόν άντρα της. Κι' ή Ζουζού δεν έπρεπε να φάη μόνον, έπρεπε να ντυθεί, και αρκετά μόλιστα, να είνε παρουσιάσιμη.

Έπρεπε να πηγαίνει και στον κινηματογράφο, (πώς ήταν δυνατόν να πηγαίνουν όλες της οί φίλες κι' αυτή να ύστερη;) Έπρεπε... έπρεπε και τί δεν έπρεπε;

Καλή μάνα ή Όλγα, ένοιωθε τόν καυμό της μικρής κι' έκανε τό πάλι να ν' προσλαβήν τις επιθυμίες της. Άπό τότε πούμενε όρφανή ή κοπελίτσα (ήταν δέκα χρόνων) τή νοιάζόταν. Τότε όμως, τα πρώτα χρόνια, δεν έρχοταν και τόσο συχνά στο σπίτι ή Ζουζού. Οί μεγάλες φίλες με τή Νέλλη είχαν άρχισει τα δυο τελευταία χρόνια, τώα που ήταν κοπέλλες πιά κι' οί δυο τους, Άφουμή δόθηκε από κάποια έπίδειξη της σχολής χορού όπου τούσε ή Ζουζού. Ήλθε να τους παρακαλέση να αγοράσουν εισιτήρια και να πάνε να τή χειροκροτήσουν. Η Νέλλη ένθουσιαστήκε, και θέλησε κι' αυτή ν' άρνηση ουδική στήν ίδια σχολή. Σύστα — φέτος λοιπόν ή Ζουζού για πληροφορίες... Συζητήσεις για τή Νέλλη! Έκείνη τή χρο-

Συναρπαστικό αϊεθνηατικό μυθιστόρημα υπό Ιωάννας Αναγνωστόου - Μπουκουβάλα

για πηγαίναν μαζί στο μάθημα, τις ίδιες ώρες. Έτσι ή φίλια τους έγινε πολύ στενή. Και, αν και φέτος δεν είχαν τις ίδιες ώρες, ή Γουζού είχε γίνει άπαραίτητη στο σπίτι κι' ή καλύτερη φίλη τής Νέλλης.

Η Όλγα δεν είχε κοινωνικές προλήψεις. Έκείνο που εκτιμούσε στον άνθρωπο ήταν ο πνευματικός του ικανότηες. Η σκέψη πώς ή Ζουζού είχε ταλέντο στο χορό, τήν ένθουσιαζε. Κι' όταν τής έλεγε ή Νέλλη πώς ή Ζουζού είνε έξυπνη κι' εύχαριστη στήν κουβέντα της, ή Όλγα ένθουσιαζόταν πάλι πολύ.

— Και γιατί να μήν είνε φίλη σου; Στόν αιώνα μας δεν νοείται φίλη πουλήσεις. Φαίνει να είνε καλό και ήθικα κορίτσι.

Έτσι ή Νέλλη είνε δυό φίλες πραγματικές: Τή Λιάνα, παιδική της φίλη, και τή Ζουζού, σχεδόν παιδική, που τήν είνε όμως ανακαλύψει πραγματικά μονάχα τα δυο τελευταία χρόνια.

Κι' όμως, παάεση! Στή Ζουζού άνοιγε πάλι εύκολα τήν καρδιά της παάη στή Λιάνα. Κι' ή ίδια δεν ήξερε να τό έξηγήσει αυτό. Ίσως, έπειδή ή Ζουζού έφανε πάντα τή συτήτση σε θέματα ένδιαφέροντα, ενώ ή Λιάνα μιλούσε συνήθως για άνόητα ζητήματα: Για ζωγραφική, για μουσική, για θέατρο. Ψυχή της ήταν αυτές οί σοβαρές συτήτσεις, «Οχι πώς δεν άρεσαν κι' αυτές στή Νέλλη. Άνεπτυγμένη κοπέλλα, καλή φοιτήτρια, υπορούσε κι' αυτή να συτήτση πολύ σοβαρά. Με τή Ζουζού όμως, από τήν πρώτη στιγμή που θα συναντιώταν, ή συτήτση θα έπαινε ένα τόνο πολύ πάλι εύπιστευτικό.

Ήταν αδύνατον να μήν ένη κάποια έρωτική πεποιτήση ή Ζουζού να διηγηθή. Φυσικά, όλες αυτές οί περιπέτειες ήταν άνώδυνες, πλατωνικές. Όμως άπασινη κοπέλλες τής σκέψης κοπελίτσας και κατά συμπαθήσαν και τή σκέψη τής Νέλλης. Η Ζουζού τή συμβουλευόταν πολλές φορές, όταν τύναν να βρεθή σε δύσκολη θέση. Κι' ήταν περίεργο πόσο συχνά τής συνέβαινε αυτό.

— Άν, Νέλη μου, πάλι έμπλεξα. Έβλεπε με τό μωρουδιακό ύφος της και τα γάντια υατάκια της έπαιναν μιά έκφραση δυστυχισμένη.

Χωρίς να τό καταλάβη, τύναν να δέχθη συνάντησι με δυο νεαρούς τήν ίδια ώρα... Μιά φορά είχε δώσει τό γράμμα του πρώου ριζόταν για τόν ένα στον άλλο... Μιά φορά, εκεί που έκανε ήλιο, τήρια και να πάνε να τή χειροκροτήσουν. Η Νέλλη ένθουσιαστήκε, και θέλησε κι' αυτή ν' άρνηση ουδική στήν ίδια σχολή. Σύστα — φέτος λοιπόν ή Ζουζού για πληροφορίες... Συζητήσεις για τή Νέλλη! Έκείνη τή χρο-

Καλήν ήμέραν άρχοντες του ποτηριού εν γένει κι' ό τίτλος που σας έδωσα ώραία σας πηγαίνει, γιατί όσάκις γίνετε τόν θεό ρητινίτη σας κι' από τήν φεσποήσι δε βλέπετε τή μύτη σας, γκαρόνια κι' αστυφυλάκες στα χέρια σας κρατάνε και σηκωτούς σαν... άρχοντες για τό τσαρδί σας πάνε!

Χριστός γεννάται σήμερα και πρέπει τέτοια μέρα, να γιορταστή έπίσημα απ' τόν κρασοπατέρα, γιατί ό Χριστός μερίμνησε για τή δική μας τάξη και τώα τή συνάφι μας μη βρέξη και μη σάξει, άφού, καθώς ολόκληρος ό κόσμος άμολόγησε, τόν οίον και τήν... άμπελον ό Κύριος εύλόγησε!

Οί εύρανοί αγαλλώνονται και χαίρει ή πλάσις όλη και πρέπει οί κρασοπατέρες άνεξαιρέτως όλοι, στασιδί στήν ταβέρνα μας από νωρίς να πιάσουμε και κούπες έλλεπαλλήλες κι' άπαντός ν' αδειάσουμε, διότι όλα ρόδινα με τό μεθύσι φαίνονται κι' αγαλλώνονται οί άνθρωποι και οί καρδιές... εύφραίνονται!

Έκ τής Περσίας έρχονται οί μάγοι με τή δόξα (τά δώρα) και για τήν Πλάκα τρέχουν χωρίς να χάνουν ώρα, γιατί καλό τό ξέρουν κι' από πολλούς (γιορτίζουν, γαυρίζουν, γαυρίζουν) και ό... «χρυσός» που φέρνουν μαζί τους (στην Άθήνα, είν' έντελώς άσήμαντος μπρος στή... χρυσή ρετσίνα!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Δεν είμαι άμορφη... Γι' αυτό!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

20^{ον}

Ντυμένα όμοιόμορφα, με ρόδινα φουτανάκια και λευκά στεφάνια λουλούδια στα μαλλιά, τα κοριτσάκια του σχολείου ήταν όλα παράνυμφοι στο γάμο τής Νεραϊδας. Αυτή τό είχε σκεφθή, κι' ό Άντρέας τους είχε χαρίσει τις τουαλεττίτσες τους. Με τις λίγες λέξεις που τού είχε πη ή Νανσι-κά, είχε καταλάβει τήν ψυχολογία της.

Ήθελε με κάθε τρόπο ή κοπέλλα, που είχε ζήσει τα πρώτα της χρόνια σαν σ' ένα άπθανο δειρο εύτυχίας, που είχε πιστέψει σχεδόν κι' ή ίδια πώς ήταν νεραϊδα, ήθελε με κάθε τρόπο, τώα τήν πάλι εύτυχισμένη μέρα της ζωής της, νάχη γύρω της τήν πραγματικότητα. Μιά άμορφη, χαρούμενη πραγματικότητα.

Τά άνα παιδιάρια προσωπάκια, τα περίεργα άδωα ματάκια, γεμάτα θαυμασμό και υπερηφάνεια για τή δασκαλίτσα τους.

Και στο δικό της γάμο δεν έλειπε ή «κοσμική κίνηση». Τα ψιβυρίσματα έδιναν κι' έπαιρναν κάττω από τους μεγαλοπρεπείς

Νεραϊδα και ο ταράτα εναντι

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστός γεννάται σήμερα και πρέπει τέτοια μέρα, να γιορταστή έπίσημα απ' τόν κρασοπατέρα, γιατί ό Χριστός μερίμνησε για τή δική μας τάξη και τώα τή συνάφι μας μη βρέξη και μη σάξει, άφού, καθώς ολόκληρος ό κόσμος άμολόγησε, τόν οίον και τήν... άμπελον ό Κύριος εύλόγησε!

Οί εύρανοί αγαλλώνονται και χαίρει ή πλάσις όλη και πρέπει οί κρασοπατέρες άνεξαιρέτως όλοι, στασιδί στήν ταβέρνα μας από νωρίς να πιάσουμε και κούπες έλλεπαλλήλες κι' άπαντός ν' αδειάσουμε, διότι όλα ρόδινα με τό μεθύσι φαίνονται κι' αγαλλώνονται οί άνθρωποι και οί καρδιές... εύφραίνονται!

Έκ τής Περσίας έρχονται οί μάγοι με τή δόξα (τά δώρα) και για τήν Πλάκα τρέχουν χωρίς να χάνουν ώρα, γιατί καλό τό ξέρουν κι' από πολλούς (γιορτίζουν, γαυρίζουν, γαυρίζουν) και ό... «χρυσός» που φέρνουν μαζί τους (στην Άθήνα, είν' έντελώς άσήμαντος μπρος στή... χρυσή ρετσίνα!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Δεν είμαι άμορφη... Γι' αυτό!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

τρούλους τής εκκλησίας του Άγιου Διονυσίου:

— Τι τα θέλει τα κοριτσάκια; Τόσο πολύ τής αρέσει που είνε δασκαλίτσα;

— Ποιός ξέρει τί έγινε ό άλλος; Κάποιο μυστήριο κρύβεται με τή Νεραϊδα. Τέτοια άγάπη, πώς έόδωσε;

Ψιθυρίσματα, ματιές, ύπονοούμενα.

Η Νανσιτικά όμως ούτε έβλεπε ούτε άκουσε τίποτε. Είχε βάλει άντίκρυ της σε ήμικύκλιο τα κοριτσάκια και χαϊρόταν με τή χαρά τους.

Ένοιωθε ό Άντρέας τή συγκίνησή της, γι' αυτό τής έσφιγγε τό χέρι στωργικά, γι' αυτό κάθε τόσο γυρνούσε και τής έρριχνε ματιές γεμάτες λατρεία.

Λίγο πάλι πίσω ή Ίρα έκλαιγε από τή συγκίνηση, και κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια της κι' έκανε ταπεινά μιά προσευχή στο Θεό:

— Θεέ μου σ' εύχαριστώ. Σ' εύχαριστώ...

Πιό πίσω άκόμη στεκόταν ή Θάλεια δίπλα στο Γεράσιμο Βεροακίτη.

Τό ύφος της ήταν κουρασμένο, τα μάτια της, τα τόσο ζωηρά, τόσο σπιθίδια άλλοτε, έδειχναν σήμερα κάτι σαν θανάσιμη πληξη. Και πότε πότε σηκώνονταν κι' αυτά τα μάτια βουρκωμένα, ψηλά, προς τό εικόνημα τής Παναγίας, με τό Χριστό στήν άγκαλιά. Μιά προσευχή άνέβαινε στα χείλη της νεαρής γυναίκας, τάκανε να τρέμουν. Μιά βουδή προσευχή:

— Μαρούλα του Χριστού... χάρισέ μου κι' έμένα αυτή τήν ευ-

τυχία. Να έρθη ή ήμέρα που θα σφίξω κι' εγώ τό μικράκι μου στήν άγκαλιά μου... Χάρισέ μου αυτή τήν εύτυχία. Κι' όλα τ' άλλα... όλα τ' άλλα... τα δέχομαι. Μονάχα αυτή τήν εύτυχία.

Τά μάτια της όμως όλο και βούρκωναν πάλι πολύ. Έπειδή τό ήξερε, τό είχε πιά καταλάβει δεν έπρόκειτο να τή δοκιμάσει αυτή τήν εύτυχία.

Δέκα μήνες είχαν περάσει από τό γάμο της. Τώρα πιά δεν ύπάρχαν χίμαιρες. Στεκόταν ό Γεράσιμος δίπλα της, κομψά ντυμένος, άφογος, κι' έρριχνε γύρω του, άπό τήν συνήθεια, ματιές κατακτητικές. Η Θάλεια όμως τόν έβλεπε με τή μάτια τής φαντασίας της, όπως τόν έβλεπε τα βράδια, με τις πιτζάμες του, με τις παντοφλές του, αιώνια κουρασμένο, αιώνα βουρκοποιημένο. Κι' έβλεπε τόν έαυτό της, όπως σχεδόν κάθε βράδυ, ντυμένο για έξω να σκύδη να τόν φιλήσει.

— Άντιο, άγάπη μου. Δε θ' άργήσω...

Έφευγε από τό σπίτι της, πήγαινε κάθε βράδυ κάπου. Σε διάφορα σαλόνια. Διάφορα, φαινομενικά. Άλλάζει ή διακόσμηση του σπιτιού, κατά βάθος όμως ήταν όλα ίδια. Όλα ίδια. Οί ίδιοι μεζέδες, τό ίδιο τυπικό ύφος: «Χουσή μου...» τό ίδιο λαίμαργο χειροφιλημα τών ήλικιωμένων κυριών τό ίδιο ξεδιάντροπο άγκαλίσμα τών νέων στήν ώρα του χορού... Και τα ίδια... Άχ έέ μου, τα ίδια πράσινα τραπέζια, κι' οί τράπουλες...

Τά μάτια της βούρκωναν. Όταν όμως σε λίγο τελείωσε τό μυστήριο και στάθηκαν εκεί για τή συγκατοχή, ή Θάλεια σήκωσε τό κεφάλι, κι' ό Βεροακίτης πέρασε τό χέρι του στο μπράτσο της με ύφος κατακτητικό.

Τά κοριτσάκια τριγύρισαν τή Νεραϊδα. Όλα ήθελαν να τή άγκαλιάσουν, όλα ήθελαν να τή φιλήσουν. Κι' αυτή έσκυβε για να τή φθάσουν, και φίλους τα δροσερά τους μαγουλάκια.

Καθώς όμως πήγε να φιλήσει τα μαγουλάκια μιάς ξανθόμαλλης μικρούλας, τάνωξε ύγρα. Κτύπησε παραξενωμένη τό παιδί.

Κι' ή μικρούλα ψήλωσε στα νυχάκια της και τή άώτησε ντροπαλά:

— Θα μάς αφήσετε τώα;

Έτσι καθώς ήταν, αδιαφορώντας για τό ψυφικό της, έσκυψε ή Νεραϊδα κι' έσφιξε στήν άγκαλιά της τό παιδί.

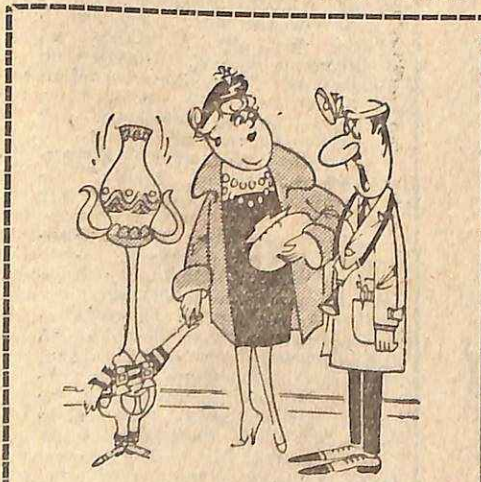
— Οχι, μωρό μου, όχι, πρόφερο εύτυχισμένη. Δε θα σας αφήσω... τουλάχιστον όχι άκόμη.

Γύρισε έπειτα, κάπως τρομαγμένη από τή ίδια της τή λόγια, από τήν ίδια τήν απόφαση, και κτύπησε τόν άντρα της έρωτιστικά.

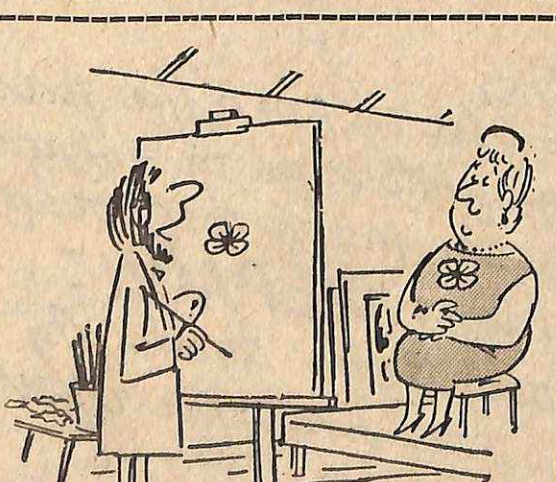
Αυτός γέλασε. Και τό γέλιο του τάλεγε όλα.

Και τό γέλιο του έδινε τήν άδεια στή Νεραϊδα να μοιράξη άκόμη τή ζωή της άνάμεσα στο χιμαϊρικό της κόσμο, και στήν πραγματικότητα.

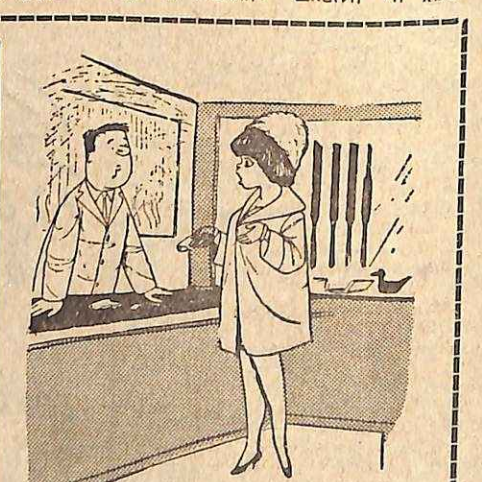
ΤΕΛΟΣ

Ο γιατρός: Δοκιμάστε βλέπω και μόνη σας να τού βγάλετε το βάρο απ' το κεφάλι!...

— Αυτό για σήμερα, κυρία κόμισσα! Αύριο ή συνέχεια!

— Θα τό αγοράσω αυτό τό πιστόλι με τή συμφωνία πώς θα τό ξαναπάρετε πίσω, αν ό άντρας μου μού πιάση τή γυναίκα...

Τό Έρωτικό παραδοράτημα

Τα άνησχα χρόνια

Ενας από τους σύγχρονους ψυχολόγους, ο δόκτωρ Γκενόν, έγραψε: «Όλες οι νέες, που πρωταμπαινούν στη ζωή πιστεύουν πως είναι άμορφες. Μισούν τον καπνισμό (από το δίδυμο, τον κινηματογράφο, τις συζητήσεις που ακούνε γύρω τους) ότι η όμορφη τους εξασφαλίζει μια ακαταπίπτη κυριαρχία πάνω στους άντρες. Κι' όταν έρχονται σ' επαφή με την πραγματικότητα, κάνουν τη θλιβερή διαπίστωση ότι η όμορφη τους είναι σχετική (προβληματική κάποτε) κι' ότι ο θρόνος για την παντοδυναμία τους αποτελεί μια εξουσία επιπόνη των ανδρών, που θέλουν μ' αυτό τον τρόπο να εκμεταλλευθούν την αδυναμία τους».

Και προσθέτει: «Όλο το δράμα της γυναίκας οφείλεται στη σύγκρουση ανάμεσα στις προκατασκευασμένες ιδέες, που έχει στο μυαλό της και την αμελικτική πραγματικότητα. «Όλες οι γυναίκες θνύνουν απ' αυτή τη σύγκρουση τραυματισμένες και πολλές ανεπαρκώς. Απ' αυτή τη σύγκρουση προέρχεται επίσης το εκούσιο ή ακούσιο παραστράτημα της γυναίκας, που αποτελεί ένα είδος διαμαρτυρίας εναντίον της μοίρας της. Ποδοπατώντας τους και νωκικούς νόμους και κωμολογώντας κι' αυτήν ακόμη την αξιοπρέπειά της, ξεγελάει τον εαυτό της κι' έχει δική της προσωπικότητα κι' έτσι είναι δυνατή». Αλλά, η σύγχρονη νέα, που όλοι θαυμάζουμε τις προόδους και τις κατακτήσεις της και που μας καταπλήσσει για τον αέρα της υπερχείρας που εκπνέει το πρόσωπό της, το θάρρος της και την ορθολογιστική αντιμετώπιση των προβλημάτων της ζωής, είναι, λοιπόν, βασικά αδύνατη. Κι' αυτήν την αδυναμία της εκμεταλλεύονται οι άνδρες για να την κάνουν να παραστράτησι και να την παροτρύνουν στη διαφθορά. Είναι, λοιπόν, η σημερινή νέα υπέθυνη, θετική ή έστω αρνητική, για το δικαίωμα ανδρικού κόμματος της ανηθικότητας, που αποτελεί το χαρακτικό της γυναικείας της εποχής μας. Απ'ό διαστρόφη ή από άδυναμία, η σημερινή νέα είναι ανήθικη, όπως ακούει κανείς να υποστηρίξει, στα συνήθη».

Οι ψυχολόγοι της εποχής μας δεν διακρίνουν στα συμπεριφορικά τους. Είναι άνθρωποι θετικοί κι' έχουν την υπομονή της έρευνας. Κάνουν ψυχική αναστομία. Και προσπαθούν ν' αντιληφθούν τη βαθύτερη αιτία διαφόρων προβλημάτων. Η ανηθικότητα, μίας λένε, είναι αναμεισθώτερη. Κι' αυτή η ανηθικότητα ρίχνει ένα μεγάλο και βαρύ ίσκιό πάνω στις σημερινές νέες. Αλλά δεν πρέπει να τις κατηγορούμε ως ανηθικές. Γιατί η ανηθικότητά τους, πραγματική κάποτε, φαινομενική συγχρόνως, δεν είναι παρά ένα επακόλουθο. Η αλήθεια για αυτή βρίσκεται στο ότι η νέα μπαίνει σήμερα στη ζωή συναισθηματικά και ψυχολογικά ανώριμη. Έτσι, είναι πιθανότερο ν' απογοητευθεί και να παραστράτησι, παρά να βρής το σωστό δρόμο, που θα την οδηγήσει στην ευτυχία.

Αλλά σε τι συνίσταται αυτή η ανωριμότητα, για την οποία μιλούσαν οι ψυχολόγοι της εποχής μας; Οι γυναίκες είναι άλλοτε μια ξεκαθαρισμένη θέση μέσα στη κοινωνία και τη ζωή. Ίσως να μην ήταν πάντα εξαγοιστημένες. Αλλά αφέονταν τη γυναικεία ιδιότητά τους και δεν φιλοδοξούσαν τίποτα άλλο από το να εκπληρώσουν το ρόλο τους, ετήθηματικό, οικογενειακό, μη-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΧΕΙ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

Μην περιορίζετε την πρωτοβουλία του

ΔΕΝ άρκει ν' αγαπάει κανείς τα παιδιά του για να τα ανατρέφει καλά. Πρέπει ακόμη να ξέρει πώς θα τα ανατρέφει. Κι' η τέχνη αυτή είναι από τις δυσκολότερες. Αλλά να, κατά τον Έλβετο παιδαγωγό Έρνεστ Βόλμπερχ, τα 20 πράγματα που πρέπει ν' αποφεύγουν οι γονείς: 1) Μην κάνετε επιπλήξεις στο παιδί σας ή μην του επιβάλλετε τιμωρίες, όταν είσαστε θυμωμένοι. 2) Σε καμία περίπτωση δεν σας επιτρέπεται να κοινολογείτε ένα μυστικό, που σας εμπιστευθηκε το παιδί σας, στο δάσκαλό του ή αν είναι, πάλι, θα χάσει έτσι την εμπιστοσύνη του σε σας. 3) Όταν βλέπετε το παιδί σας να είναι ήσυχο, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει συνήθως, δεν πρέπει να το ε-

αυτόν, πέφτει στον άγωνα. Η δύναμη της ή έκλεινο που το νόμιζε για δύναμή της την οδηγεί στη χρεωκοπία της προσωπικότητάς της και την καταστροφή.

Για τον ανταγωνισμό αυτό της λείπει η απαραίτητη ψυχολογική προπαρασκευή, που θα την έκανε ν' αντιληφθεί χωρίς αταξίες σε τί συνίσταται η δύναμή της, κατά τι διαφέρει από την ανδρική και με ποιο τρόπο θα μπορούσε να τη χρησιμοποήσει καλύτερα.

Αλλά και συναισθηματικά επίσης είναι απάραικτη.

Ενας κοριτσάκι 15 ή 16 χρόνων είναι ικανό να αισθανθεί το ίδιο πάθος με μια νέα 25 χρόνων. Αλλά διαφέρει απ' αυτήν κατά το ότι δε μπορεί να ξεκαθαρίσει ούτε τα δικά της αισθήματα, ούτε εκείνα των άλλων. Της λείπει η συναισθηματική ισορροπία, όπως λένε οι ψυχολόγοι.

Κι' ίσως η εθύνει γι' αυτό θαρύνει σε μεγάλο βαθμό τους γονείς, που το υπερβολικό ενδιαφέρον για την κόρη τους, τους κάνει να παρανοήσουν τις φυσιολογικές και ψυχολογικές παρορμήσεις της.

Μόλις το μίσην να κυττάει ένα νέο ή να μιλήσει με κάποιον ενθουσιασμένο για ένα συμμαθητή της, της κάνουν αμέσως ασύτηρες παρατηρήσεις ή γελάει μαζί της και την ειρωνεύονται, γιατί τη βλέπουν πάντα σαν μπεμπέκα. Έτσι, η νέα απομονώνεται, κλεινεται στον εαυτό της και γίνεται μελαγχολική. Συνήθει ταυτόχρονα στην υποκρισία και το ψέμα. Οι γονείς της, απαγορεύοντάς της να δει το νέο, που νομίζει πως αγαπάει ή που αγαπάει πραγματικά, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να την παραινούν να βρής τον τρόπο να τους ξεγελάσει. Η ρωμαντική περιπέτεια της νέας των 15 ή 16 χρόνων συναντάει πάν-

τα μια έπιμονη αντίσταση εκ μέρους των γονέων της. Έτσι, αυτό το άσημαντο συχνά ειδύλλιο, παίρνει, ξαφνικά, διαστάσεις. Ο νέος κι' η νέα, που είναι υποχρεωμένοι να κρυβούνται, μεγαλοποιούν το αίσθημά τους και φτάνουν πολλές φορές στα άκρα ενώ το πιθανότερο είναι ότι το ειδύλλιο αυτό, αν αφήνεται μόνο του, θα εκφυλιζόταν.

Με την ασύτηρητά η την ειρωνεία τους, με τους υπερβολικούς φθόβους και την αδυναμία τους να καταλάβουν την κόρη τους, οι γονείς δεν αφήνουν τη νέα να ωριμάσει συναισθηματικά. Κι' οι συνέπειες θα εκδηλωθούν σ' όλη την κατοπινή ζωή της. «Αν η νέα παραμείνει συναισθηματικά ένα κοριτσάκι, — γράφει ο δόκτωρ Γκενόν — θα είναι ανίκανη ν' αντιμετωπίσει τον μέλλον καταστάσεις που ξεπερνούν τις συνθήκες της έφηβικής ηλικίας και θα τις δει με έλαφρότητα ή θα προσπαθήσει να ξεφύγν απ' αυτές, άκολλοιθώντας πλάγιους και ύπουλους δρόμους».

Έτσι, το πιθανότερο είναι ότι θα γίνει άσπαστη στις αισθηματικές σχέσεις της, γιατί θα τις αντιμετωπίζει πάντα σαν κοριτσάκι, δηλαδή χωρίς να συναισθάνεται ούτε τον πραγματικό ρόλο της ούτε τις ευθύνες της. Και θα διατηρήσει ακόμη μια ροπή στις κρυφές σχέσεις. Γιατί στο πάθος της συνειδησίας της θα κυριαρχήσει πάντα η αντίληψη ότι η άσπαστη είναι μια έκτρηψη, που θα πρέπει να την κρύψει από τους άλλους. Πολλές εκπαιδευτές της νεανικής ηλικίας της ώριμης ηλικίας έχουν την αίσθηση ότι στα συμπεριφορικά του δημιουργήθηκαν μέσα στην ψυχή της νέας κατά την έφηβεία.

Ενας άλλος ψυχολόγος, ο Γερμανός δόκτωρ Κράφτ, γράφει, έπισης: «Η έφηβεια είναι το πρώτο σχολαστικό της συναισθηματικής ανάπτυξεως της νέας. Την έποξη αυτή δοκιμάζει τις πρώτες ψυχικές και έρωτικές παρορμήσεις, που θα έπρεπε να καταπνέονται, αλλά στην πραγματικότητα και την προσωπικότητά της. Καμία νέα δεν άδραπε να ξεπερνά την έφηβική ηλικία, σέρνοντας πίσω της το βάρος μιας άτελούς συναισθηματικής ανάπτυξεως. Γιατί η ψυχολογική ώριμότητά της να κατόπιν πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οι εκδηλώσεις και οι συνέπειες της ανωριμότη-

τος. 1) Μην το πιπιλίζετε το μυαλό με τις έπιτυχιές σας, παρελθούσες ή παρούσες. Δεν άρκει στα παιδιά ν' ακούνε τον πατέρα ή τη μητέρα τους να αυτοεγκωμιάζονται. 2) Μην παροτρύνετε από τις συμβουλές εκείνων που υποστηρίζουν ότι οι γονείς δεν πρέπει να δείχνουν υπερηφάνια στα παιδιά τους. Για παιδιά, που νάνουν, έχουν ανάγκη να αισθάνονται διαρκώς την αγάπη και τη στήριξη των γονέων τους. 3) Όταν είσαστε δυσαρεστημένοι με το παιδί σας, μην το παρομοιάζετε μ' ένα θείο του ή κάποιο γνωστό του, που τον περιφρονείτε ή δεν τον έχετε σε έκτιμηση. 4) Όταν είσαστε δυσαρεστημένοι με το παιδί σας, μην το παρομοιάζετε μ' ένα θείο του ή κάποιο γνωστό του, που τον περιφρονείτε ή δεν τον έχετε σε έκτιμηση. 5) Όταν είσαστε δυσαρεστημένοι με το παιδί σας, μην το παρομοιάζετε μ' ένα θείο του ή κάποιο γνωστό του, που τον περιφρονείτε ή δεν τον έχετε σε έκτιμηση. 6) Μην περιορίζετε το δυναμισμό και τη ζωηρότητα του παιδιού σας, από φόβο μήπως του συμβεί κανένα κακό. Θα το παρακολουθήσετε, θέβαια, αλλά δεν πρέπει να το κρατάτε διαρκώς από το χέρι. Δάστε του, τούναντιν, μια λογική και ανάλογη με την ηλικία του έλευθέρια, για να εξοικωθής με τη ζωή. 7) Μην έχετε την άπειρη από το παιδί σας να συμπεριφέρεται τις σκοτεινές ή τις στενωχώρες σας και μην του λέτε ότι είναι ανώριμος και πειθαίριζει ή γελάει, ενώ έφει πως έρισκόσαστε σε δύσκολη θέση. 8) Μην προσπαθήτε να του επιβάλλετε τις προτιμήσεις σας στο ντύσιμο, στο φαγητό κλπ. 9) Μην του φορτώνετε το μυαλό με συστάσεις. Κι' οι καλύτερες συστάσεις κορράζον, όταν τις ακούει κανείς κάθε μέρα.

Η ΜΙΑ υπογράφει: «Μικροπαντρεμένη». Μια πληγωμένη ύπαρξη είναι το ψευδώνυμο της άλλης. Δύο περιπτώσεις, που συγχωνεύουν μεταξύ τους. Δραματικές και οι δύο. Σε κάτι τέτοια μάς θυμούνται. Πιοίς ύγιης πηγαίνει στο γιατρό; Πρέπει ν' άρρωσθήσης για να χτυπήσης την πόρτα του. Σε άρες δυστυχίας άπειθούνται σ' αυτή τη σελίδα. «Οχι που είμαστε γιατροί ψυχών και σωμάτων. Αποσυμφορησι όμως ζητούν οι άνθρωποι» και άποσυμφορούνται, όταν άφίνουν έλευθερο το ζέσπασμα του πόνου τους.

Γύρω στο γάμο και οι δύο έπιστολές. Στέφανος έξ ακανθών. Βιάστηκε από τα δεκαοχτώ της να παντρευτεί η πρώτη. Έτσι βιάζονται μερικές. Λες και θα χάσουν οι γαμπροί. Στο γυναικό πηγαίνει όταν τον γνώρισε. «... Ένας συνειδημένος τύπος άγοριού, πολύ καλύτερος από μένα από πάσης πλευράς». Έφαγε όμως τα σίδερα για να τον πάει. Έκανε άπεργία πείνας, άπειλησε με άυτοκτονία, πάτησε πόδι, ώπου έφινε το πείσμα της.

Όχτώ χρόνια από τότε. Τρία παιδιά πλάσιώνουν το άντράγγου. Τόσο όμως άδεια και δυσάρεστη ή ζωή τους! Είναι άντρας στρυφνός, άμάρφωτος, άξεστος, χωρίς ψυχικά χαρίσματα.

Άργά που άνακάλυσσε τα έλαττώματά του... Αυτό που γίνεται συνήθως. Μέλι - γάλα όλα στην αρχή. Τυφλώνει ο έρωτας. Πρέπει να περάσει το πρώτο στάδιο για ν' άντικρύσουμε χωρίς έδαρωστικούς φακούς, την πραγματικότητα. Τώρα που την είδε φωνάζει: «Ο βίος μου έφινε άδίσωτος. Δεν περνά μέρα ήσυχα, χωρίς κανένα και γκρίνια».

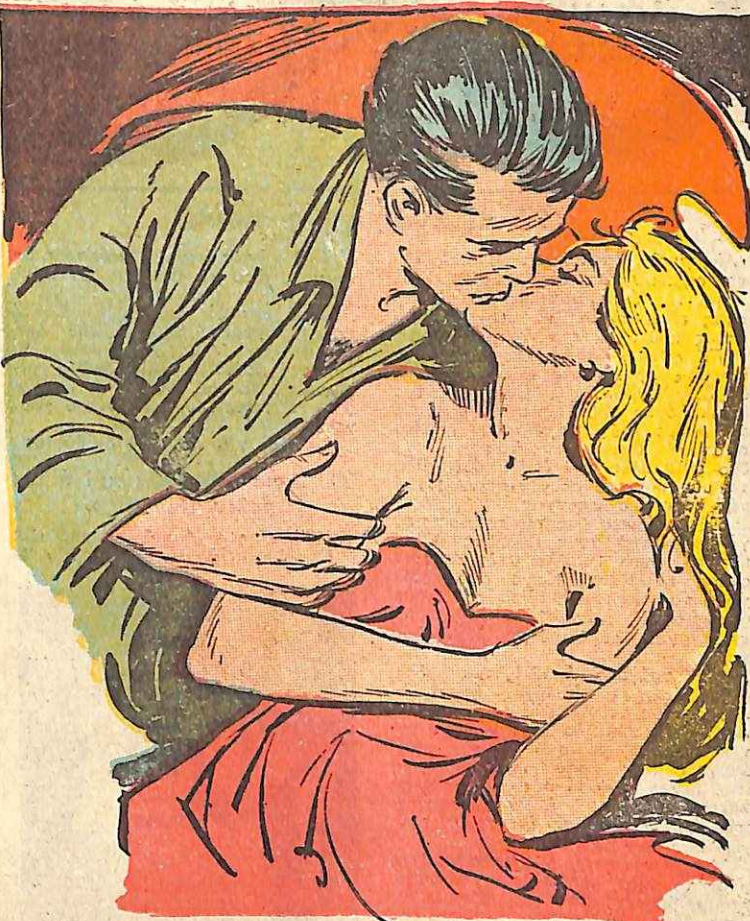
Πολλές φορές σκέπτεται το διαζύγιο. Τι θα γίνουν όμως τα παιδιά; Έρχονται στιγμές, που η άπελπισία την οδηγεί στο σημείο να σκέπτεται την άυτοκτονία. Άλλοτε πάλι αναρωτιέται, αν ύπαρξη τρόπος να ξαναφτιάσει τη ζωή της. Μπορώ να ξαναφτιάσω; Το θέλω τόσο ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ. Δεν έχω τάχα το δικαίωμα να βρω το ταίρι μου, τον άνδρα που να με νιώσει; Είμαι είκοσι έφτά χρόνων και άρκετά καλοφτιαγμένη. Πρέπει τάχα να υποτάξω στη μοίρα μου; Να ζώ κοντά σ' έναν άνδρα, που οί άσπασμα του μου φέρονται ναυτία;»

Δεν ύπαρχει — βεβαιώνει — άλλο πρόσωπο που να την ενδιαφέρει. Υπάρχει όμως ζητησι και πολυλογία. Με φόβο και έπιφύλαξη δειχεται τις κρούσεις. Φοβάται ότι όλοι, όσοι την τριγυρίζουν, δεν έδω, όσοι την άκουσαν, μιάς στιγμής. Εκεί, την άπλουν, μιάς στιγμής. Τις αισθηματικές χαρές, τις θέλει να συνοδεύονται και με ψυχικό σύνδεσμο.

Ο, βάθος κάποτε η ώρα. Η ώρα που έα νόμισα ότι βρήκε την ψυχική και σωματική συνεννόηση. Όπως είχε πιστέψει ότι βρήκε τον ιδανικό άνδρα στο πρόσωπο του άντρα της. Βέβαια μεγαλύτερη είναι σήμερα η πείρα της. Σ' αυτές όμως τις δουλειές, όταν βρισκόμαστε κάτω από την πίεση του ένστικτου και των αισθημάτων, βλέπουμε όσα θέλουμε να δούμε και όχι όσα άπειρα είναι φτωχός έφοδιασμός, όταν μιλούμε οι αισθήσεις. Έδώ την παθαίνουν γυναίκες και άντρες, που έχουν κερδίσει από τη σκόνη της ζωής. Και δε θα γελάσει αυτή που βρίσκεται στα πρώτα της νύχτες.

Μεγάλος ο κίνδυνος. Κίνδυνος και αν άκόμα ύποπτεθής ότι βρήκε τον ιδανικό άντρά του. Είτε έπιτύχη στην κρίση της, είτε γελαστή στο φίλο, ο δεύτερος και παράνομος σύνδεσμος περιέκλειε μέσα του τα σημάδια της συμφοράς. Πως είναι δυνατόν να της περάσει από το μυαλό ότι μητέρα με τρία παιδιά, θα βρής την πληρότητα και τη γαλήνη όταν παρρηθεί στο άρμα της άνομίας;

Κοιτάει τής εβδομάδος Π.ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Τη δένθηκε με παραφορά. Στεινιές μέθης...

Δραματικές Ιστορίες

Μια τέτοια δε διάθεσι διακρίνουμε ανάμεσα στις γραμμές της. Άλλοι όμως της! Η έσχάτη πλάνη θα είναι χειρότερη από την πρώτη.

Παντρεμένη κι' αυτή, που υπογράφεται «Μια πληγωμένη ύπαρξη». Είκοσι χρόνια παντρεμένη και πολυτέκνη. Δεν είναι ο έρωτας, που την ώδηγησε στο γάμο. Άντι να πατήση αυτή πόδι όπως πάτησε η πρώτη και πήρε το νέο, που αγαπούσε, οι γονείς της δεύτερης έπειναν και της έδωσαν για σύζυγο τον άντρα της δικής τους έκλογής.

Με πάντρεψαν δια της βίας με άνθρωπο, που όχι μόνο δεν αγαπούσε, αλλά και που φέρεθηκε άτυπικά, άσπλαχνα και έπι είκοσι χρόνια κάνει κόλασι τη ζωή του.

Η κυρία όμως αυτή δεν παρουσάει τις ίδιες αντιδράσεις με την άλλη. Δε νιώθει γκρίνια ή κενό. Υπάρχει κάποιος. Πάλι ιστορία. Άσπασμα των πρώτων χρόνων, όταν εκείνη ήταν δεκαπέντε έτών κι' εκείνος δεκαεφτά. Τρυφερά αγάπη, που κράτησε τρία χρόνια. Θα παντρεύονταν στο γάμο, αν δεν έπενθνε ο πατέρας να έπιέσει την δική του θέληση.

Όταν δε Βοηθά η τύχη, όπως και να το κάνει σε κακό βγαίνει. Πάσα τη θέληση του σπιτιού της παντρεύτηκε η πρώτη και τα πράγματα. Χωρίς τη δική της θέληση, με την έκτιμηση των δικών της παντρεύτηκε η δεύτερη και πάλι ο γά-

μος δεν εύδοκίμησε.

Κόλασι ο γάμος της. Μοναδικό φωτεινό σημείο το ειδύλλιο. Πίστες στην αγάπη του ο χτεσινός έρωτας. Ούτε συνδέθηκε με άλλην, ούτε σχημάτισε οικογένεια. Με την άνταμνηση, το πρώτο του έρωτα περνά τα χρόνια του. Δεν έτρεβε από πίσω της, δεν έπαινε να γίνει το τρίτο σκέλος του τριγώνου. Μόνο κάπου - κάπου όταν μαθαίνει ότι η κόρη που αγαπούσε περνούσε στη σύζυγιά της στέγη δύσκολες ώρες, την παρηγορούσε με το βλέμμα και με τα λόγια του όταν τη συναντούσε. Ένας σύμβουλος και παρηγορητικός άγγελος.

Είναι σπουδαίο όταν ξέρεις ότι κάποιος σ' αγαπά, σε παρακολουθεί από μακριά, σε νοιάζεται, σε παραστήκει.

Άνογες οι σχέσεις τους. Βλέμματα, άπλως, λέξεις, φραστικές βουλιές. Άνογες, ως η στιγμή που μαύρισε το μάτι της και η άπελτισμένη γυναίκα χτύπησε την πόρτα του άλλου. «... Φθάνουμε τώρα σ' ένα λεπτό σημείο της ιστορίας μου. Αγαπητοσύνη από την κακομεταχείριση του άντρα μου, από τις άπιστίες, τις ταπεινώσεις, τα χτυπήματα — γιατί, λησμονήσα να σας πω ότι με δένει κι' άλλος — προσέφυγα στον ύπουλο και άντα που δεν έπαυσε να μ' αγαπάει και που θυσίασε τα νύχια του για μένα».

Πάγε αυτή τη φορά αποφασισμένη για όλα. Ός τώρα τον άπέστενε. Δεν έλειψαν οι νύχτες εκ με-

ρους του. Άνθρωπος σε πλήρη άκμή, δεν έδωλε με άπάθεια των αισθήσεων τη γυναίκα που αγαπούσε.

Είκοσιτρία χρόνια έρωτευμένος, χωρίς καμιά υαί της έπαφής. Έκείνος που τη χαρότατα είναι ο άλλος, ο άνθρωπος που τη δένει, την ταπεινώνει, την άπασα.

Δεν ήταν άδικο; Για, το άδικο αυτό της μιλούσε κατά τις άραιές συναντήσεις τους. Τόσο όμως διακριτικά... Ποτέ δεν έθεσε ζήτημα. Δεν έπέμεινε, δεν έφινε φορτίκι. Έκανε η άλλη, πώς δεν καταλάβαινε. Ο Θεός έφει πόσο ο έπιθυμίες της άνταποκρίνονταν στις δικές του έπιθυμίες. Συγκρατούσε όμως τον εαυτό της. Δεν έπρεπε. Υποταγή στο έπρεπε!

Το έπρεπε! αυτό άπόβησε πάνω στην άπελπισία της. Τίποτα πια δεν την κρατούσε. Ένα μόνο την έκανε διατακτική. Μήπως ο χρόνος που πέρασε και τα παιδιά που θήλασε είχαν κουράσει το σώμα της. Μήπως δε θα ήταν σωματικάς ένδιαφέροντα στον άνδρα που αγαπούσε.

Ο καρέφτης διέλυσε τους διαταγμούς της. Άλίγο πριν πάρα τη μεγάλη άπόφασι κυττάθηκε γυμνή στον καρέφτη μου. Είχα καιρό να τον συμβουλευθώ. Κυττάχκα και είδα ότι διατηρούσα τη νεανική φρεσκάδα μου.

Είναι μερικοί άνθρωποι εύνημένοι από τη φύσι τους. Τα χρόνια περνούν από πάνω τους χωρίς να τους κάνουν ζημιές. Γυναίκες που και σε προχωρημένη ηλικία μένουν άσταλάκτες. Παιδιά, ταλαιπωρίες, ψυχικές δοκιμασίες, πλήρης παραμέλησι, καμιά δίαιτα, κανένα σπόρ. Και τις βλέπετε! Λαμπάδες. Καρυδιάδες. Σα να πρωτογαίνουν από το ατέλει του γυμνίου. Στο παρθενικό τους σχήμα ο καρπός του στήθους. Καμιά ρυτίδα, κανένα ίχνος πολυκαρίας.

Κι' άλλες πάλι, που τρέχουν από το ένα ινστιτούτο στο άλλο και δεν άφίνουν από το χέρι πάσις φύσεως καλλονικά, μαρμάρουνται, σουρώνουν και σταφιδίζουν πριν από την ώρα τους.

Στηρή και άρυτίδωτη η κυρία με τα πολλά παιδιά, κατευθύνθηκε στην πρώτη αγάπη της, άπλστα βέβαιη για τη γοντεία της.

Τη δένθηκε με παραφορά. Στεινιές μέθης. Η ευδαιμονία. Η πρώτη άμαρτία με την πρώτη αγάπη. Κανείς άλλος δεν έχει μεσοαθήσει. Το πρώτο της παραστράτημα. Τόσο γρήγορο... Νιώθει κίλας στα σπλάχνα της, να σκίσει ο καρπός της περιττώσεως. Δεν άνησχει. Ένα παιδί — παιδί του έρωτα αυτό — στα τόσα άλλα. Πού να το υποφισήσει ο σύζυγος; «... Πράγμα που άρει: Ούτε άνησχα, ούτε νιώσω τүйει. Άπλως πονά. Πονά έγω, πονά και ο αγαπημένος μου για τη διπλή ζωή που ζούμε. Όσοι όμως κι' αν είναι ο πόνος μας, δεν πρόκειται να χωριστούμε. Προτιμούμε το θάνατο από το χωρισμό».

Αν ζητούσε κάποια γνώμη η μητέρα με τα πολλά παιδιά, που μπήκε στο δρόμο της άμαρτίας, ίσως κάτι θα έλεγε να της πούμε. Αλλά η κυρία δεν ζητά γνώμη. Έχει πλήρη έπίγνωση της πράξεώς της.

Έσπασμα ζητάει και όχι συμβουλές. Να πιά πη άνώμαλα και ν' άποσυμφορηθεί.

Έφει ότι η πορεία της είναι άνωμαλη, ότι βρίσκεται έξω από την κοινωνική ευθεία, ότι μπορεί από τη μιά μέρα στην άλλη να γίνει η αποκάτω και να ξεσπάσει το κακό. Άς γίνει, ότι γίνει! Με το άνδρα του έρωτα στα σπλάχνα, κυλιέται στην αγκαλιά της αγάπης της και προσπαθεί να κερδίση το χαμένο της καιρό.

Ελισάβετ της Αγγλίας: «Κατέκτησα την καρδιά των μαυρών».

Η Βασίλισσα Έλισάβετ στη Μαύρη Ήπειρο

Στη Σιέρα Λεόνε οι κοπέλλες με γυνά τα στήθη, σύμφωνα με τη συνήθεια της πατρίδας τους, χόρεψαν τους γεμάτους φλόγα εξωτικούς χορούς τους...

Στο Πόρτο Λόκο μ' ένα μικρό μόνο φύλλο σκιάς άλλες μαυρές καλλονές με στήθα στήθη χόρευαν το «χορό της ζωής».

Στη Γκάνα ένα μπαλέτο τριάντα μαυρών κοριτσιών έκανε μια επίδειξη ενός ξέφρενου χορού, αφρικανικού...

Έτσι σε μια εξωτική ατμόσφαιρα, η Έλισάβετ και ο Φίλιππος, έζησαν — όπως λένε οι ίδιοι — αξέχαστες στιγμές, ένθουςιασμένοι και από την άυπνη διαρκή υποδοχή.

Ο Φίλιππος σκυμμένος διαρκώς προς τα εμπρός έπαιρνε τη μία φωτογραφία πίσω από την άλλη, φωτογραφίες — που όπως λένε άλλα μέλη της ακολουθείας τους — δεν φαινόταν να προκαλούν τον Ι-διαίτερο ένθουςιασμό της βασίλισσας...

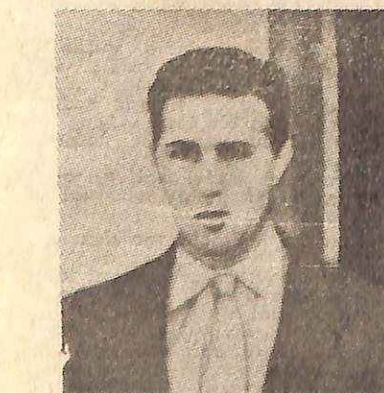
Αυτό, βέβαια, δεν την εμπόδιζε να χορέψει με φυλάκους, και με προέδρους κρατών, που μόλις βαφτίστηκαν στην ανεξαρτησία, μέσα στα πλαίσια της Αγγλικής Κοινοπολιτείας.

Από την άλλη μεριά, ο Φίλιππος χόρεψε κι' αυτός με πολλή άνεση, με τις συζύγους των φυλάκων και των προέδρων, που όταν ζυγίζουν κάτω από 120 κιλά θεωρούνται αδύνατοι.

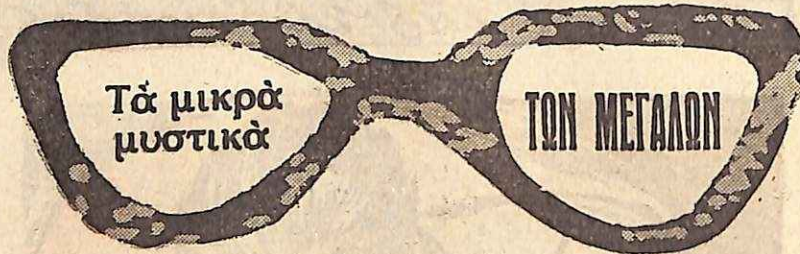
Και όπως δεβαίνουν οι παρόντες, η βασίλισσα Έλισάβετ παρακολουθώντας τις χορευτικές επιδόσεις του Φίλιππου με τις επίσημες ντιέμες του ξαναβρήκε το χαμόγελό της...

Ένας επαναστατής θέλησε να άδυνατίσει...

Ο Μπέν Μπέλλα, ο άρχηγός των

Μπέν Μπέλλα: «Έπρεπε να άδυνα...»

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

Άλγερινών επαναστατών, που είναι φυλακισμένοι από τους Γάλλους λόγω της αναγκαστικής του ακινησίας είχε αρχίσει να παχαίνει, γεγονός που ιδιαίτερα τον ανησυχούσε.

Γι' αυτό — όπως αποκαλύπτεται τώρα — άρχισε μια ειδική διαίτα διαιτολόγος του Παρισιού, ανέλαβε την κούρα του «παχυδέντορος» επαναστάτου αποκαλύπτοντάς του με δύο έπιστολές την εβδομάδα, όλα τα μυστικά του αδυνατισματος και της κομψής σιλουέττας.

Σε μια όμως από τις έρευνες που γίνονται από τους Γάλλους φυλάκες του Μπέν Μπέλλα στο διαμέρισμα — κελλί ενός πύργου στα περίχωρα του Παρισιού, όπου τον έχουν απομονώσει, άνεκαλύφθησαν τα «περίεργα» γράμματα του διαιτολόγου.

Και γρήγορα αποδείχτηκε ότι ο διάσημος διαιτολόγος ήτανε ένας θρασύς τσαρλατάνος...

Ο Μπέν Μπέλλα θα κινδύνε να γελοιοποιηθεί, αν στο μεταξύ, οι ανάγκες του επαναστατικού αγώνος, δεν τον ανάγκαζαν να κηρύξει άπεργία πείνης, για να διαμαρτυρηθεί για ώρισμένες ενέργειες των γαλλικών αρχών...

Αναμφισβήτητη η μέθοδος αυτή είναι το πιο αποτελεσματικό σύστημα αδυνατισματος... Μόνο που είναι λίγο επικίνδυνο... Γιατί ο Μπέν Μπέλλα κατέληξε στο νοσοκομείο.

Μιά καινούργια «Μπέ - Μπέ»;

Μετά την Μπριζίτ Μπαρντό και την Άννέτ, ο τρίτος γάμος του

Κατερίν Ντενέβ: «Οι επικίνδυνες σχέσεις μου με τον Βαντίμ...»

Γάλλου σκηνοθέτη και δημιουργού της «Μπέ — Μπέ» θεωρείται ζητήμα εβδομάδων.

Το νέο δημιούργημα του Βαντίμ είναι η Κατερίν Ντενέβ, μόλις 18 Μαίων, που ντεμπούταρε στο φιλμ «Οι Παριζιάνες», χαρίζοντας σ' ένα μικρό ρόλο όλη της τη γοητευτική φρεσκάδα, που συνδυάζεται με ένα μυστήριο, που καταλήγας, όπως λένε, καλλιέργει ο μέλλων σύζυγος.

—Η Κατερίν, έχει αρκετά προσόντα, ώστε κάθε διαφήμιση να της είναι περιττή, δηλώνει ο σκηνοθέτης—σούζυος, περίφημος άλλωστε για τα διαφημιστικά του κόλπα,

Και μήπως υπάρχει καλύτερη διαφήμιση, από τη δήλωσι ότι δεν έχουμε την... ανάγκη της;

Στο μεταξύ, βασισμένοι, στους άτυχες γάμους του με την Μπριζίτ και την Άννέτ, οι άσπονδοι φίλοι του Βαντίμ, πριν ακόμα γίνη ο γάμος του με την Κατερίν, άρχισαν να ψιθυρίζουν με πονηρό χαμόγελο:

— Και για πότε το διαζύγιο;

Ο Άγιος Βασίλης και η Καρολίν Κένεντυ

Αναρίθμητα παιχνίδια περιμένει η μικρή κόρη του προέδρου των Η-

Είμαι η μικρή Καρολίν. Το μπαμπά μου τον λένε Τζόν Κένεντυ...

νομένων Πολιτειών, η τρισαριτωμένη Καρολίν.

Γιατί ο πατέρας της και η μητέρα της — η κινηματογραφικής εμφάνισής Ζακλίν — εφαρμόζοντα τα πιο μοντέρνα παιδαγωγικά συστήματα, αφήνουν τη μικρή Καρολίν να παίζει μέρες στις συγκεντρώσεις των μεγάλων. Το σύστημα αυτό κατά τους υποστηρικτές του δίνει «άερα» στα παιδιά και τα απαλλάσσει από τα «κόμπλεξ».

Γι' αυτό στις αβούρες του Λευκού Οίκου, είναι ανησυχισμένο το θέαμα της Καρολίν να σκάνει τα ματάκια της προς ένα πρίγκιπα, ένα διάσημο διπλωμάτη ή ένα πρόεδρο κυβερνήσεως — «μόλις άφίχθοντας».

Έτσι η «δεσποινίς» Κένεντυ, απέκτησε πολλούς φίλους, που έτοιμάζουν τώρα τα δώρα, που θα της στείλουν.

Απ' όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου θα ξεκινούν τα αεροπλάνα με τα δώρα της Καρολίν. Βασιλείς και βασίλισσες, πρόεδροι δημοκρατίας και άρχηγοί κυβερνήσεων «πακετάρουν» ήδη τα δώρα τους.

Και «έθεάθη» στο περίφημο φωμπούρ Σαιντ — Ουόρε, η κ. Ντέ Γκόλλ, να αγοράζει από ένα διεθνώς γνωστό, μαγιστή παιχνιδιών, ένα «γιγαντιαίο» σπιτι κούκλας, για τη μικρή της φίλη Καρολίν.

Το κοικλίστικο αυτό σπιτάκι, έχει ύψος ένα μέτρο και είκοσι και ανάλογο πλάτος... Μιά υπέροχη κούκλα, που μοιάζει σαν διέση α-δελφή της Καρολίν, το κατοικεί...

Ο Άγιος Βασίλης, έχει πολλή δουλειά με την κόρη του Τζόν Κένεντυ...

Σοφία Λόρεν: «Σ'άς άρέσει το ντε-κολτέ μου»;

Μιά θραυκά στο Λίντο

— Πραγματικά είναι υπέροχη. — Τι πρωτότυπη όμορφιά! — Τι γλυκιά έκφρασι! Και τι φλογερά μάτια!...

— Μοιάζει με μιά μικρή κοπέλλα σ' ένα παραμυθένιο περιβάλλον!

Οι έκφράσεις αυτές — τόσο κολακευτικές — άφορούν τη Σοφία Λόρεν και το παραμυθένιο περιβάλλον ήτανε η «πρεμιέρα» του περιφημότερου νυχτερινού κέντρου του κόσμου, του παριζιάνικου «Λίντο».

Γιατί πραγματικά η Σοφία Λόρεν άκτινοβολώντας γοητεία, άναδείχτηκε η «βασίλισσα» της άξέχαστης αυτής θραυκάς.

Ντυμένη στα μαύρα από τον Γκλ Λαρόν, δεν χόρεψε τσά — τσά όπως είχε υποσχεθεί στον Τόνι Πέρκινς. Οι λόγοι άγνωστοι...

Πλάι ή Μελίνα Μερκούρη, με το καινούργιο της χτένισμα, με μακριές όφελιες, που σκεπάζουν όλο το μέτωπο. Από την άλλη μεριά ή Σίρλεϊ Μακλν με τέσσερις σειρές μαργαριτάρια στον ώμο της λαϊμό, τα λένε συνεχώς με το ιδιαίτερο εκείνο χιούμορ των φτασμένων ηθοποιών για τους άλλους... Χιούμορ που δεν άποκλείει την έντονη άνησυχία... Άλλ' αυτό είναι μιά άλλη ιστορία...

Στά γύρω τραπέζια 8,τι καλύτερο έχει να επιδείξει η διεθνής κοσμική ζωή; Πρώην πρωθυπουργοί, πρίγκιπες διαφόρων θένων και χωμάτων, άκαδημαϊκοί, διπλωμάτες μεγαλοεπιχειρηματίες και ύπουργοί — πρώην, νύν και μέλλοντες — με τις συζύγους τους, τις φιλενάδες τους ή απλά τους φίλους τους, έδειχναν να διασκεδάζουν με τη νέα επιθεώρηση, που ο τίτλος της είναι ένα ολόκληρο πρόγραμμα: «Γιά σάς...».

Γι' αυτούς λοιπόν τα έξαισια μπαλέττα, οι καταπληκτικοί χορευταί, τα τολμηρά στρίπ — τής, τα επικίνδυνα ακροβατικά, μέσα σ' ένα πλουσιότατο διάκοσμο παρισινής φαντασμαγορίας.

Άλλά το πραγματικό θέαμα, το ασύγκριτο, δεν ήτανε πάνω στη σκηνή του «Λίντο», αλλά άκριβώς με-ταξύ των θεατών. Γιατί μέσα σε μερικά τετραγωνικά μέτρα ήτανε συγκεντρωμένες τόσες προσωπικότητες, όσες ούτε σε δέκα μεγάλες πρωτεύουσες. Μοναδικό βράδυ και για το «Λίντο» και για το Παρίσι.

Και κατά τις τρεις το πρωί, άπό στόμα σε στόμα άρχισε να παίζεται ένα πρωτότυπο παιχνίδι: Ποιό είναι το ωραιότερο ντεκόρ της θραυκάς;

Και ή άπόφασι της... κριτικής επιτροπής ήθε γρήγορα και σχεδόν ομοφώνως: Νικήτρια με πολλά... μήκη διαφορά ή Σοφία Λόρεν, που με το άθώωτο, σχεδόν παιδικό χαμόγελο, άντιμετώπιζε τα συγκεντρωμένα παρά των θεαμάτων μερικά εκατοστά κάτω από το έξαισιο κρο-φάλι της...

Καλή ήμέραν άρχοντες πολλών λεωφορείων, που δίνουν την έντύπωσιν σωστών... πιστηρίων, γιατί επιβατόκοσμος σε δαύτα πατικόνετα κι' έσεις όλο το ναύλο σας νυτάντε να... «φουσκώνετε»!

Ο Ξψιλον μι

Καλή ήμέραν άρχοντες ή μάλλον φίλοι σκέτοι, άφου σ' αυτά τ' άνάστατα και δύσκολά μας έτη το «άρχοντοπορονόμιο» σ' ελάχιτους άνήκει κι' οι πιο πολλοί σκετώνεστε να βγάλετε τό... νοίμι!

Χριστός γεννάται σήμεραν στής Βηθλεέμ την πόλι κι' ή δύναμις στον άνθρωπο εινε το ποτοφόδι, γι' αυτό και στον αιώνα μας νυτάνε οι πάντες στις «μυίτζες» να το ρίχνουνε, στις «μυίτζες» (βάντες κι' ένω για μās τα πράγματα πολλάνκις δυσχεραίνονται οι «ξψιπνοι» άγάλλονται κι' οι «μυίτζμενες»... ευφραίνονται!

Εν τώ σπηλαίω τίντεται κι' έν μέσω άμνων και πώ (λων, δ βασιλεύς του Σύμπαντος και ποιητής των όλων και έλέπεις στην πατρίδα μας, την χώραν της ποιή- (σεως, το σύ'θημα να ρίπτεται της... «μουνζουκοποισεως»!

Του μουνζουκιού «εασιλίσσε» κατέκτησαν την πόλι (μας κι' ένω περί γεννήσεως Χοιστου μιλάμε όλοι μας, παντού ο «Επιτάφιος» μετά μανίας ψάλλεται κι' ή φύσις όλη χαίρεται κι' ο ούρανος... άγάλλεται!

Αγγέλων πλήθη ψάλλουν το «Δόξα έν υψίστοις» κι' έμās την πίστιν άλλαξε της άνοοής ή πίστις, διότι πλείστα είδη μας στα σύννεφα πετάνε και τους περισσοτέους μας... «άφ' ύψηλου» νυτάνε!

Πετούν οι άφιλότητες τιμές όλες τις ώρες χωρίς να λογαριάζουνε τις τόσες μας τις υπόδες και πέστε, άναγνώστες μου, χωρίς να υπερβάλλετε, πως ο λαμπρός τιμάρημος στους... ούρανοους άγάλλε- (ται!

Εκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα και το γνωστό το άστρο τους τους οδηγεί και τώρα μα στο κλεινό το Άστν μας μιά βόλτα μόλις κάνουν, μπρος στο «άστερομάν» μας το άστέρι τους το γάνουν! Παντού «άστέρες» έλέπουνε, παντού βοίσκουν «βεν- (τέτες», παραγωγούς άμέτρητους κι' ίδίως... σκηνοθέτες, που με τα «φίλμ» τ' άπλάνα και κακοσάβηνενα, ειν' άσσοι στα «έγκλήματα» τα «σκηνοθετημένα»!

Χωρίς άστέρα βγαίνουνε οι μάγοι μέσ' στους δρόμους και, κάθε τόσο, πιάνονται από τους τρογονόμους, γιατί τας διατάξεις μας δεν έξερουν τας ποικιλίας κι' ακολουθούν πιστότατα τον «δόμο της καυίλας»!

Δέν έξερουνε τα σήματα, δεν έξερουν τις διαβάσεις και κάθε μέρα κάνουνε δεκάδες παραβάσεις, έφ' ό και στο αυτόφωρο συνέχεια οδεύουν και όλο το χουσαφι τους σε... πρόστιμα ξεδεύουν!

Χριστός γεννάται σήμεραν κι' οι μάγοι με τα δώρα, στα τελωνεία τρέχουνε, χωρίς να λείψη ώρα, γιατί πρέπει τα δώρα τους να καταμετρηθούν και βόσει της άξίας των να... δασμολογηθούν!

Μ' αϊτήσεις, έτσι, μπλέκουνε και με δασμούς και τέλη κι' άποσοδοκήτως πέφτουνε οι καυηλάται, έν τέλει, στην γραφειοκρατίαν μας την «σβέλτην» κι' άπαρά- (μιλλον που διύλιζει κώνωπα και καταπίνει... κάμηλον!

Καλή ήμέραν άρχοντες πολλών λεωφορείων, που δίνουν την έντύπωσιν σωστών... πιστηρίων, γιατί επιβατόκοσμος σε δαύτα πατικόνετα κι' έσεις όλο το ναύλο σας νυτάντε να... «φουσκώνετε»!

Εκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα και το γνωστό το άστρο τους τους οδηγεί και τώρα μα στο κλεινό το Άστν μας μιά βόλτα μόλις κάνουν, μπρος στο «άστερομάν» μας το άστέρι τους το γάνουν! Παντού «άστέρες» έλέπουνε, παντού βοίσκουν «βεν- (τέτες», παραγωγούς άμέτρητους κι' ίδίως... σκηνοθέτες, που με τα «φίλμ» τ' άπλάνα και κακοσάβηνενα, ειν' άσσοι στα «έγκλήματα» τα «σκηνοθετημένα»!

Χωρίς άστέρα βγαίνουνε οι μάγοι μέσ' στους δρόμους και, κάθε τόσο, πιάνονται από τους τρογονόμους, γιατί τας διατάξεις μας δεν έξερουν τας ποικιλίας κι' ακολουθούν πιστότατα τον «δόμο της καυίλας»!

Δέν έξερουνε τα σήματα, δεν έξερουν τις διαβάσεις και κάθε μέρα κάνουνε δεκάδες παραβάσεις, έφ' ό και στο αυτόφωρο συνέχεια οδεύουν και όλο το χουσαφι τους σε... πρόστιμα ξεδεύουν!

Χριστός γεννάται σήμεραν κι' οι μάγοι με τα δώρα, στα τελωνεία τρέχουνε, χωρίς να λείψη ώρα, γιατί πρέπει τα δώρα τους να καταμετρηθούν και βόσει της άξίας των να... δασμολογηθούν!

Μ' αϊτήσεις, έτσι, μπλέκουνε και με δασμούς και τέλη κι' άποσοδοκήτως πέφτουνε οι καυηλάται, έν τέλει, στην γραφειοκρατίαν μας την «σβέλτην» κι' άπαρά- (μιλλον που διύλιζει κώνωπα και καταπίνει... κάμηλον!

Καλή ήμέραν άρχοντες πολλών λεωφορείων, που δίνουν την έντύπωσιν σωστών... πιστηρίων, γιατί επιβατόκοσμος σε δαύτα πατικόνετα κι' έσεις όλο το ναύλο σας νυτάντε να... «φουσκώνετε»!

Εκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα και το γνωστό το άστρο τους τους οδηγεί και τώρα μα στο κλεινό το Άστν μας μιά βόλτα μόλις κάνουν, μπρος στο «άστερομάν» μας το άστέρι τους το γάνουν! Παντού «άστέρες» έλέπουνε, παντού βοίσκουν «βεν- (τέτες», παραγωγούς άμέτρητους κι' ίδίως... σκηνοθέτες, που με τα «φίλμ» τ' άπλάνα και κακοσάβηνενα, ειν' άσσοι στα «έγκλήματα» τα «σκηνοθετημένα»!

Χωρίς άστέρα βγαίνουνε οι μάγοι μέσ' στους δρόμους και, κάθε τόσο, πιάνονται από τους τρογονόμους, γιατί τας διατάξεις μας δεν έξερουν τας ποικιλίας κι' ακολουθούν πιστότατα τον «δόμο της καυίλας»!

Δέν έξερουνε τα σήματα, δεν έξερουν τις διαβάσεις και κάθε μέρα κάνουνε δεκάδες παραβάσεις, έφ' ό και στο αυτόφωρο συνέχεια οδεύουν και όλο το χουσαφι τους σε... πρόστιμα ξεδεύουν!

Χριστός γεννάται σήμεραν κι' οι μάγοι με τα δώρα, στα τελωνεία τρέχουνε, χωρίς να λείψη ώρα, γιατί πρέπει τα δώρα τους να καταμετρηθούν και βόσει της άξίας των να... δασμολογηθούν!

Μ' αϊτήσεις, έτσι, μπλέκουνε και με δασμούς και τέλη κι' άποσοδοκήτως πέφτουνε οι καυηλάται, έν τέλει, στην γραφειοκρατίαν μας την «σβέλτην» κι' άπαρά- (μιλλον που διύλιζει κώνωπα και καταπίνει... κάμηλον!

Καλή ήμέραν άρχοντες πολλών λεωφορείων, που δίνουν την έντύπωσιν σωστών... πιστηρίων, γιατί επιβατόκοσμος σε δαύτα πατικόνετα κι' έσεις όλο το ναύλο σας νυτάντε να... «φουσκώνετε»!

Χριστός γεννάται σήμεραν να μās καλοκαρδίση κι' οι Άθηναίοι έχουνε μαζί σας άπανθήσει, διότι κέρδη θέλετε να εγάτετε μ' ευχέρεια κι' οι ούρανοι φλωμώνουνε από τα... καυσάερια!

Καλή ήμέραν άρχοντες του Δήμου Άθηναίων και δάνειον, σās ευχόμαι, να πάρετε γενναίον, για να μπορέση, βέβαια, με τα λεφτά εκείνα, «καλήν... ήμέραν», σύντομα, να δή και ή Άθήνα!

Δόξα έν υψίστοις» ψάλλουνε οι άγγελοι και πάλι κι' ο Άγγελος, ο δήμαρχος, που έλέπει δόμους γάλι, το «έν... υψίστοις» άφησε και ψάλλει εκών ή άκων, ψαλιούς για το άποσομέτητο το... βάθος των χαντά- (κων!

Καλή ήμέραν άπειροι και μανιώδεις φίλιπποι, που διαρκώς το Φάληρον αφήντε περίλυποι και δίγως νάχετε όφελος και άποχρώντα λόγον, τροφοδοτείτε μόνιμα την... φάτην των άλώνων!

Έκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα κι' έσεις για ίππους περσικούς μιλάτε όλη την ώρα κι' ένω το σύμπαν χαίρεται κι' ή πλάσις κατανάξεται έσεις ξεχνάτε το «Ωσανά» και «ώ... σανά» κραυγά- (ζετε!

Καλή ήμέραν δάσκαλοι, που μένετε άδιόριστοι, άν κι' ή φτωχή παιδεία μας κατάντησε άγνωρίστη διότι έλλειψεις έχουνε άμετοητα σχολεία και στα παιδιά μας γίνεται λειψή διδασκαλία...

Σε θλιβερά οικήματα οι μαθηταί στεναάζονται κι' μέσ' σε τραγικές άλλων των σαρδελλήδων στοιεάζονται κι' ένω γεννάται, σήμεραν, παντού το «φως της γνώ- (σεως», οι μαθηταί μας βρίσκονται στο φως της... άπογνώ- (σεως!

Εκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα κι' οι νέοι έγκαταλείπουνε την εκκληή μας χώρα και μετανάστες σπεύδουνε να γίνουν, όπως-όπως, διότι στην πατρίδα μας δεν τους χωρεί ο τόπος...

Άστρον λαμπρόν, συνέχεια, γι' άλλου τους οδηγεί και με την άσταμάτητη αυτή τους την φωνή, στην ύπαιθρο άπουένουνε γερόντισσες και γέροι κι' οι ούρανοι άγάλλονται κι' ή... «κτίσις» όλη χαίρει!

Καλή ήμέραν όσοι σας πλημύρας ελτε θύματα κι' εις μάτην άναμένετε τα νέα σας οικήματα. Οι ύποσχέσεις έμειναν, μοιραίως, ύποσχέσεις και «ύπό... έγκρομότητα» θα γίνουν ύποθέσεις!

Σε φτωγοκαταλύματα προχείως στεναάζοσαστε, σ' αυτά ξεχειμωνιάζετε, σ' αυτά συνωστιζόσαστε και ψάλλουν οι άρρωστοί, αντί να λάβουν μέτρα: «Στο σπιτι αυτό που μένετε να μη... ραγίση πέτρα!»

Καλή ήμέραν άρχοντες των οικονομικών μας και δή των ύποθέσεων των φορολογικών μας, που διαρκώς μās στέλντε ειδών-ειδών έντάλματα κι' άπ' τα ταυεία βγαίνουνε σαν τα γυνά τ' άγάμα- (τα!

Οι ούρανοι άγάλλονται κι' ή φύσις όλη χαίρει κι' έσεις όλο γυαίζουμε μ' έντάλματα στο χέρι κι' όλογονις πληθούν τον μās κράζει, σαν Προδής, ο έφορος ο άτεγκτος και λιαν... θησιώδης!

Καλή ήμέραν άρχοντες των οικονομικών μας και δή των ύποθέσεων των φορολογικών μας, που διαρκώς μās στέλντε ειδών-ειδών έντάλματα κι' άπ' τα ταυεία βγαίνουνε σαν τα γυνά τ' άγάμα- (τα!

Οι ούρανοι άγάλλονται κι' ή φύσις όλη χαίρει κι' έσεις όλο γυαίζουμε μ' έντάλματα στο χέρι κι' όλογονις πληθούν τον μās κράζει, σαν Προδής, ο έφορος ο άτεγκτος και λιαν... θησιώδης!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

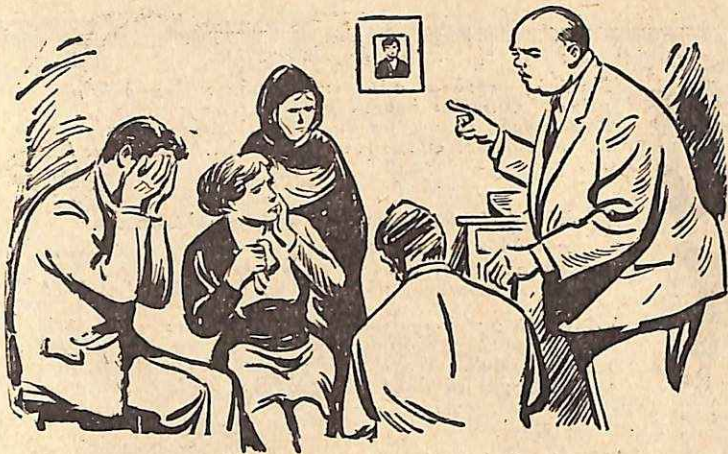
Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

Καλή ήμέραν άρχοντες του δόλιον μας πλανήτου, που κάθε τόσο, βόισκεται στην ώρα την στενή γιατί ο «ψυγός» σας πόλεμος φροντώνει έντατικώς και τείνει νάται, αύριο, ...«θεομοτυπημένος»!

Το «Θείον βρόφος» τίντεται, στους χρόνους μας τους κι' οι άγγελοι υπερδεύονται, στα νέφη, με... πυρσά- (λους, γι' αυτό θερμή παράκληση σās κάνουνε κι' έμείς, να πάψετε να είσαστε γενναίοι και δομείς, τις άπειλές ν' άφήσετε και κάθε σας μπουνογι κι' έπ' άπειρον να ψάλλεται το «Επί Γης Ειρήνη»!

— Σκερέμασε την, σε παρακαλώ, αυτή τη φωτογραφία...

ΠΩΣ ΑΠΕΤΥΧΑ ΩΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις

ΚΑΘΕ φορά που ζυγώνουν τα Χριστούγεννα και πρόκειται να γράψω κάτι Χριστουγεννιάτικο, θυμάμαι ένα πάθιό μου, που στάθηκε αποφασιστικό στη δημοσιογραφική μου καριέρα.

Ενθουσιώδης και πρωτόπειρος συντάκτης τότε — έδω και δεκαπέντε χρόνια — είχα αναλάβει το αστυνομικό ρεπορτάζ της εφημερίδας, όπου εργαζόμουν, μόνο που δεν τα κατάφερα πολύ καλά, γιατί πάντα στα γραφτά μου υπήρχε ένας αθέλητος εύθιμος τόνος.

— Άκουσε να σου πω, μου έλεγε συχνά ο αρχισυντάκτης μου, δε γράφεις σαχλάκι, αλλά, βρέ παιδί μου, προσπάθησε να γράφεις λίγο σοβαρότερα.

Κάθε φορά κατέβαζα το κεφάλι υποτετασμένος:

— Γιατί; Δε γράφω σοβαρά;

— Σοβαρά γράφεις, βρέ παιδί μου, αλλά πάντα δίνεις στο έργο θέμα ένα τόσο «εύθυμο» χαρακτήρα. Κάνε μια προσπάθεια. Σίγα — σίγα θα συνηθίσω να γράφεις σοβαρά. Μην παίρνεις στο σκεπτικό όλα τα θέματα.

— Στο σκεπτικό; Έγώ;

Κι' αφού διαμαρτυρόμουν, προσπαθούσα να δικαιολογηθώ, τονίζοντας ότι όλα τα θέματα, που μου έρχονταν δεν ήταν ούτε τραγικά, ούτε συγκινητικά — κάτι κλοπές, διαρρήξεις, κατασχέσεις, απόπειρες αυτοκτονιών έρωτευμένων δολοφόνων, απαγωγές, μοιχείες, κλπ. — που είχαν άφ' εαυτού τους χαρακτήρα κομικό.

— Δε φταίω εγώ κ. αρχισυντάκτη. Αν μου τύχνη μία ιστορία δραματική, θα ήθελα πώς θα τη γράψω συγκινητικά. Πώς να

περιγράψω, όμως, δραματικά μια απόπειρα απαγωγής που καταλήγει σε άγριο ξυλοκόπημα του απαγωγέα; Άτυχία μου είναι. Άς γίνη κάτι τραγικό και βλέπετε!...

Το τραγικό έγινε ακριβώς παραμονή των Χριστουγέννων κι' ο αρχισυντάκτης μου με φώναξε, ύστερα απ' το τηλεφώνημα ενός γνωστού του.

— Έλα!

— Τι συμβαίνει;

— Διπλή αυτοκτονία.

— Πού;

— Στην Πλάκα.

— Διευθυνσίς;

Μου έδωσε την ακριβή διεύθυνση κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Πρόκειται για δυο νέους που τα σπίτια τους είναι πλάι — πλάι, 'Η κοπέλλα δεκαοχτώ ετών κι' ο νέος είκοσι. Αγαπιόντουσαν και προφανώς δε μπορούσαν να παντρευτούν, γι' αυτό και αυτοκτόνησαν. Κτύπησε να μάθης όλες τις λεπτομέρειες, και να πάρης φωτογραφίες και απ' τα δυο σπίτια. Νά, επί τέλους το δραματικό θέμα, που ζητάς. Κτύπησε, λοιπόν, να το γράψης όσο μπορείς συγκινητικότερα. Είναι μια ιστορία ούτως ή άλλως κι' αυτό.

— Μάλιστα.

— Αμολύσου.

— Μάλιστα.

— Και φωτογραφίες.

— Μάλιστα.

— Και πολλές λεπτομέρειες.

— Μάλιστα.

— Άκούμα εδώ είσαι;

— Εφύγα!

Καπνός έβγαζε και σε λίγα λεπτά βρισκόμουν επί τόπου.

Ήμουν βέβαιος ότι αυτή τη φορά θα έφερα στην εφημερίδα μου ένα συγκινητικό ρεπορτάζ και ο' απεδείκνυα τετραγωνικά στον αρχισυντάκτη μου ότι ήμουν γεννημένος για αστυνομικούς ρεπορτέρ. Τα υπέλογισα, όμως, όλα εκτός από το χαρακτήρα μου. Γιατί μόλις μπήκα στο σπίτι του κοριτσιού που αυτοκτόνησε, βρέθηκα αντιμέτωπος σ' ένα θέαμα που με συνεκλόνησε. Κλάμματα. Κοπετοί. 'Η δύστυχη μητέρα του κοριτσιού δακρυσμένη έλεγε λόγια τόσο σπαρακτικά για το χαμένο κορίτσι της, που μου ράγιζαν την καρδιά. Ήταν κι' άλλοι συγγενείς μαζεμένοι εκεί — άντρες και γυναίκες — που κλαίγανε κι' αυτοί ενώ απ' το πλανόδιό σπίτι, έρχόντουσαν άλλοι κοπετοί και θρήνοι για το νέο παλληκάρι, που χάθηκε μαζί με το κορίτσι.

Απράγος και βουδός στάθηκα στην πόρτα του δωματίου, όπου αντηκούσε ο θρήνος και άρχισα να κλαίω κι' εγώ μαζί τους. Να προχωρήσω μέσα σ' εκείνη τη σκηνή της τραγωδίας και ν' αποσταθώ στους συγγενείς του κοριτσιού για να ζητήσω πληροφορίες; Μου φαινόταν τερατώδες. Να ζυγώσω και να πάρω απ' τα χέρια της μάννας τη φωτογραφία του κοριτσιού, που την έδρεχε με τα δάκρυα και την καταφιλούσε κάθε τόσο; Μου φαινόταν Ιεροσολιά.

Τέτοια ήταν η φάτσα μου και τόση λύπη έδειχνα ώστε ένας απ' τους γείτονες με πέρασε για στενό συγγενή του κοριτσιού και φεύγοντας μούφισε το χέρι, λέγοντας:

— Ο Θεός να σάς παραγορήσει για το κακό που πάθατε, αγαπητέ μου. Τι να γίνη; Έτσι το θέλησε η Μοίρα. Ζωή σε λόγου σας...

Κι' εγώ τα είχα τόσο πολύ χαμένα, ώστε του απάντησα:

— Ευχαριστώ.

— Απάνω εκεί, λοιπόν, ξεσκήπτε ο κ. Λεωτάκος — αγαπητός και... σεβαστός συνάδελφος — αστυνομικός συντάκτης της αντιπαλής απογευματινής εφημερίδας. Χοντρός και στρουμπουλός όπως ήταν από τότε, ο φίλος, μπαίνει όρμητικός μέσα στο σπίτι, βιαστικός, λαχναρισμένος, παραμερίζει συγγενείς, κλαίοντας και κλαίοντας και δηλώνει με ύψος διατακτικό:

— Δημοσιογράφος; 'Εφημερίς; Τάδε. Μπρός, πέστε μου τί έγινε. Ποι' αυτοκτόνησε το κορίτσι; Γιατί αυτοκτόνησε; Τον αγαπούσε; Το έστρεψε; Γιατί δεν τους αφήνате να παντρευτούν; Δική της είναι αυτή η φωτογραφία; Δόστην κυρά μου για την εφημερίδα. Έχετε καμιά άλλη; Α, να εκείνη εκεί! Δική της δεν είναι; Εκρέμεστε την, σε παρακαλώ! Θα σάς την επιστρέψω, κυρά μου, μην ανησυχής.

Σ' ένα λεπτό ο συνάδελφος είχε γίνει κυρίαρχος μέσα στο σπίτι και προβυποβιόχονταν όλοι ν' απαντούν στα ερωτήματά του. Γενικά δε είχε το ύφος σαν όλη αυτή η τραγική ιστορία της διπλής αυτοκτονίας να είχε γίνει γι' αυτόν — με άλλα λόγια σαν η κοπέλλα και ο νέος να είχαν αυτοκτονήσει ειδικά για να δώσουν την ευχαρίστηση στον αστυνομικό συντάκτη να γράψη ένα ωραίο ρεπορτάζ.

Εφύγα. Κι' εύτυχώς απ' αυτά που είχα ακούσει μάζεψα τα στοιχεία, που χρειαζόντουσαν για την περιγραφή. Δεν παρέλειψα, όμως, να πω το πάθιό μου στον αρχισυντάκτη. Εκείνος με κτύπησε λοξά κι' απάντησε:

— Παραείσαι αισθηματικός, φίλε μου... Αυτό σημαίνει ότι δεν κάνεις για αστυνομικό ρεπορτάζ. Άσε να δούμε τί άλλο μπορείς να κάνης στην εφημερίδα.

Κι' από τότε εγκατέλειψα το αστυνομικό ρεπορτάζ, περίλυπος μέχρι θανάτου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Στο ερχόμενο τεύχος του Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες

100

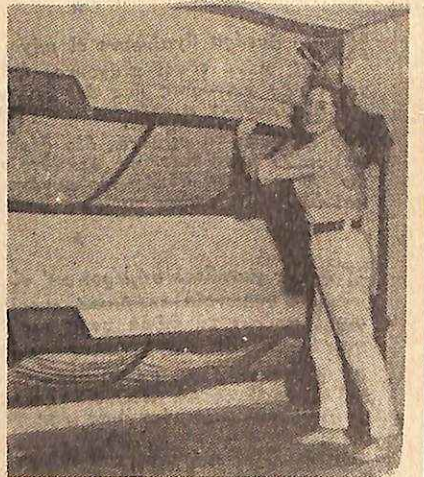
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΦΩΤΟ-ΟΦΘΣΕΤ

ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ ΕΥΡΩΠΑΊΚΗ ΕΚΔΟΣΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΠΩΛΗΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΗΜΩΝ

Στις αυτόματες συσκευές, που αφορούν στην 'Αμερική, προσετέθη τελευταία και ο αυτόματος πωλητής γραμματωσών. Μόλις ρίξετε ένα νόμισμα στη συσκευή (ένα δολλάρια ή μισό δολλάρια), σας δίνει άμεσα το αντίστοιχο γραμματόσημο των 5 και των 10 σέντς, ανάλογα με το κουμπι που θα πιέσετε.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΩΡΟΥ

Μιά διανοητική επίπλωση του Λόζ. 'Αντί-λες συμβάλλοντας στην προσπάθεια οικονομίσεως χώρου, που παραμένει πάντα το πρόβλημα της εποχής μας, κατασκεύασε τα δυο αυτά κρεβάτια, τα οποία μπορούν την ημέρα να διπλωθούν μέσα σε μία ντουλάπα του τοίχου.

ΠΡΟΝΟΨΤΗ και συντρεχτήρα εκ χαρακτήρος ή κυρία Κούλα, ένοιωθε ξεχωριστή ευχαρίστηση να βοηθή τους φτωχούς και τους αναξιοπαθούντες. Όποιος χτυπούσε την πόρτα της για ελεημοσύνη δεν έφευγε με άδεια χέρια. 'Αν δεν είχε χρήματα, θα έδινε τρόφιμα, ρούχα, παπούτσια και 'τι άλλο, προς μεγάλη στενοχωρία του τοιφούτη του Πολύδωρου, που γινότανε άγρια θάλασσα, κάθε φορά με την απλοχεριά της γυναίκας του.

— Μά είσαι καλά, χριστιανή μου; Καινούργια παπούτσια πήγες να χαρίσης;

— Τι καινούργια, Πολύδωρέ μου; Τούτια ήτανε από κάτω...

— Εί! Καί; Θάβαζε ένα ευγάρι σόλες και θα πέραγα άλλους έ-

— Και τί θα πάω τώρα, βοέ γυναίκα! φώναξε ο Πολύδωρος.

Ξη μήνες... 'Αλλη φορά, αν ξαναδώσες πράγμα από το σπίτι, θα γίνουμε από εφτά χωριά... Τ' άκουσες;

Άλλα που ν' άκουση ή κυρία Κούλα, που τότε μέσα στο αίμα της να είναι πονόφυχη και να συντρεχί τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους.

Κι' όταν κατέφθασε ο Πολύδωρος, πενιχασμένος ούς λίκος, βόηκε το τραπέζι άδειο και την κυρία Κούλα βουτηγμένη στην απελπισία.

— Τι συμβαίνει; Γιατί δεν έστρωσες τραπέζι; ρώτησε συνοφρυωμένος.

— Αχ! Πολύδωρέ μου και να ήξερες τί έπαθα! Βγήκα για τρία λεπτά στο περίπτερο να πάρω μία άσπιρην, που είχα πονοκέφαλο και τούγκωσαν τέσσερις γάτες από το παράθυρο του μπάνιου, αναποδογύρισαν το τσουβάλι και φάγανε το φαί, πανάθεμα τες!...

— Βοέ, να πάω η δογνή!... φώναξε παραουπιασμένος ο Πολύδωρος. Μά που το έχεις το μυαλό σου, βοέ γυναίκα; Και τί δαιμόνιο θα πάω τώρα;

— Μη στενοχωριέσαι, Πολύδωρέ μου κι' έχεις και πείσι... Θα σου φτιάξω μια σαλατίτσα και περικές έλλες να φας. Έτσι, χρυσούλη μου!...

Και ο φουκαράς ο Πολύδωρος την πέρασε εκείνο το μεσημέρι με σαλάτα και έλλες θρούμπες, ενώ η κυρία Κούλα είχε την ήδυν ήκανοποίησι πως βοήθησε μια πενιχάτη οίκογένεια. Αδίκη τη φροσύνησ τα πράγματα ήταν λιγάκι δύσκολα για την κυρία Κούλα, γιατί πληθύνανε τα Χριστούγεννα κι' ενώ είχε βάλλει στο νου της να βοηθήσει

ΚΟΥΛΑ ή καταφερίτzu

Ή γαλοπούλα πού... πέταξε

μερικές φτωχές οίκογένειες, που δεν είχανε στον ήλιο μοίρα, βρισχότανε σε αδυναμία να επιτελέσει το θέρεστο έργο της, ελλείψει χρημάτων. Νά, ζήτηση από τον Πολύδωρο; Θάβαζε τις φωνές.

Όστόσο, η κυρία Κούλα έπρεπε να φανή συνετής στην επιτακτική ψυχική της ανάγκη, να βοηθήση να κάνουν Χριστούγεννα μερικές φτωχές οίκογένειες. Κι' αφού δεν υπήρχε άλλος τρόπος, έκανε το σταυρό της και την προπαλαιονή των Χριστουγέννων, σηκώθηκε τη νύχτα και ξάφρισε ένα πεντακοσάριο από το πορτοφόλι του Πολύδωρου. Κι' αφού το καταχώνιασε, ξανάκανε το σταυρό της και κοιμήθηκε τον ύπνο του δικαίου.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι γύρισε από το γραφείο του ο Πολύδωρος έξω φρενών.

— Έχασα ένα πεντακοσάριο από το πορτοφόλι μου! φώναξε κυτάζοντας τη γυναίκα του άσκαρδαμνική.

Πώς το έχασες; ρώτησε η κυρία Κούλα.

Κι' έπειδή ο Πολύδωρος συνέχιζε να φρονάζη και να διατηρώνη υπαινιγμούς για λαθροχειρία εκ μέρους της γυναίκας του, η κυρία Κούλα, που ήτανε προετοιμασμένη ξεσπάθωσε:

— Έχει γούστο να ένοιγες ότι στο πηλο έγώ; Αιτά να τα πουλάς άλλοι, κύριε Πολύδωρε! Γύρευε με ποιά παρδαλή τάφιγες τα λεφτά και λες πως σου τα κλέψανε για να θολώσης τα νερά!...

— Έγώ με παρδαλή; άπορησε αιδνδιασμένος από την αντίθεση ο Πολύδωρος.

— Μάλιστα! Άλλά, βέβαια, για τις ξελογιάστρες έξεις να ξεδώγης πεντακοσάρια. Για τη γυναίκα σου όμως ούτε νουάστηκες να της κάνης ένα χριστουγεννιάτικο δώρο...

— Ποιές ξελογιάστρες, βοέ Κούλα μου; είπε μουδιασμένος τώρα ο Πολύδωρος, που άρχισε να έχη τήνιες για τις ύπνοιες πόδες τη γυναίκα του. 'Όσο για το χριστουγεννιάτικο δώρο, άσε πρώτα να δής κι' έπειτα χροινιάσεις...

Διότι το είχα 'ν' 'δωι μου να σου κάνω φέτος ένα καλό δώρο. Είσαι ευχαριστημένη;

— Αναλόγως με το δώρο! είπε μουτρωμένη η κυρία Κούλα.

Και τράβηξε για την κουζίνα, ενώ ένα αδιόρατο χαμόγελο έπλα-

νάνο στα χείλη της, που είχε καταφέρει και το πεντακοσάριο να σουφρώση και δώρο να ξεσφαλίση από τον ταφούτη των Πολύδωρο.

Και την άλλη μέρα ξεκίνησε κι' έκανε διανομή στις φτωχές οίκογένειες. Έπειτα γύρισε στο σπίτι της ικανοποιημένη που μπόρεσε να προσφέρει κι' αυτή κάτι στους φτωχούς για τις γιορτές. Δεν είχε όμως προλάβει να μη, όταν χτύπησε το κουδούνι. Έτρεξε και άνοιξε. Ήτανε μια γνωστή της χήρα και πάμφτωχη με τρία ανήλικα παιδιά.

— Νά με συμπαθας, κυρία Κούλα μου! της είπε παρακλητικά. Έμαθα ότι μοιράζεις χρήματα στους φτωχούς κι' ήρθα να με βοηθήσης κι' έμένα κι' ο Θεός να σου το πληρώσει!...

— Δεν έχω άλλα, κυρία - Παγώνα μου! απάντησε με οργισμένη καρδιά η κυρία Κούλα.

— Καλά, κυρία Κούλα μου! άπάντησε απαγοητευμένη η φτωχική γυναίκα. Νόσαι καλά!

Κι' έκανε να φύγη, όταν ξαφνικά ή κυρία Κούλα τη σταμάτησε.

— Στάσου μία στιγμή, κυρία - Παγώνα!

Και χωρίς να χάση καιρό έτρεξε στην ταράτσα κι' έφερε μια ζωντανή τετράπαχη γαλοπούλα που είχε αγοράσει εδω κι' ένα μήνα ο Πολύδωρος και την έφερε για να τη φάνε τα Χριστούγεννα.

— Πάρ' την να κάνης Χριστούγεννα με τα παιδιά σου.

Γαλοπούλα; είπε γειάτη γαρά ή κυρία - Παγώνα. Και σείς;

— Καλέ, μη σε νουάξει... Έρμεις έχουμε άλλη!

Εφύγε δακρυομένη από τη χαρά της ή χήρα, ενώ ή κυρία Κούλα σκεπτότανε πως θα μιλώση τώρα τα πράγματα με τον Πολύδωρο. 'Αν τούλεγε πως τη χάρισε, θα χάλανε τον κόσμο απ' τις φωνές του. 'Α! Πά! Πά! Άλλοι-οι έτρεπε να το φέρη το πράγμα!...

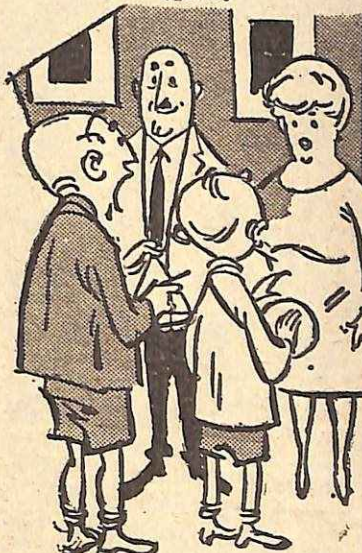
Κι' όταν το απόγεμα γύρισε ο Πολύδωρος, έπρεπε να του δηλώση διήεν στενοχωρημένη:

— Καίμηνε Πολύδωρε κι' εσύ! Τι την ήθλες ζωντανή τη γαλοπούλα; Δεν την έπαινες σφαγμένη να εμίσσε σιγοπού; 'Ορίστε, τό έβασες κι' άντε τώρα να τη βοής.

— Τι έκανε λέει; ξεφώνισε ο

Πολύδωρος. Έφυγε ή γαλοπούλα; Πώς;

— Που θες να ξέρω; Φαίνεται θα λύθηκε, θα πήδησε απ' την ταράτσα στο διπλανό σπίτι κι' από εκεί, τόρεα γύρευε, που πήγε και ποιος τη βούτηξε!...

— Πέστε τα, πνυλάκια μου!... τους είπε ο Πολύδωρος.

— Βοέ, άτυχία! Και τώρα τί θα κάνουμε;

— Μη στενοχωριέσαι, χρυσούλη μου κι' έχεις και πείσι... Θα πάς γαλοπούλα να φρής μια άλλη μας το σάσις κι' αυτή. Έτσι, Πολύδωρέ μου;

Απάνω στην ώρα να δυο πιτσι-οίλοι με τσίγωνα.

— Νά τα ποίμε, κυρία Κούλα; είπε ο μεγαλόπρεπος. Είμαστε της τη γαλοπούλα...

Τινάχτηκε ο Πολύδωρος, σά να τον χτύπησε ηλεκτροκό ρεζα.

— Άστε τη χάρισε, λοιπόν, τη γαλοπούλα;

Κατόπιν αυτής της αποκαλήψε-ως, ή κυρία Κούλα αναγκάστηκε να όμολογήσει:

— Μάλιστα, κύριε Πολύδωρε! Τη χάρισα! Για να κάνουμε Χοι-πού θα μέναγε νηστικά, χρυσούλας Πολύδωρε!... Λοιπόν τί λες τώρα;

Κι' ενώ προέβαινε ν' άκούση τις φωνές του Πολύδωρου να τραντάζον το σπίτι, παραδόξως είδε το να γλυκό χαμόγελο και να λήν με συνκατάβασ!

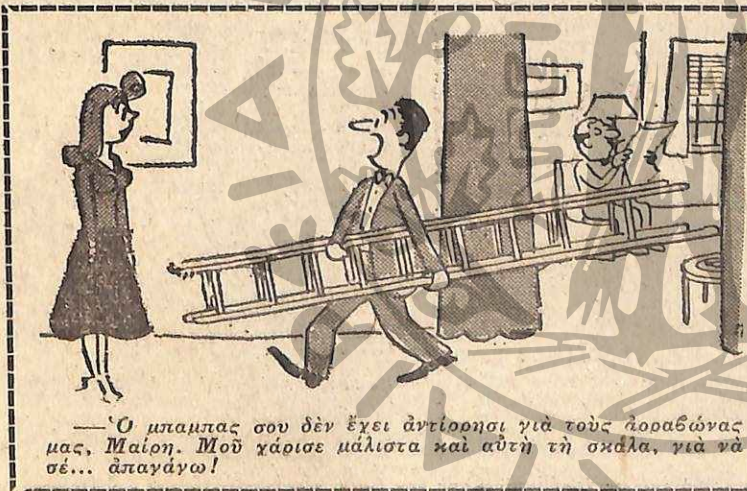
— Μισόδο, βοέ γυναίκα! Καλά έκανες.

Και χροϊόντας στους πιτσιό-λους, πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Πέστε τα, πνυλάκια μου!... τους δώση ένα πεννιτάριο να ταβέλωνη ο — ποιος; — ο ξεχνάμενος Πολύδωρος, ενώ οι ξεγύρνονταν στο σπίτι.

Καλήν ήμεραν άρχοντες κι' αν είναι ορισμός μας, Χριστού την θείαν γεννήσιον να πω στ' άρχον-τικό σας!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ

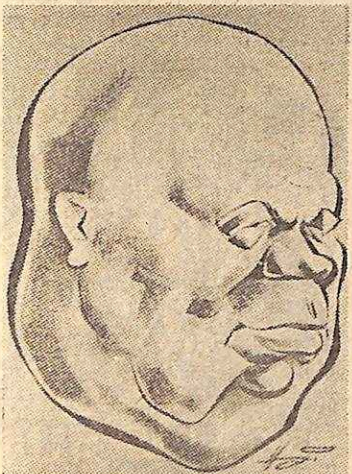

— 'Ο μπαμπας σου δεν έχει αντίρρηση για τους άνοραβώνας μας, Μαίρη. Μου χάρισε μάλιστα και αυτή τη σαλά, για να σε... απαγάγω!

ALBANIA: χώρα

Ἡ διακοπή τῶν σχέσεων Μόσχας—Τιράνων ἐπικέντρο τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων

Οἱ δύο ἄντρες ἀγκαλιάστηκαν με θερμότητα, ἐνῶ κυτταζόν-
τουσαν στὰ μάτια καὶ χαμογελοῦ-

Ὁ Νικήτας Κρούτσεφ: «Ἡ ὑ-
πομονή μου ἐξαντλήθηκε».

σαν με ἄνθρωπων, πού ζού-
νε μιά ἐντυπωσιακή στιγμή.

Ὁ ἕνας ἦταν πολὺ ψηλότερος καὶ ποὺ νωότερος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Μελαχρόνιος, με κατάνυχα μαλ-
λιά, τοιβαγμένα πρὸς τὰ πόδια, με
πρόσωπο γεμάτο φινέτσα, ἄν καὶ
λίγο παχὺ, με γενική ἐμφάνιση
πολὺ κομψή, ἄν καὶ λίγο ἐξεζη-
τημένη, ὁ νεώτερος ἔσκαζε πρὸς
τὸ γριώτερο, με ἔκφραση σεβα-
σμοῦ καὶ ἀγάπης.

Ὁ γριώτερος, με δλοστορόν-
γυλο παχὺ πρόσωπο, με μικρά πο-
νηρά μάτια, εὐτραφής, με πολλή
ζωηρότητα στὶς κινήσεις, ὕψωνε
τὸ βλέμμα του γεμάτο χαρὰ πρὸς

τὸ νεώτερο, ἐνῶ με τὸ ἀριστερό
του χεῖρ κρατοῦσε τὸ καπέλλο
του...

Ὁ Ἐμῆρο Χότζα καὶ ὁ Νική-
τας Κρούτσεφ, τὸ Μάιο τοῦ
1959, στὸ ἀεροδρόμιο τῶν Τιράν-
ων, προσέφεραν στοὺς λαοὺς
τους καὶ στὴ διεθνή κοινὴ γνώ-
μη τὸ θέαμα μίας ἐγγάρδιας πο-
λιτικῆς καὶ προσωπικῆς φιλίας.

Γύρω τους, οἱ ἱαχές τοῦ πλῆ-
θους δονοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα...

Καί, τ' ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡ-
μέρας, στὴν κεντρικὴ πλατεία τῶν
Τιράνων, ἐνῶ τσίρξαν γύρω οἱ
μαθηταὶ τῶν σχολείων, ὁ Νικήτας
Κρούτσεφ, παντοδύναμος ἡγε-
της τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἔ-
σκαψε νὰ φυτέψῃ ἕνα μικρὸ πλα-
τάνι, σύμβολο τῆς Ρωσσοαλβανικῆς
φιλίας...

Περὶφηρμὴ εἰκόνα, πού ζεσταί-
νε τις καρδιές ὅλων τῶν ἐπιγόνων τοῦ
Ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ, ὁ Κρού-
τσεφ χωρίς σακκάκι, με ἄποσο
πινγκάμισο, νὰ σκύβῃ, παγετινής,
καὶ νὰ ποτίσῃ τὸ συμβολικὸ δεν-
τράκι, πού κρατοῦσε με τρεμάμε-
να χεῖρα ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ὁ γρι-
ώτερος τῆς Ἀλβανίας Ἐμῆρο
Χότζα.

«ΕΜΠΡΟΣ: Ἡ ΑΛΒΑΝΙΚΗ
ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ
ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΑ...»

Πρὶν λίγες μέρες, κάτω ἀπὸ τὸ
γροῖο χειμωνιάτικο οὐρανοῦ τῆς
Μόσχας, στὶς ἄκρες τῆς Κόκκινης
πλατείας, τὸ πλῆθος χωνότανε μέ-
σα στὰ «στόματα» τοῦ μετρό, με
τὴν ἰδίαν καθήμενὴν ἀπάθεια...

Λίγα βήματα πρὸς ἐξέλιξη
ἀπὸ τὸ Κρεμλίνο ὁ Ἀλβανὸς προ-
σβετής, με ὕψος ἄνθρωπου, πού
δέχτηκε ἕνα χτύπημα, πού τὸ πε-
ρίμενε...

Σὲ λίγο, σ' ὅλες τὶς διευκῆς
προσβέσεις τῆς Μόσχας, κυκλοφό-
ρησε ἡ εἰδησι: Τὸ τηλεφώνη τῆς
ἀλβανικῆς πρεσβείας δὲν ἀπαντᾷ.

Καὶ ὅλοι ἤξεραν τί σήμαινε αὐτό:
Οἱ Ἀλβανοὶ ἔκοβαν τὴν ἐπαφή
τους με τὴ ζωὴ τῆς σοβιετικῆς
προτείνουσας καὶ ἐτοιμαζόντουσαν
πυρετωδῶς νὰ φύγουν. Οἱ διπλω-
ματικές σχέσεις Ρωσίας - Ἀλβα-
νίας εἶχαν διακοπῇ...

Γιὰ πρώτη φορὰ στὶς σχέσεις
κομμουνιστικῶν κρατῶν ἡ ρήξις
φθάνει ἔως αὐτὸ τὸ σημείο...
Ἀκόμα καὶ στὶς στιγμές τοῦ πρὸ
ὕστερικου ἀγῶνα τοῦ Στάλιν ἐ-
ναντίον τῆς Γιουγκοσλαβίας τοῦ
Τίτο, οἱ διπλωματικές σχέσεις δὲ
διεκοπήσαν...

Τὴν ἰδίαν νύχτα, τὸ δέντρο τῆς
Ἀλβανοσοβιετικῆς φιλίας, ἔκει
στὴν πλατεία τῶν Τιράνων, ἔρο-
ιζώθηκε ἀπὸ «ἀγνώστου» χεῖρα.

Στὸν τεράστιο γάρτο τοῦ παγ-
κόσμου κομμουνισμοῦ, μιά χώρα
διεγράφη: ἡ Ἀλβανία. Ὅχι μὴ
μιά μικρὴ χώρα, ἀλλὰ—πρᾶγμα
ἀπείρως σοβαρότερο—μιά ἰδε-
ολογικὴ γοαμὴ, μιά πολιτικὴ ἀ-
πόρριψη, ἀπόρριψη μάλιστα με τὴ
κατακόκηνη ἀνταγμία τῆς ἀδιάλ-
λαχτης ὁδοδοξίας...

Οἱ «ΣΚΙΠΙΤΑΡΕΟΙ»

Με ἀνταρξεία καὶ ἐγώισμὸ οἱ
Ἀλβανοὶ πιστεύουν, πρὶν ἀπὸ
γονοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
καὶ γιοῦ τοῦ Ἀητοῦ, δηλαδὴ
«Σκιπιταρέοι»... Γιατὶ τὰ μικρὰ
κρατίδια καὶ ὀρισμένοι μικροὶ
λαοί, σὺν ψυχολογικὸ ἀντιστάθμι-
σμα στὴ μικρότητά τους, φουρνά-
νουν μερὶς γελοιοποιήσεις τὰ
στίθαινα τους ἀπὸ ματαιοδοξία καὶ
κουφότητα.

Τὸ 1913, ἐνῶ ἐμάνετο ὁ ἀντα-
γωνισμὸς τῆς Αὐστροουγγαρίας
καὶ τῆς Ἰταλίας στὰ Βαλκάνια,
ἀναγνωρίστηκε ἡ ἀνεξαρτησία τῆς
Ἀλβανίας— με τὴ συνθήκη τοῦ
Λονδίνου— γιὰ νὰ τεθῇ τέρας σὲ
μιά κρίσιμη κατάσταση. Τὸ νέο
κράτος ἀποτελοῦσε ἕνα τεχνικὸ
κατασκευάσμα, πού μπορούσε νὰ

διατηρηθῇ μόνο κάτω ἀπὸ τὴ σκιά
ἐνὸς προστάτη... Καὶ οἱ προστά-
τες βέβαια δὲν ἔλειψαν.

Ἐμῆρο Χότζα: «Εἶμαι σταλινι-
κός!»

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣ»

Σὰν ἐπαρχία τῆς Ὁθωμανικῆς
Αὐτοκρατορίας ἡ Ἀλβανία— χω-
ρὰ πεισματάρηδων καὶ σκληροτρά-
χων τσομπάνηδων— ἐξήγαγε
δελτιόφες, 27 συνολικά, πού ὑπὴρ-
οῦσαν με πλῆθος καὶ σκληρότητα
τῶν Σουλτάνων, καὶ «εἰσήγαγε»
συνεχῇ δάνεια, γιὰ νὰ ἐπιζήσῃ.

Ὅταν ὁ ἀνεμῖος τοῦ Κάϊσερ,
πρίγκιψ Γουλιέλμος Β΄, ἔφθα-
σε στὰ Τιράνα, τὸ 1913, γιὰ νὰ
καταλάβῃ τὸν ἀλβανικὸ θρόνο, οἱ
τρεῖς ὀπλαρχοὶ— φύλαχοι, πού
τὸν ὑπεδέχθησαν, τοῦ δήλωσαν,
σὲ μιά ἑσπρινική ἔξωμ ἐλικρι-
νείας: «Ἄν θέλετε νὰ βοή καὶ ἡ
Ἀλβανία καὶ ἐσεῖς τὴν ἡσχίαν,
κοιμάστε μας καὶ τοὺς τρεῖς...».

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς χαμογέλα-
σε... Ἐξή μήνες μετὰ, βοήκοταν
χωρὶς θρόνο...

Μιά ἀτμόσφαιρα ἀνατολίτικου
σουλτανάτου βασιλεύει πάντοτε
στὴ μικρὴ αὐτὴ ὀρεινὴ χώρα τῶν
Βαλκανίων. Καὶ σὺν σερσί τοῦ
μαύρου ἡ τοῦ κόκκινου σουλτάνου
— ἀνάλογα με τὴν ἐποχὴ— οἱ
συννομοσίες, οἱ ἀνατροπές, οἱ δο-
λοφονίες, ἀποτελοῦν τὸ μόνιμο
κλίμα. Γιατὶ τὸ βαλκανικὸ αὐτὸ
κρατίδιο, θὰ μπορούσε μονίμως
νὰ ἔχῃ στὴν εἰδικὴ στήλη τῆς δι-
εθνῶς διπλωματίας, τὴν ἀγγελία:

«Ζητεῖται γοηματοδότης, διὰ κρα-
τίδιον με στασιμαστικὴν καὶ ἐπικρι-
τον θέσιν. Εἰς ἀντάλλαγμα προ-
σφέρονται σοβαρὰ ὑπηρεσία οἰα-
δήποτε μορφῆς. Μόνον θετικὰ
προτάσεις μεγάλων δυνάμεων θὰ
ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν».

Τὸ ὄλο τοῦ χρηματοδοτῆ τὸν
ἐπαίει ἡ Ἰταλία— καὶ ἰδιαίτε-
ρα ἡ φασιστικὴ— προσπαθῶν νὰ
τὸν πείσῃ ἡ Γιουγκοσλαβία, καὶ
τὰ τελευταῖα 16 χρόνια, μεχρὶ
ποὺν λίγες μέρες, τὸν ἄσκησε με
ἀποκλειστικότητα ἡ Σοβιετικὴ
Ἐννοσι...

«ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ, ΠΟΝΗΡΟΣ,
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΤΟ...»

Τὸ 1943, στὴν «κατεχόμενη»

Μπεδέν...

ἀπὸ τὸν Ἀξονα Ἀλβανία, φτάνει
μιά ἀγγλικὴ ἀποστολή, γιὰ νὰ ὀρ-
γανώσῃ τὴν ἀντίστασι, καὶ συναν-
τάται με μερικὸν Ἀλβανὸν, πού
παίζουν τὸ παιχνίδι τῆς ἀπελευθε-
ρώσεως. Μεταξὺ τους ὁ κομισσά-
ριος Ἐμῆρο Χότζα...

Στὴν ἐκθεσί τους γράφουν οἱ
Βρετανοὶ γι' αὐτόν: «Φιλόδοξος,
με ἡγετικές ἱκανότητες, καλὸς
ὀργανωτὴς, πονηρὸς καὶ χωρίς ἐλ-
λίκρεια, χωρίς οἶκτο πρὸς τοὺς
ἀντιπάλους του, δὲν παραδέχεται
ποτέ τὴν ἥττα του. Ἐμφάνις ἐν-
τυπωσιακὴ καὶ ὀρηγρία, τὸν βο-
θοῦν πολὺ στὴν ἐπιβολή του...».

Ὁ Ἐμῆρο Χότζα ἦταν τότε 35
ἐτῶν... Γεννημένος στὸ Ἀργυρο-
κάστρο, ἀπὸ πλούσιον πατέρα, ὁ
φασματέμπορος, φοίτησε στὸ Γυ-
νάσιο τῆς Κορυτσᾶς.

Τὸ 1930 ἔφυγε με κρατικὴ ὑπο-
τροφία γιὰ νὰ σπουδᾷ κοινωνιολο-
γία στὸ Μονπελιέ.

Ἀφίοντας τὶς σπουδές, ἐγκα-
ταστάθηκε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, στὸ
Καρτιέ Λατέν, σ' ἕνα μικρὸ ἐστια-
τόριο, ὁ νεαρὸς «φοιτητής» συναν-
τιέται γιὰ πρώτη φορὰ μ' ἕνα πρὸ
ἡλικιωμένο, πού δουλεύει ὡς τε-
χνικός στὰ ἐργοστάσια αὐτοκινή-
των Ρενὸ, καὶ πού θὰ γίνῃ, ἄρ-
γότερα, πασίγνωστος με τὸ πολι-
τικὸ του ψευδώνυμο Τίτο...

Ἀκούοντας τὶς κινήσεις κοριτσιῶν,
με τὸ φῶτο του καστανὸ βλέμμα
καὶ τὰ ἀσθησιακά χεῖλη, ὁ Χό-
τζα ἔχει τὸν καιρὸ ν' ἀνακατεψ-
τῇ με τοὺς κομμουνιστικοὺς κύ-
κλους τῆς γαλλικῆς προτείνουσας,
καὶ νὰ γνωρίσῃ ἰδιαιτέρως με τὸν
ἐκδοτὴ τῆς κομμουνιστικῆς «Ὀμ-
μανιτέ», τὸν Βαγιάν Κουτρεῖ.

Ὁ θεῖς του, πού εἶναι στενὸς
φίλος τοῦ βασιλεὺς τῆς Ἀλβα-
νίας, Ἀχμέτ Ζώγου, φροντίζει νὰ
τὸν διορίσῃ στὸ ἀλβανικὸ προξε-
νεῖο τὸν Βουξέλλων...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ...

Ἀλλὰ ὁ νέος διπλωματὴς ὁ-
πάλιλος στέλνει ἀθῶρα στὴν «Ὀμ-
μανιτέ», ὅπου βοῖζει τὸν Ἀχμέτ
Ζώγου σὺν «καπιταλιστὰ ἐκμεταλ-
λετῇ»...

Ἡ διπλωματικὴ του καριέρα
τελειώνει, ἡ ἐπαναστατικὴ ἀρχίζει
με τὸν πρὸ ἐπίσημο τρόπο...

Τὸ 1939 ὁ Ἐμῆρο Χότζα γι-
οῖται στὴν Ἀλβανία καὶ διορίζεται
καθηγητὴς τῶν γαλλικῶν στὸ λύ-
κειο τῆς Κορυτσᾶς, ἐνῶ οἱ κομ-
μουνιστικὲς του ἐπαφές δὲν στα-
ματᾶνε οὔτε στιγμή.

Τὴν ἀνοίει τὸ 1939, ὁ Μουσ-
ολίνι καταλαμβάνει τὴν Ἀλβανία.
Ὁ Χότζα ἐγκαταλείπει τὰ Τιράνα
καὶ ἀνοίγει ἕνα περίπτερο, πού
σύντομα γίνετα ἡ «γιάφκα», ὁ
τόπος συναγέρσεως τοῦ μικροκο-
πικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ἀπὸ τὸ 1942 τὸ «ἀπελευθερω-
τικὸ ἀλβανικὸ κίνημα», μετατρέ-
πεται σιγά-σιγά σὲ καθαρὰ κομ-
μουνιστικὸ με γενικό γοαμαστικὸ
τὸ Χότζα καὶ στασιαστικὸ διοικη-
τὴ τὸν Μεχμέτ Σένου, δευτεράνο
τοῦ ἰσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Ἐπὶ δύο χρόνια μαίνεται ὁ ἐπ-
ωλὸς πόλεμος, κάτω ἀπὸ τὰ «ἀ-
θῶα» καὶ ἐκπληκτὰ βέβαια τῆς
ἀγγλικῆς ἀποστολῆς.

Ὁ Χότζα δὲν ξεπερνᾷ μόνον
τοὺς ἰδεολογικοὺς ἀντιπάλους
του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποδότες του
μὲ τὴν ἐκδηλώσιν τάσεις προσω-
πικῆς ἰσχυροποιήσεως...

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ
ΣΤΑ ΤΙΡΑΝΑ

Στὶς 29 Νοεμβρίου 1944, ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν παρτίζανων του, ὁ
πρῶτος φοιτητὴς τοῦ Παρισίου,
μπταίνει θριαμβευτικὰ στὰ Τιράνα.
Με τὶς εὐλογίες τοῦ Τίτο ὁ Ἐμ-
ῆρο Χότζα ἰσχυροποιεῖται στὴν ἔ-
ξουσία, τελειοποιώντας συνεχῶς
τὸ μηχανισμό ἐκκαθαρίσεως τῶν
ἀντιπάλων του.

Γρήγορα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βαλκα-
νικοῦ κρατίδιου μεταβάλλεται στὸ
ἀγαπημένο παιδί τοῦ Στάλιν. Εἰ-
δικώτερα μετὰ τὸν ὀθῆ με τὸν
Τίτο, ὁ Στάλιν διατάσσει τὸ Χό-
τζα νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του
με τὴ Γιουγκοσλαβία καὶ τὸν με-
ταχειρίζεται σὺν πόνῳ στὶς ἐπιθε-
σεις του ἐναντίον τοῦ ἀποστατοῦ.

Ὁ ὀλὸς τοῦ Χότζα σὲ κάθε
βαλκανικῇ ἀναταραχῇ— ὅπως
στὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἑλλά-
δος— εἶνε ἀποφασιστικὴ καὶ
πολύτιμη γιὰ τὸν ἀρχοντα τοῦ
Κρεμλίνου.

Ἡ ἐγκατάστασι βάσεως ὑποβρυ-
χίων στὴν Ἀλβανία, μετατρέπει
τὸ κρατίδιο σὲ «προκεχωρημένη»
σοβιετικὴ βάση.

Οἱ ὑπηρεσίες, βέβαια, αὐτὲς τοῦ
Χότζα, ἀνταλλάσσονται με ἐκτετα-
μένη σοβιετικὴ βοήθεια...

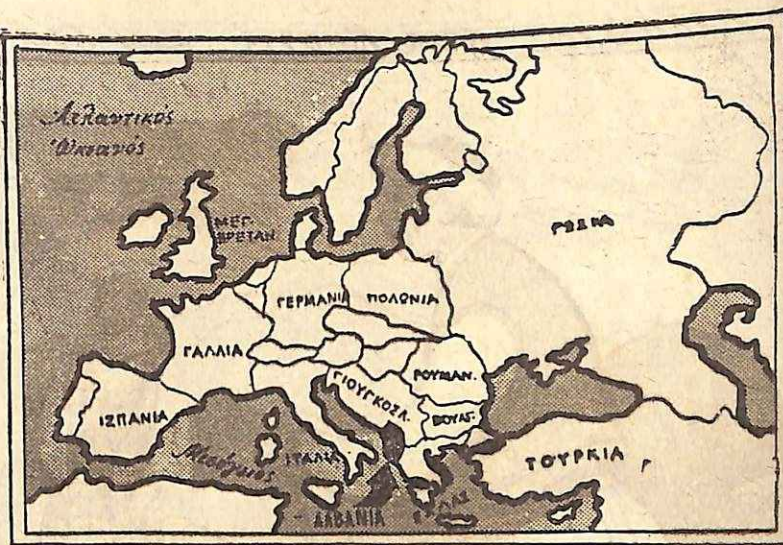
Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν ὁ-
χι μόνον ἡ πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ
κατάστασι ἀλλάζει, ἀλλὰ τὸ κυρι-
ώτερο καὶ ἡ στρατηγική.

Ο ΧΟΤΖΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΝΤΙΣΤΑΛΙ-
ΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ἡ σημασία τῆς ἀλβανικῆς πολε-
μικῆς βάσεως, μειώνεται πολὺ με
τὰ διηπειρωτικὰ δόγματα. Ἡ με-
γάλη ἐντασι Μόσχας - Βελιγρα-
δίου ὑποχωρεῖ. Ἡ ἀναταραχὴ στὰ
Βαλκάνια κοπάει. Τὰ ἐγκλήματα
τοῦ Στάλιν ἀποκαλύπτονται σὲ
μιά δραματικὴ συνεδρίασι, ἀπὸ τὸν
ἴδιον Κρούτσεφ.

Ἡ ὥρα τῆς προσηγοριῆς ἔφτα-
σε γιὰ τὸ ἀγαπημένο παιδί τοῦ
Στάλιν, γιὰ τὸν «ὀρεινὸν» Ἐμῆρο
Χότζα.

Οἱ Ἀλβανὸς ἡγέτης πεισμώνει.
Οἱ «προσενγές» του πρὸς τὴ στα-
λινικὴ θεότητα ἐξακολουθοῦν, ἐνῶ

Ἐκτασι τῆς Ἀλβανίας: 27.540 τετραγ. χιλιόμετρα. Πληθυσμὸς: 1.600.000.

ἡ σοβιετικὴ δόθησι δλο καὶ ἐλατ-
τώνεται.

Στὰ Τιράνα ὑφάνεται ἡ παντιέ-
ρα τοῦ σταλινισμοῦ, ἐνῶ στὴ Σο-
βιετικὴ Ἐννοσι, ὁ Κρούτσεφ χτυ-
πάει ἀλύττητα τὴν ἰδεολογικὴ γοαμ-
μὴ τοῦ Στάλιν...

Οἱ προσπάθειες συμβιβασμοῦ δὲν
ἐλείψαν, με πρωτοβουλία μάλιστα
τοῦ Κρούτσεφ.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ 1959 στὰ Τιρά-
να τοῦ σοβιετικοῦ ἡγέτου, ἔδειχνε
ὅτι ἡ κρίσις εἶχε ξεπεραστῇ. Μόνον
ὅμως ἐπιφανειακά.

Λίγους μήνες ἀργότερα, ὁ Κρού-
τσεφ κάλεσε τὸν Χότζα στὴ Μό-
σχα καὶ ἐκεῖ σὲ μιά προσωπικὴ ἐ-
ξήγησι μετὰ τῶν δύο ἡγετῶν
δρίσκειται ὁ πρόλογος τῆς σημερι-
νῆς ρήξεως.

— Ἐχυσες ἀπάνω μου ἕνα κου-
βά με βρωμίες καὶ θὰ σὲ ὑποχρε-
ώσω νὰ μού τις σκοπίσης.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λό-
για τοῦ Κρούτσεφ πρὸς τὸ Χό-
τζα πού τοιμοῦσε νὰ τὸν κατη-
γορήσῃ μετὰ τῆς Μόσχας, ὅτι «ε-
πρόδοσε» τὴν ἰδεολογικὴ δόθησι
τοῦ κομμουνισμοῦ...

Γιὰ τὸ μετὰ, ἡ Ἀλβανία
δὲν ἔπαινε μόνον. Ἡ Αἰθιόπια, καὶ
ποὺ πᾶζει τὸ δικὸ της σκληρὸ παι-
χνίδι με τὴ Μόσχα, ἐσπευσε νὰ τὴ
βοηθῇ οικονομικὰ καὶ πολιτικά,
σπύζοντας τὴν ἐπὶ ἀπὸ τὴν ἀσφα-
λεία.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι ὁ δι-
κτύος τῆς Ἀλβανίας δρίσκειται

σὲ ἀδιέξοδο, πού ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ τραγικὸ.

Γιατὶ ὁ «ὀρεινὸς» Ἐμῆρο, πού
φόρεσε τὴ μάσκα τοῦ Στάλιν καὶ
ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν, ἔσκει τώρα ὅτι
τὸ Κρεμλίνο δὲν ἀστεϊεύεται, ἐνῶ
ἡ Κίνα εἶνε πολὺ μακρὰ...

Γιὰ τὸν Κόκκινο Δαυὶδ τῶν Τι-
ράνων, ἡ ὥρα τῆς ἀλήθειας πλη-
σιάζει.

Με ἀγῶνα προσπάθει νὰ βοῇ
συμμαχούς ἐστὼ στὴ Λύσι... Νέοι
χρηματοδότες ἀναζητοῦνται ἐνῶ
τὸ ἀλβανικὸ προγενέφωμο προσφέ-
ρεται...

Ἡ Ρώμη κινεῖται... Τὸ Βελιγρά-
δι παρακολουθεῖ με προσοχή... Γιὰ
τὴν Ἀθῆνα νέες προσοπτικές δημι-
ονογοῦνται. Ἡ κατάσταση εἶνε οὐ-
στή...

Τὸ κόκκινο κρατίδιο κυττάζει
γύρω του, ἐνῶ ἡ Μόσχα εἶνε ἀπο-
φασισμένη νὰ συντομήνῃ τὴ νέα γε-
λοιογραφία τοῦ Στάλιν...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η «ΣΑΝΤΑ ΚΛΑΟΥΣ»

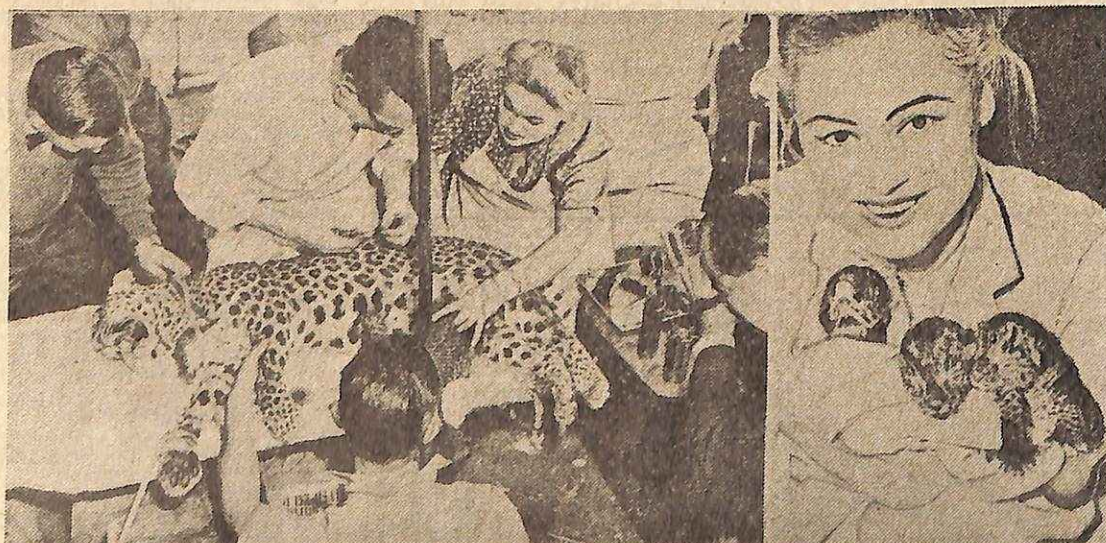
Τὸ χιόνι, πού κορεσταν ὅλη τὴν
ἡμέρα σὺν γροῖο οὐρανοῦ τῆς Νέ-
ας Ὑόρκης, πεφτει τώρα ἀφθονο,
κοιβεῖ με ἕνα πέπλο τὴν κορυφὴ
τῶν οὐρανοξύστων καὶ στρώνει κα-
τὰ ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πληθους, πού
μπανοῦνται στὰ καταστήματα
φορτωμένο με δέματα.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν χιονοθύ-
ελλα, μιά γυναῖκα στέκεται στὴ
μέση τοῦ δρόμου. Φορεῖ ἕνα πε-
ρίεργο κοστούμι κόκκινο καὶ χρυσο-
καὶ ἔχει κολλημένη στὸ πρόσωπό
τῆς μιά μακροὶα γενειάδα. Μαζεύει
ἐπιμελῶς γιὰ τοὺς φτωχοὺς,
πὺν δίχως αὐτὴν καὶ τὶς χιλίες ἄλ-
λες ὁμοῖες τῆς «Σάντα Κλάους»,
θὰ περνοῦσαν θλιβερὲς νιοτές.

Τὴν τελευταῖα ἐδοῦσα ἀπὸ
τῶν Χριστογενένων, οἱ «Σάντα
Κλάους» περνοῦν ἀπ' τὰ σχολεῖα,
τὰ χωριά, τὰ νοσοκομεία, τὰ ἀου-
λά, μοιράζοντας δώρα στὰ παιδιὰ
καὶ στοὺς ἀσθενεῖς. Τὰ δημια-
γεία καὶ οἱ διάφορες φιλανθρωπι-
κές ὀργανώσεις φροντίζουν νὰ ἐ-
ξασφαλίσουν τὸν πατροπαράδοτο
ἑλὸς στοὺς φτωχοὺς.

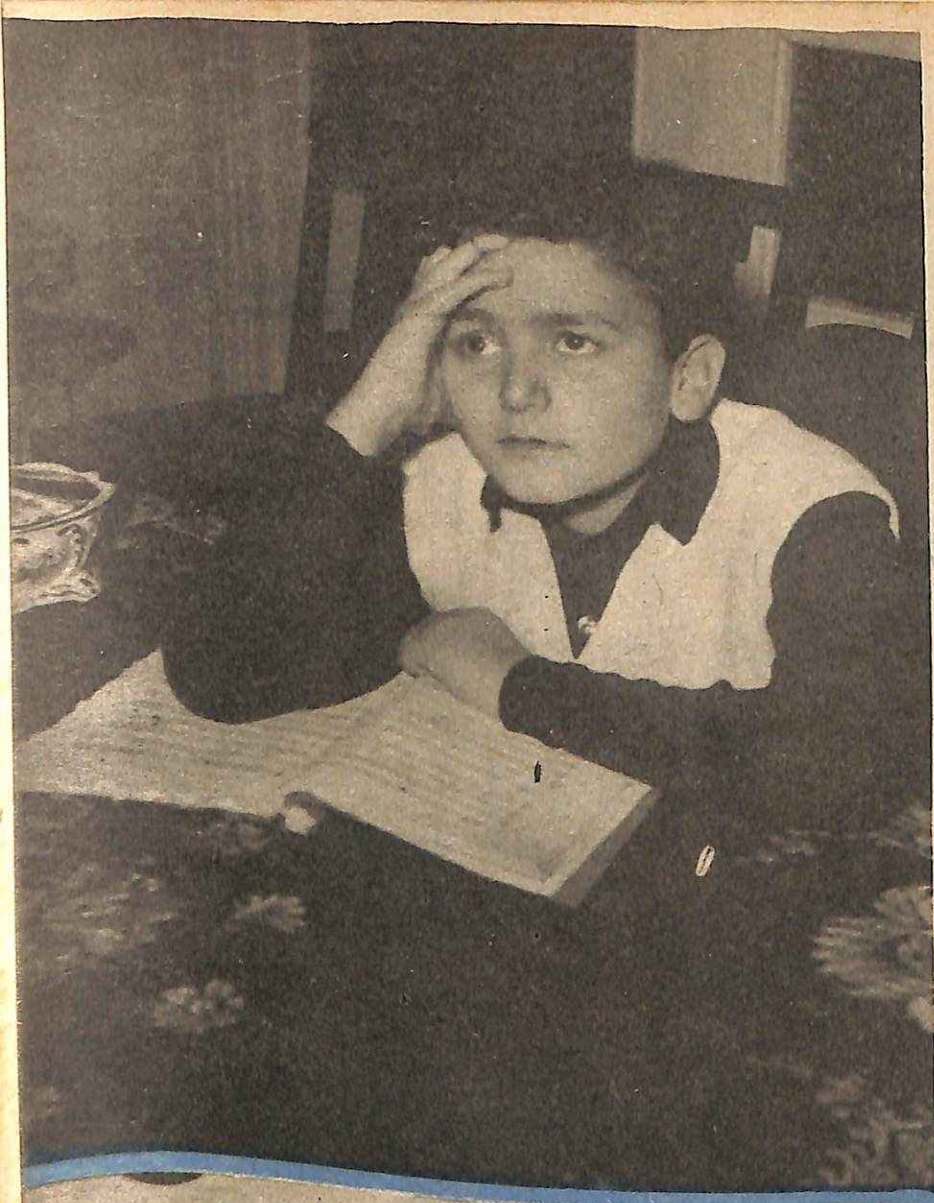
Ἐνα τεράστιον γεῖμα, στὸ ὁποῖο
λαμβάνει μέρος καὶ ὁ δήμαρχος
τῆς Νέας Ὑόρκης, συγκεντρώνει
κάθε χρόνο 10 χιλιάδες ἀπόρους
καὶ ἐπιπλέον στὸ δημαρχεῖο, Πέ-
ρσαι, καταναλώθηκαν γιὰ τὸ ση-
μῆμα αὐτὸ 2.500 χιλιάδες δολάρια,
9.500 χιλιάδες λατινικὰ, 600 χιλ-
ιάδες ἰταλικὰ, 20.000 λίρες κα-
σέ καὶ 10.000 γαλλικὰ ταινία.

Ἐπὶ τὰ Χριστογενένη τῆς Νέ-
ας Ὑόρκης εἶνε πρὸς πάντων μιά
γοστή φιλανθρωπίας καὶ κοινωνι-
κῆς ἀλληλεγγύης.

ΤΑ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ ΤΟΥ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ ΤΟΥ ΣΙΔΝΕΥ.

Ἡ Σόνια, μιά τίγρις τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Σίδνεϋ (Αὐστράλια), ἔφερε πρὸ ἡμερῶν στὸν κόσμο τρία τι-
γρόνια. Εἶχε κι' ἡ ἰδία γεννηθῇ στὸ Ζωολογικὸ κήπο, ἔθεωρετο δὲ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ πρὸ ἡμερο ἀπὸ τὰ ἐθρία
του. Ὁ τοκετὸς ὅμως τὴν ἐξαγρίωσε καὶ κανεῖς δὲν τοιμοῦσε πιά νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἤθελε ν'
ἀφήσῃ τὰ παιδιὰ της νὰ τὴν θηλάσουν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὰ τρία νεογέννητα παραδόθηκαν στὶς φροντίδες
μίας εἰδικῆς νταντῆς (δελτία). Ἐνὰς γιαντρός τοῦ κήπου ἀπέδωσε τὴν ἀλλαγὴν στὸ γενετικὸ σύστημα τῆς Σόνιας
καὶ τῆς ἔκανε μιά κοῦρα ὕπνου, ἡ ὁποία πράγματι ἔφερε θαυματουργὰ ἀποτελέσματα. Ὑστερα ἀπὸ τὴν κοῦρα
αὐτὴ ἡ Σόνια ἡρέμησε ξανά καὶ ἐξαπτήρε κοντὰ τ

«ΠΑΙΔΙΑ—

Ο Γιαννάκης Καλαντζόπουλος και η Φιλιά Γαλιδάκη άνοιγουν

ΥΠΑΡΧΟΥΝ, στ' αλήθεια, «παιδιά — θαύματα»;
Γιατί... μαμάδες, υπάρχουν και παραπράχουν. Όλα τα παιδιά (με πρώτα και καλλίτερα τα δικά τους) είναι... θαύματα.
Η γνώμη αυτή, ίσως να μην είναι λανθασμένη. Ένα παιδί, είναι πάντα μια θαυμαστή δημιουργία, ένα απ' τα θαύματα της φύσεως.
Αλλά δεν έννοούμε αυτό. Η λαϊκή θρησκεία, αγκαλισμένη με την επιστημονική έρευνα έδωσε άλλη έννοια στον όρο «παιδί — θαύμα». Με τη συνθετική αυτή λέξη, θέλησε να εκφράσει τις δυνατότητες εκείνες των παιδιών, που αψηφίζουν πολύ πέραν της ηλικίας των κι' έφτασαν τα όρια του απίθανου και του υπερφυσικού, και που στηρίζονται όχι στην πείρα και τη μάθηση, αλλά στο έμφυτο ταλέντο.

Εδώ λοιπόν, στον τόπο μας, στο κλεινό μας άστυ, δυο μονάχα τέτοια «παιδιά — θαύματα» αποκαλύφθηκαν στα τελευταία χρόνια. Ο καιρός που πέρασε, τα δικαίωσε. Κι' η κοινή γνώμη τα παραδέχτηκε.

Είναι ο Γιαννάκης Καλαντζόπουλος και η Φιλιά Γαλιδάκη, αστερία σήμερα και τα δύο του θεάτρου.

Ο «Θησαυρός» σάς τα παρουσιάζει. Σας παρουσιάζει τον τρόπο που ζούν, που σκέπτονται, που μιλούν, που ονειρεύονται.

Ο Γιαννάκης Καλαντζόπουλος και η Φιλιά Γαλιδάκη, για όσους ασχολούνται με το θέατρο αλλά και για όσους αρκούνται να το βλέπουν απ' την πλατεία, είναι σήμερα δυο «πρώτα» πρόσωπα, μ' όλο που η ηλικία τους δεν ξεπερνάει τα 23 χρόνια μαζεμένα.

11 μονάχα ετών ο Γιαννάκης, κατάρθωσε να γίνει πρωταγωνιστής της πρόζας. Και τι πρωταγωνιστής! Σε έργα αξιόσων, όπως ο «Γαλιλαίος» του Μπρέχτ και με συμπαράστατες και συμπρωταγωνιστές μεγάλα και βαρεια όνομα του θεάτρου μας, όπως του Βασίλη Διαμαντόπουλου και της Μαρίας Άλκαϊου.

Όσο για τη Φιλιά Γαλιδάκη, είναι κι' αυτή, σε ηλικία 12 μονάχα χρόνων μιά απ' τις «βαρείες» μας πρωταγωνίστριες, της πρόζας κι' αυτή, που στο πλάι της μεγάλης μας Έλλης Λαμπέτη, στέκει χωρίς στο παίξιμό της, επάξια — μιά μικρούλα βεντέτα, που τ' όνομά της ξεπερνάει σε βάρος και αξία το όνομα πολλών άλλων «εφτασμένων» βεντετάν του καιρού μας.

Κι' οι δυο αυτοί, ο Γιαννάκης και η Φιλιά, είναι τα παιδιά — θαύματα του σημερινού μας θεάτρου, κάτι περισσότερο από παιδιά — ταλέντα, όπως ήταν άλλοτε η Ποζέλι του Άντικ και η Καλή Καλό.

Βρήκαμε το μικρό Καλαντζόπουλο ένα βράδυ στο μικρό τυπογραφείο της οδού Ζήνωνος, όπου εργάζεται ο πατέρας του. Τον είχε έπισκεψή, σχολώντας απ' το σχολείο (είναι τώρα μαθητής του Γυμνασίου, στο Βαρβάκειο) για να πάει μαζί στο σπίτι.

Και στήσαμε την κουβέντα για τα παλιά και τα τωρινά, με την δικαιολογημένη περιέργεια ν' αναλύσουμε και να εξιχνιάσουμε τον αληθινό μηχανισμό με τον οποίο σκέπτονται και αντιδρούν (ή

δρουν) τα παιδιά — θαύματα.
Το αποτέλεσμα ήταν να διαπιστώσουμε πώς, πράγματι, τα παιδιά αυτά με τις εξωγυμμένες νοητικές ικανότητες και το υπερτροφικό ταλέντο, παρουσιάζουν τούτη την εκπληκτική ιδιομορφία: «Πιάνουν» τα προβλήματα των μεγάλων, σά νάταν τα ίδια «μεγάλοι», το χιούμορ τους, τη φινέτσα τους, την οξύτητα της κριτικής σκέψης, χωρίς να πάνουν να ναι παιδιά, στο συναισθηματικό τους τομέα.

Ο αναγνώστης μπορεί να κρίνει και μόνος του απ' την αντιπαράθεση των ερωταποκρίσεων με το μικρό Γιαννάκη, που δημοσιεύουμε: — Λένε πώς είσαι παιδί — θαύμα. Τι λες εσύ γι' αυτό;

— Απλώς είμαι ένας αν θ ρ ω π ο ς που αγαπάει το θέατρο.

— Και πώς σου γεννήθηκε η αγάπη αυτή; Μήπως ήταν απλώς «πετριά»;

— Πετριά; (Κακαριστά γέλια). Άκου να δής και κρίνε.

Ήταν, λέει, πρό δετίας. Τότε ο Γιαννάκης δεν ήταν παρά πέντε μονάχα χρόνων. Κάποιο καλοκαιριτικό βράδυ, λοιπόν, τον είχαν πάρει ο πατέρας του με τη μητέρα του στο κέντρο «Άλσος» όπου παίζονταν νούμερα «βαριετέ» με έτικεφαλής το Γιώργο Οικονομίδη. Σε μιά στιγμή ο Βετεράνος κονφερανσιέ ανάγγειλε πώς έφτασε η ώρα των νέων ταλέντων. Όποιος επιθυμούσε ν' ανεβή στην εξέδρα για να δείξη το ταλέντο του, δεν είχε παρά... να ανεβή. Τό καλλίτερο ταλέντο της βραδιάς θάπαιρνε βραβείο ένα εκατοστάριο.

— Τότε, λοιπόν, όμολογεί ο Γιαννάκης, ξέφυγα με τρόπο απ' τη μάννα μου, που θάμπηξε τις φωνές αν έβλεπε τι πάω να κάνω, και να σου βρέθηκα στη σκηνή!

— Τι σε παρακίνησε ν' ανεβής; — Δεν ξέρω ακριβώς. Ούτε κι ήξερα τί θάκανα εκεί πάνω. Άπλως η σκηνή, ήταν κάτι, σά μαγνήτης. Σά νάξερα πώς η μοίρα μου βρισκόταν κρυμμένη εκεί μέσα.

— Λόγια, Γιαννάκη, Μεγάλα λόγια...

— Όχι, όχι. «Η Ε ρ α πώς εγώ πρέπει νάμαι σέ μιά σκηνή κι' οι άλλοι να με βλέπουν. Κι' εγώ να λέω, να λέω, να λέω...

— Να λες τί;

— Αυτό που νιώθω.

— Τι νιώθεις;

— Δύσκολο το ερώτημα. Και δύσκολη πιά πολύ ακόμα η απάντησι. Η αυτοανάλυσι είναι μιά δουλειά που δε μπορούν να τη βγάλουν πέρα πολλές φορές οι «μεγάλοι».

Ο Γιαννάκης την έδωσε. — Νιώθω είπε — και τα γελιστά καστανά μάτια του έγιναν σοβάρα — πώς μιά κλωστή δένει τις καρδιές όλων των ανθρώπων. Καμιά φορά η κλωστή αυτή υπερδέει. Τότε, ένας μονάχα μπορεί να την ξεμπερδέψη. Ο άνθρωπος της σκηνής. Ο ηθοποιός. Κατάλαδες;

— Λιγάκι. Καλά. Ξεμπερδέματα λοιπόν.

Τα ξεμπερδέματα ήταν πράγματι καλά για το μικρό, πεντάχρονο αγοράκι. Ανεβήκε στη σκηνή του «Άλσους», άγγειλε ένα ποίημα που του είχε μάθει η μεγαλύτερη αδελφή του, η Μίρκα Καλαντζόπουλου (αστέρι κι' αυτή του θεάτρου και του κινηματογράφου) τον «Κουρελή», και κέρδισε το 1.

Α γ ω : Ο Γιαννάκης Καλαντζόπουλος μελετάει στο διάλειμμα του «Γαλιλαίου» τα μαθήματα του Βαρβάκειου. Κ α τ ω : Ο Γιαννάκης και η μεγαλύτερη αδελφό του, η Μίρκα Καλαντζόπουλου, πρωταγωνίστρια κι' αυτή του κινηματογράφου, παίζουν στο σπίτι με τις κοούλες. Παιδιά κι' οι δυο...

ΘΑΥΜΑΤΑ»

στο «Θησαυρό» την καρδιά τους και μιλούν για το ταλέντο τους

διο βράδυ το βραβείο των 100 δραχμών, πράγμα που σημαίνει πώς είχε «δέσει» με την κλωστή τους τις καρδιές των θεατών της καλοκαιρινής εκείνης βραδιάς.
«Υστερα, δίχως κι' ο ίδιος να το καταλάβη βρέθηκε πρωταγωνιστής του παιδικού θεάτρου του Γ. Δρόση, και κατόπιν πρωταγωνιστής της πρόζας στα θέατρα Βασιλικό, Κούν και τώρα στο Νέο Θέατρο, και πρωταγωνιστής η συμπρωταγωνιστής 10 — 15 ταινιών.

Άλμας; Κάτι περισσότερο. Πύραυλος! «Ένας πύραυλος, που εγγίζει τα όρια του θαύματος και της εκπληξίας. Γιατί όλα αυτά ο Γιαννάκης ξέως. Τα πέτυχε δίχως κόπο. Ήρθαν τα πέτυχε, απλά, φυσικά και αβίαστα, σά ν α π ρ ε π ε ν ά ρ θ ο υ ν . «Ταλέντο» είπαν πολλοί.

Ναί, ένα δώρο που δίδεται άραδιά και πού, για να σπάξη τη μονοτονία της ρουτίνας στη δημιουργία του ανθρώπινου ωλικού. Κάτι, σάν έξαρσει του γενικού κανόνα που διέπει τη ζωή των κοινών θνητών.

Συνεχίζουμε το διάλογο.
— Για πές μου Γιαννάκη, πώς βλέπεις τη ζωή;
— Υπάρχει πολλή δυστυχία.
— Πώς θα απαλυνθή;
— Με την τέχνη.
— Τι λες για το Βασίλη Διαμαντόπουλο;

— Μου φέρεται σάν πατέρας στο γυίο του, (στο «Γαλιλαίο» ο Γιαννάκης παίζει το ρόλο του γιου του Διαμαντόπουλου). Τον αγαπώ και μ' αγαπάει κι' αυτός.
— Πώς εκδηλώνετε την αγάπη αυτή οι δυο σας;
— (Χαμυγέλο). Παίζουμε πού και πού... καρπαζιές.

— Ποιά 'Εληνίδα ήθοποιό θαυμάζεις;

— Τη Λαμπέτη και τη Βαλάκου.

— Τον αθλητισμό τον αγαπάς;

— Ναί. Το ποδόσφαιρο. Είμαι μέ το «Απόλλωνα». Νά ξεσκάμε, πού και πού, Κατάλαδες;

— Τους συμπαικτές σου τους αγαπάς;

— Ναί. Άλλά... να μη μάθουν πώς είμαι ήθοποιός. Θά μου κάνουν «καζούρα».

Το μεροκάματό σου τί τό κανεις;

— Τό δίνω στη μητέρα μου. (Γέλια). Ξέρεις, το πρώτο εκατοστάριο που τό πέρασε απ' τα μαλλιά της για γούρι.

— Έσένα σου χρειάζονται λεφτά;

— Πώς! Για κομμιά... σοκολάτα...

— Κάνε μιά εύχή για την Άθνη.

— Ευχαρίστως. Νά προχωρήσει ο πολιτισμός της πέρα απ' την... κατασκευή δρόμων.

Κεραμιά, που αποδεικνύει πώς τα παιδιά — θαύματα είναι ταυτόχρονα και «τρομερά» παιδιά.

Άλλο παιδί θάυμα της Αθήνας, η Φιλιά Γαλιδάκη. Είναι μόλις 12 χρόνων και η άνοδος της οφείλεται στην Έλλη Λαμπέτη, την κορυφαία Έληνίδα ήθοποιό των ημερών μας.

Έψαχνε, λέει, τό καλοκαίρι η Έλλη Λαμπέτη για νά βοηθήσει κοριτσάκι, άνομεσα στα κορίτσια του λαού, που θά ήταν κομμένο

και ραμμένο για το ρόλο μιάς «τυφλής μικρούλας» στο έργο «Τό θαύμα της Άννυ Σούλλιβαν» (που παίζεται τώρα στα Διονύσια).

Έψαχνε, έψαχνε, έψαχνε, δοκίμασε παιδάκια και παιδάκια, δίχως να βρίσκει εκείνο που θέλε, ώσπου μιά μέρα έπεσε πάνω στή... Φιλιά Γαλιδάκη.

Η μάλλον πάνω στη φωτογραφία της Φιλιάς, που φιγουράριζε στη βιτρίνα ενός φωτογραφίου.

Και «ένιωσε» όπως λέει η ίδια, πώς αυτό ήταν εκείνο που ζητούσε. Τό ύψος, τά μάτια, τά χείλη, ή φυσιογνωμία, όλα έδειχναν πώς η Φιλιά είχε γεννηθή για τή σκηνή, για τό θέατρο.

Είχε όμως; Με τή φωτογραφία για οδηγό, ή Λαμπέτη ξεκίνησε κι' έφτασε ως τό... ζωντανό αντίτυπο.

Ήταν μιά κορούλα ενός βιοπαλαιστή, που ζούσε σέ μιά πολικατοικία της οδού Βησσαρίωνος.

Δεν έφερε αντίρρηση νά βγή ή Φιλιά στο θέατρο. Και βγήκε. Όταν όμως βγήκε...

Όθ διατυπώσουμε εδώ μιά γνώμη, με την οποία συμφώνησαν και οι «ειδικοί». Οι κριτικοί του θεάτρου, και συμφωνούν κι' όσοι είδαν τό έργο «Θαύμα της Άννυ Σούλλιβαν».

Η μικρούλα Φιλιά Γαλιδάκη είναι τό μοναδικό φαινόμενο μικρής Έλληνοπούλας, που, χωρίς καμμία τεχνική προετοιμασία, χωρίς μάθησι και πείρα, χωρίς νά ξέρη τί είναι θέατρο, και τί σημαίνει ήθοποιός, βγήκε στη σκηνή κι' άπόδειξε πώς ή τέχνη είναι ζήτημα «ταλέντου και μόνο ταλέντου».

Έτσι, στο μικρό θεατράκι της οδού Βουκουρεστίου, συνέβησαν στις αρχές του φετινού χειμώνα, δυο θαύματα: Τό... θαύμα της Άννυ Σούλλιβαν και τό θαύμα της Φιλιάς Γαλιδάκη.

Ένα «παιδί — θαύμα» είχε άνακαλυφθή, ένα από τά παιδιά εκείνα που τό πλούσιο σέ ωλικό Χόλλυγουντ δεν κατάφερε μέσα στην τελευταία 20ετία ν' άνακαλύψη, παρά μονάχα στο πρόσσω μιας άξέχαστης άλλοτε μικρούλας, της Σίρλεϊ Τέμπλ.

Πέρα απ' τή σκηνή, ή μικρή Φιλιά, που ταυτόχρονα είναι ήθοποιούλα στο 5ο Γυμνάσιο, είναι ένα κοριτσάκι, της ηλικίας της, που παίζει με τίς κοούλες, μπουττούρνει με μελάνι τά χείρια της και τά τετραδιά της και δεν παραλλάζει σέ τίποτε απ' τά συνομήλικά της κοριτσάκια.

Επάνω στη σκηνή μονάχα συντελείται μέσα της τό θαύμα. Πώς και γιατί;

Η ίδια, όταν τή ρωτήσαμε, δε μπόρεσε νά τό εξηγήση. Θάταν, ένα «τρίτο θαύμα» αν μπορούσε. Και τρία θαύματα μαζί είναι πολλά...

Δυο παιδιά, δυο θαύματα. Ο Γιαννάκης και η Φιλιά. Ο «Θησαυρός» περιορίζεται άπλώς στο νά σάς τα παρουσιάση σήμερα, χωρίς νά προσπαθή νά τά ερμηνεύση. Άλλωστε γι' αυτό και είναι «θαύματα»! Γιατί δεν εξηγούνται. «Αν μπορούσαμε νά άπαρέσουμε τό «μυστικό» του Θεού, θάπαυε ή δημιουργία νά έχη τή γοητεία της και ή ζωή τά θαυμάσια της. Και δε θάχε πιά όμορφιά και νόημα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Α ν ω : Η δωδεκάχρονη Φιλιά, έντος από τό θέατρο, άσχολεται και με τά μαθήματά της. Στή φωτογραφία μας ή Φιλιά μελετάει τό άναγνωστικό της. Κ α τ ω : Η κ. Άγγελική, ή μητέρα της Φιλιάς, έσθλας τήν κορούλα της στο κομινό ντύσιμο.

πιδ πυκνό μέρος τῆς ζούγκλας, δ-
ταν, σ' ἀπόστασι εἰκοσι περὶτον
βημάτων, ἀνάμεσα στίς ἐμουσέν-
τες μὲ τὰ ματωμένα φύλλα, εἶδα
μιά γυναῖκα πού ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ οὐροφία. Δὲν εἶχα πιστέψει
ποτέ πὼς μιά τόσο οὐροφία γυναι-
κα θά μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ πάνω
στὴ γῆ. Ἀκόμη κι' οἱ θεοὶ θά ἦ-
ταν ἀνίκανοι νὰ τὴ φτιάξουν στὸν
οὐρανό. Εἶχε μαύρα καὶ φλογερά
μάτια, μαργαριταρένια δόντια κι'
ἀπὸ τὰ σκοῦρα καστανά μαλλιά
τῆς, πού κυματίζαν στοὺς ὤμους
τῆς, ἀναδιδόταν μιά μεθυστικὴ
εὐωδία... Μὲ κύτταξε μερικὲς
στιγμές, ἔβγαλε ἕνα ὑπόκοφο βογ-
γητό κι' ἔπειτα χάθηκε ἀπὸ τὰ
μάτια μου... Ἦσουν ἀνίκανοι νὰ
κινήθω κι' εἴμηναι κακοφύμιστος
τῆς θέσι μου, σὰν ὑπνωτισμένος...
Ὅταν συνήλθα, ἀρχισα νὰ ψάχνω
δεξιά κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ τὴ
βρῶ. Ἀλλά, στὸ μεταξὺ, εἶχε πέ-
σει ἡ νύχτα καὶ δὲν ἀνακαίψα
τὸ παρομικρὸ ἔγχος τῆς... Ἦταν
μιά γυναῖκα ἡ ἕνα πνεῦμα, πού
κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό; Δὲν τὸ
ἔξεο.

Σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς κι'
ἔπειτα συνέχισε:

— Ἀυτὴ ἡ ὀπτασία ἦταν μοι-
ραία γιὰ μένα. Μιά περὶτονη ἄλ-
λαγὴ ἔγινε μέσα μου ἀπὸ κείνο
τὸ βράδυ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν
εἰμαι πιά ὅπως ἄλλοτε... Νοιώθω
ἐδῶ, στὴν καρδιά, μιά φωτιά, σὰν
αὐτὴ ἡ ὀπτασία νὰ μὲ μάγειρε. Ὅ-
ταν πηγαῖνω στὴ ζούγκλα, τὴ βλέ-
πω νὰ χορεύῃ μπροστά στὰ μά-
τια μου. Ὅταν ψαρεύω στὸ πο-
τάμι, τὴ βλέπω νὰ κολυμπᾷ
μπροστά στὴν πλώρη τῆς βάρκας
μου. Προσπαθῶ νὰ σκεφτῶ κι' ἡ
σκέψις μου τρέχει κοντά τῆς. Κοι-
μῶμαι καὶ τὴ βλέπω στὰ ὄνειρά
μου. Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...
— Μὲ κάνεις νὰ φοβῶμαι, εἶπε
ὁ Καμμιανοῦρι, οἰζονώντας ἕνα
βλέμμα δόλοῦρα. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ
ἡ γυναῖκα;

— Τὸ μόνο πού ἔξεο εἶναι
πὼς δὲν εἶδα ποτέ πιδ οὐροφιο
πλάσμα ἀπάντησε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ.
— Ἦταν ἴσως ἕνα πνεῦμα...
— Μπορεῖ.
— Μιά θεά...
— Μήπως ἔξεο;

— Καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδες ἀ-
φέντη;

— Ναί, τὴν ξαναεἶδα κάμπο-
σες φορές. Τὸ ἄλλο βράδυ, τὴν ἴ-
δια ὥρα, βρισκόμουν στίς ὄχθες
τοῦ μικροῦ παραπόταμου. Ὅταν
ἡ σελήνη σηκώθηκε πάνω ἀπὸ τὰ
βουνά, τὸ ὑπέρσοχο αὐτὸ πλάσμα
ξαναεμφανίστηκε ἀνάμεσα στὰ
φύλλα.

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρώτησα.
— Τ' ὄνομά μου εἶναι Ἄντα,
μοῦ ἀπάντησε.

— Ἐβγαλε κατόπιν μιά σπασο-
χτική κρανηγὴ, ὅπως καὶ τὴν πό-
τὴν φορὰ καὶ χάθηκε. Ἦταν σὰ
ν' ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὴν κατέ-
παι.

— Ἄντα, εἶπε ὁ Καμμιανοῦρι.
Τί ὄνομα εἶναι αὐτό;

— Δὲν εἶναι ἰδιόζ.

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο;

— Τίποτα.

— Παράξενο! Ἐγώ, στὴ θέσι
σου, ἀφέντη, δὲ θά ἔξαναγύριζα
σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἐγώ, ὅμως, ξαναγύρισα.
Μιά ἀκατανίκητη δύναμις μ' ἔ-
προσχωε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πολλὲς
φορές προσπάθησα νὰ φύγω, ἄλ-
λὰ δὲ μπόρεσα. Δὲ σοῦ εἶπα πὼς
ἦμουν σὰ μαγεμένος;

— Καὶ τί ἐνοιοῦδες ὅταν βοι-
σκόσουν μπροστά τῆς;

— Δὲν ἔξεο... Ἦ καρδιά μου
χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ. Αὐτὸ δὲν
τὸ εἶχα πάθει ποτέ ἄλλοτε ὡς
τότε.

— Καὶ τὴ βλέπεις ἀκόμη αὐτὴ
τὴ γυναῖκα;

— Ὁχι. Καμμιανοῦρι. Τὴν εἶ-
δα κάμποσα βράδια στὴ σειρά.

Ἐμφανίζταν μπροστά μου τὴν
ἴδια ὥρα, μὲ κύτταξε σιωπηλά κι'
ὕστερα χανόταν ἀδόρυβα... Κά-
ποια φορὰ, ἀνοιξε τὸ στόμα μου
γιὰ νὰ τῆς μιλῶ. Αὐτὴ ἔβαλε
τότε τὸ ἕνα τῆς δάκτυλό στὰ χεί-
λη, δείχνοντάς μου, ὅτι ἐπρεπε
νὰ σιωπῶ. Κάποτε ἄλλοτε θέ-
λησα νὰ τὴν πλησιάσω. Ἀλλά
τὴν ἔχασα ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάτια
μου.

— Καὶ δὲν τὴν παρακολούθη-
σες, ἀφέντη;

— Ὁχι. Καμμιανοῦρι. Ἦ γυ-
ναῖκα αὐτὴ μοῦ προσένοιθε φόν-
δο... Ποῖν ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες,
παρουσιάστηκε μπροστά μου μ'
ἕνα φόρεμα ἀπὸ κόκκινο μεταξὺ
καὶ μὲ κύτταξε περισσότερο ἀπὸ
ἄλλοτε... Τὸ ἄλλο βράδυ, τοῦ κά-
κου τὴν περιέμενα. Δὲν τὴν ξανα-
εἶδα πιά.

— Παράξενο, ψιθύρισε ὁ Καμ-
μιανοῦρι.

— Δὲν εἰμαι πιά ὅπως ἄλλοτε,
συνέχισε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ. Ψῆ-
νομαι ἀπὸ τὸν πυρετό καὶ δὲν ἔξ-

ρω τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ νὰ ξα-
ναῖδῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα.
— Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὴν ἀ-
γαπᾷς.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ κύτταξε μ' ἀ-
πορία τὸ σύντροφό του.

— Τὴν ἀγαπᾷ; εἶπε. Δὲν ἔξ-

ρω τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκαν
μερικοὶ διαπεραστικοὶ ἦχοι ἀπὸ
τοὺς βάλτους, πού βρισκόνταν
πρὸς τὸ νότο.

— Ὁ Καμμιανοῦρι σκυθώπασε ἀ-
μέσως.

— Ἦ «ραμσίνγκα», εἶπε.

Ἦ «ραμσίνγκα» εἶναι ἕνα εἶδος
ἰνδικῆς σάλπιγγας. Ἀποτελεῖται

ἀπὸ τέσσερες σωλήνες ἀπὸ λεπτό-
τατο μέταλλο καὶ ὁ ἦχος τῆς ἀ-
κούγεται πολὺ μακρυνά.

— Ἦ «ραμσίνγκα» μᾶς πληρο-
φορεῖ πὼς ἔγινε κάποιο δυστύχη-
μα, συνέχισε ὁ Καμμιανοῦρι. Δὲν

ξανακούσα τὸν ἦχο τῆς «ραμσίν-
γκα» μέσα στὴ ζούγκλα, ἀπὸ τὴ
νύχτα πού δολοφονήθηκε ὁ δυστυ-
χησμένος Ταμουῖ.

Ἀμεση αἰσθησι φρεσκάδας καὶ ἀνακούφι-
σης εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ντεμακιγιάρσθε
μὲ Mousse Φυλλίς.

Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ πρόσκαιρο αἰσθημα,
ἀλλὰ γιὰ μόνιμο ξανάνωμα.

Τὰ εἰδικὰ διαλεγμένα συστατικά τῆς Mousse
εἰσχωροῦν ὡς τοὺς πιδ ἐσωτέρους ἰστούς τοῦ δερ-
ματος, ἀνεβάζουν τὸν τόνο του καὶ ἐνισχύουν τὴν
ἐλαστικότητά του.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν καθαρισμὸ μὲ Mousse ὅλος
ὁ μηχανισμὸς τοῦ δέρματος λειτουργεῖ ἐντατικώ-
τερα. Νεαρὰ κύτταρα, γεμάτα ζωτικότητα ὠδοῦνται
πρὸς τὴν ἐπιφάνειά του, τὴν ἐπιδερμίδα
καὶ τὴν ἀνανεώνουν.

Αὐτὴ ἡ ἀόρατη ἀναγέννησις, πού
συντελεῖται, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεσθε, χάρις στὴν
ἐπιστημονικὰ μελετημένη σύνθεσι τῆς Mousse
Φυλλίς, θά δώσῃ στὴν ἐπιδερμίδα σας τὴν νεανι-
κὴ ἐκείνη λάμψη, πού θά καταπλήξῃ καὶ σὰς
τὴν ἴδια.

Mousse **ΠΟΥΛΛΙΣ**

Τὸ μέτωπο τοῦ Τσεμάλ-Ναῖκ
αὐλακώθηκε ἀπὸ μιά βαθεῖα κά-
θετη ρυτίδα. Προσπάθησε ὥστο-
σο, νὰ φανῇ ἥρεμος.

— Ὅλοι οἱ Ἴνδοι ἔξερουν νὰ
παίζουν «ραμσίνγκα», εἶπε. Κι' ὁ
πάρχων πάντα τοῖς μνηστροῖ, πού ἀ-
ποφασίζουν νὰ βάλουν τὸ πόδι
τοὺς στὰ νησιά τῶν τίγρεων καὶ
τῶν φιδῶν.

Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει τὰ
λόγια του, ὅταν ἀκούστηκε τὸ οὐρ-
λιαχτό ἐνὸς σκυλοῦ κι' ἀμέσως
ἔπειτα τὸ δυνατό καὶ παράξενο
ναιούρισμα μῆς τίγρεως.

— Ὁ Καμμιανοῦρι ἀνατοχίστηκε
ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Ἀφέντη, δὲν εἶναι μόνον ἡ
«ραμσίνγκα», εἶπε. Δὲν ἀκούς τὸ
σκυλὶ καὶ τὴν τίγρη; Κι' αὐτὰ ἐ-
πίσης φωνάζουν μὲ τὸν τρόπο τοῦ
τὸ καθένα πὼς ἔγινε κάποια δυσ-
τύχημα.

— Ντάομα!... Πάντι! φώναξε
ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ.

Μιά ὑπεροχὴ βασιλικῆς τίγρης,
μὲ ρομαλέα μέλη καὶ τριχώμα
πορτοκαλί, πού διακοπτόταν ἀπὸ
μαύρες ραβδώσεις, βγήκε ἀπὸ τὴν
καλύβα. Τὰ μάτια τῆς ἔξακόντι-
ζαν ἀστραπές. Πίσω ἀπ' αὐτὴν
βγήκε ἕνα μαῦρο σκυλὶ, μὲ μα-
κρυνὰ οὐρά καὶ μεγάλα αὐτιά. Γύ-
ρω στὸ λαμό του εἶχε ἕνα χον-
τὸ σιδερένιο κολιέ μὲ μυτερὲς
αἰχμές.

— Ντάομα!... Πάντι! ξαναεἶ-
πε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ.

Ἦ τίγρης μαζεύτηκε στὰ πσι-
νά τῆς πόδια καὶ μ' ἕνα πηδημα
πέντε περὶτον μέτρον, βρέθηκε
μπροστά στὸν ἀφέντη τῆς.

— Τί ἔχεις, Ντάομα; τὴ ρώ-
τησε αὐτὸς, χαϊδεύοντας τὴ ράχη
τῆς. Γιατὶ εἶσαι ἀνήσυχη;

Τὸ σκυλὶ, ἀντὶ νὰ πᾶν κοντὰ
στὸν ἀφέντη του, τέντωσε τὸ κε-
φάλι του πρὸς τὸ νότο, μυρσιστή-
κε μερικὲς στιγμὲς τὸν ἀέρα κι'
ἔπειτα γάγγισε πένθημα τρεῖς φο-
ρές.

— Μήπως, ἔπαθαν τίποτα ὁ
Χοῦρι καὶ ὁ Ἀγκούρι; εἶπε ὁ
Τσεμάλ-Ναῖκ.

Τὸ φοβᾶμαι, ἀφέντη, ἀπάν-
τησε ὁ Καμμιανοῦρι, κυττάζοντας
μὲ τρομαγμένο ὄρος πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς ζούγκλας. Αὐτὴ τὴν ὥρα
ἐπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ, κι' ὅμως δὲ
φάνηκε κανένας ἀπὸ τοὺς δύο.

— Ἀκουσε κανένα πυροβολι-
σμὸ ὅλη τὴν ἡμέρα;

— Ναί, κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἐ-
πειτα τίποτα.

— Ἀπὸ πού προερχόταν ὁ πυ-
ροβολισμὸς;

— Ἀπὸ τὸ νότο.

— Μήπως εἶδες κανένα και-
νοῦχο κνηγὸ νὰ νυρίξῃ μέσα
στὴ ζούγκλα;

— Ὁχι. Ἀλλ' ὁ Χοῦρι μοῦ
εἶπε πὼς εἶδε, ἕνα βοάδου, κάμπο-
σες σιμὲς στίς ἀκτὲς τῆς νήσου
Ραῖμανγκάλ κι' ὁ Ἀγκούρι μοῦ εἶ-
πε πὼς ἀκουσε παράξενους θορύ-
βους, πού προερχόνταν ἀπὸ τὸ «ιε-
ρὸ μανιάν».

— Ἀπὸ τὸ «ιερὸ μανιάν»; Νο-
μίζω πὼς κάτι μοῦ εἶχες πῆ ἄλ-
λοτε καὶ σὺ.

— Ναί, ἀφέντη. Εἶχα ἀκούσει
κι' ἐγὼ παράξενους θορύβους,
πού προερχόνταν...

— Σοῦ!

— Ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ τοῖσφιξε μὲ
δύναμι τὸ χέρι.

— Κύτταξε ἐκεῖ κάτω, εἶπε ἔ-
πειτα ἀπὸ μιά στιγμή. Δὲ σοῦ φα-
ίνεται πὼς τὰ φύλλα τῶν μπαμποῦ
κουνιόνται;

— Ναί, ἀφέντη.

— Ὁ Πάντι οὐρλιαξε ἄλλη μιά
φορὰ. Κι' ἀμέσως ἔπειτα ἀκού-
στηκαν καὶ πάλι οἱ ἦχοι τῆς με-
σησιώδους «ραμσίνγκα».

— Ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ ἔβγαλε ἀπὸ
τὴ ζώνη του, πού ἦταν φτιαγμένη
ἀπὸ δέρμα τίγρεως, ἕνα πιστόλι,
πού στὸ πίσω μέρος του στολιζό-
ταν μὲ ἀσημὶ καὶ τὸ γέμισε.

Τὴν ἴδια στιγμή, φάνηκε ἕνας

Ἴνδος μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, πού ἔ-
τρεχε πρὸς τὴν καλύβα. Ἦταν
ὀπλισμένος μ' ἕνα τοσεκούρι.

— Ὁ Ἀγκούρι! εἶπαν μὲ μιά
φωνή, ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ κι' ὁ Καμ-
μιανοῦρι.

— Ὁ Πάντι ξανάρχισε τὰ οὐρλια-
σματά του.

ΤΟ «ΙΕΡΟ ΜΠΑΝΙΑΝ»

— Ὁ Ἀγκούρι ἔπασσε σὰ βολίδα
μπροστὰ στὴν καλύβα, ταλαντεύ-
τηκε δεξιὰ-ἀριστερὰ καὶ σωριά-
στηκε κάτω μ' ἕνα ὑπόκοφο νουγ-
χητό, σὰ δέντρο πού τὸ ἔκοψαν
ἀπὸ τὴ ρίζα του.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ ἔσκυψε ἀμέ-
σως πάνω του. Ὁ Ἴνδος ἔμοιαζε
σὰ γὰ ψυχορραγῶσε. Ἐνας μα-
τωμένος ἀφὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ
στόμα του καὶ τὰ μάτια του εἶ-
χαν πεταχθῇ ἀπὸ τίς κόγχες τῶν.

— Ἀγκούρι, τί ἔγινε; ρώτη-
σε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ. Ἀπὸ πού ἔξ-
χεσαι!... Ποῦ εἶναι ὁ Χοῦρι;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγκούρι συ-
στάθηκε κάμποσες φορές, ἐνῶ
μὲ τὰ νύχια του ἔβρινε τὸ χῶμα.

— Ἀφέντη... ἀφέντη! τραύ-
λισε, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ πῇ τί-
ποτ' ἄλλο.

— Μήπως εἶναι δολιχτορασμέ-
νος; ρώτησε ὁ Καμμιανοῦρι.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Τσεμάλ-
Ναῖκ. Ἐπαθε ὅτι καὶ τὰ ἄλλα,
πού τρέχουν μὲ καλπαμὸ κάμπο-
ση ὥρα... Πνίγεται καὶ φαίνεται
πὼς ἔπασσε κάποιο μικρὸ ἄγγειο
στὸ λαμό του. Γι' αὐτὸ βλέπεις
αὐτὸ τὸ ματωμένο ἀφρὸ στὰ χεί-
λη του... Ἀφρὸς τὸν νὰ ἔχασαι
κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά θά
εἶναι καλά.

Πραγματικὰ, ὁ Ἀγκούρι ἄρχισε
σιγὰ-σιγὰ νὰ συνέχευται. Μπο-
ροῦσε τώρα ν' ἀναπνέῃ ἐλευθερά.

— Μίλησε, Ἀγκούρι, πού εἶπε
τότε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ. Γιατὶ γύρι-
σες μόνος σου!... Τί ἔγινε ὁ συν-
τροφός σου!... Γιατὶ εἶσαι τόσο
τρομαγμένος;

— Ἀ, ἀφέντη, τί κακό! ἀπάν-
τησε ὁ Ἀγκούρι ἀνατοχιάζοντας.

— Ἦ «ραμσίνγκα» μᾶς πλη-
ροφόρησε γι' αὐτό, εἶπε ὁ Καμμι-
ανοῦρι, κουνώντας λυπημένα τὸ
κεφάλι του.

— Ἐμπρός, Ἀγκούρι, μίλησε.
Ξαναεἶπε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ.

— Ἀ, ἀντὶ τὸν βλέπατε τὸ δυσ-
τυχισμένο... Ἦταν ἐκεῖ, πεσμένος
καταγῆς, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα
ἀπὸ τίς κόγχες...

— Ποιός;

— Ὁ Χοῦρι.

— Πέθανε ὁ Χοῦρι;

— Τὸν σκότωσαν στὴ ρίζα τοῦ
«ιεροῦ μανιάν».

— Ποιός;... Μίλησε γοῖγορα.

— Δὲν ἔξεο, ἀφέντη... Εἶχαμε
φύγει γιὰ νὰ κινήσῃσθε μιά με-
γάλη τίγρη. Βοήκαμε τὸ θηρίο σ'
ἀπόστασι ἕξη περὶτον μιλίων ἀπὸ
δῶ κι' ὁ Χοῦρι τὸ πλῆγωσε μὲ
τὴν καραμπίνα του. Ἦ τίγρης ἔ-
την καραμπίνα του. Παρακολού-
θησε πρὸς τὸ νότο... Παρακολού-
θησε κάμποσες φορές τὰ ἴχνη
τῆς καὶ τὴ βοήκαμε, στὸ τέλος,
στὴν ἀκτὴ, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ νῆ-
σο τοῦ Ραῖμανγκάλ. Μὰ δὲ μπο-
ρεσαμε νὰ τὴ σκοτώσῃσθε, γιατί,
μολὲς μᾶς εἶδε, γώπησε στὸ νερό
καὶ βγήκε κολυμπώντας στὸ νησί
ἀπέναντι.

— Κι' ἔπειτα;

— Ἐγὼ ἤθελα νὰ γνοῖσθε πῶς
σο, ἀλλ' ὁ Χοῦρι ἀνιόταν, λέ-
γοντας πὼς ἐπρεπε ν' ἀποτελειώ-
σῃσθε τὴν τίγρη. Διασπίσαμε, λοι-
πόν, τὸ ποτάμι κολυμπώντας καὶ
φτάσαμε στὴ νῆσο Ραῖμανγκάλ.

Ἐκεῖ χωρίσαμε κι' ἀρχίσαμε νὰ
ψάχνουμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸ θη-
ρίο... Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώ-
νῃ. Κάτω ἀπὸ τίς φυλλοσιμὲς, τὸ
σκοτάδι ἦταν πυκνὸ κι' ἡ βαθεῖα
σιωπὴ σοῦ προκαλοῦσε τρομο...

Ἀκούστηκε, ἔαφην, ἕνας διαπε-
ραστικὸς ἦχος. Ἦταν μιά «ραμ-
σίνγκα». Κύτταξε δόλοῦρα καὶ τὸ

βλέμμα μου διασταυρώθηκε μ' ἔ-
κείνο ἐνὸς ἱσκιου, πού βρισκόταν
σ' ἀπόστασι εἰκοσι βημάτων ἀπὸ
μένα, μασκωμένος πίσω ἀπὸ μιά
λόγχη.

— Εἶπες ἐνὸς ἱσκιου; ρώτησε ὁ
Τσεμάλ-Ναῖκ.

— Ναί, ἀφέντη.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἱσκιος;
Μίλησε γοῖγορα, Ἀγκούρι.

— Ἦταν μιά γυναῖκα, ἀφέντη.

— Μιά γυναῖκα;

— Ναί, εἰμαι βέβαιος πὼς ἦταν
μιά γυναῖκα.

— Ὁμορφη;

— Εἶχε πολὺ σκοτεινιάσει καὶ
δὲ μπορούσα νὰ τὴν ξεχωρίσω.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ σκούπισε μὲ
τὸ χέρι του τὸν ἰδρώτα, πού ἔτρε-
χε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ἐνας ἱσκιος! ψιθύρισε ἀνά-
μεσα στὰ δόντια του. Ὁ ἱσκιος
ἦταν γυναῖκα... Μήπως ἦταν ἡ
ὀπτασία μου;... Συνέχισε, Ἀγκούρι

— πρόσθεσε δυνατὰ.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ κύτταξε
μερικὲς στιγμὲς. Ἀπλῶσε ἵστερα
τὸ χέρι τῆς, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ,
ὅτι ἐπρεπε νὰ φύγω...

Ἐκπλη-
κτος καὶ τρομαγμένος, ὅπως ἡ-
μουν, ὑπάρχουσα, ἀλλὰ, ποσοῦ κά-
μου ἐκατὸ βήματα, ἀκούσα μιά
σπασοχτική κρανηγὴ, πού τὴν ἀνα-
γνώρισα ἀμέσως. Ἦταν τοῦ
Χοῦρι.

— Καὶ τί ἀπόγινε ὁ ἱσκιος; ρώ-
τησε ὁ Τσεμάλ-Ναῖκ, πού φαινό-
ταν πολὺ ταραγμένος.

— Δὲ γνόρσα πίσω τὸ κεφάλι
μου, γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶχε μείνει στὴν
ἴδια θέσι ἢ εἶχε φύγει...

Ἀρχισα
νὰ τρέχω, μὲ τὴν καραμπίνα μου
στὸ χέρι κι' ἔφτασα στὸ «ιερὸ
μανιάν». Κι' ἐκεῖ, εἶδα τὸ δυστυ-
χημένο τὸ Χοῦρι. Ἦταν πεσμέ-
νος ἀνάσκελα, πάνω στὰ χορτά-
ρια. Τὸν φώναξα, ἀλλὰ δὲ μοῦ
ἀπάντησε. Τὸ σῶμα του ἦταν ἀ-

κόμη ζεστό, ἀλλ' ἡ καρδιά του
δὲ χτυποῦσε πιά.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό;

— Ἀπόλυτα βέβαιος, ἀφέντη.

— Πού ἦταν χτυπημένος;

— Δὲν εἶδα καμμιὰ πληγὴ στὸ
σῶμα του.

— Κι' ὅμως, ἔτσι εἶναι, ἀ-
φέντη.

Όχι πειδιά γκριζα μαλλιά!

Ένα απλό λούσιμο με το Χρωμοσαμπουάν PALETTE έπαναφέρει το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας ή σας δίδει μία μοντέρνα απόχρωση της προτιμήσεώς σας. Το Χρωμοσαμπουάν Παλέτ είναι άσυναγώνιστο, στο είδος αυτό, γιατί είναι πολύ εύκολο στη χρήση και έχει μεγάλη ποικιλία ωραίων χρωματισμών. Ταυτόχρονα λούζει και μακιγιάρει τα μαλλιά.

Προσέχετε το σωληνάριο να φέρη πάντοτε την όνομασία PALETTE και το σήμα του SCHWARZKOPF που έγγυάται ένα θαυμάσιο αποτέλεσμα σε κάθε περίπτωση.

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 75-739

ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
HANS SCHWARZKOPF - HAMBURG

ΤΟ ΠΛΑΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Μιά βαθειά σιωπή διαδέχτηκε την αφήγηση του Ίνδο. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έκανε τώρα βόλτες γύρω στη φωτιά, με το κεφάλι γυρισμένο στο στήθος του και τα χέρια ενωμένα στη ράχη του, ενώ ο Καμμαιούρι, ακίνητος στη θέση του, φαινόταν βυθισμένος σε βαθιά συλλογή. Και το σκυλί επίσης είχε πάψει να ουρλιάζει κι είχε χαλάρωσει πλάι στη Ντάμα.

Οι διαπεραστικοί ήχοι της «ραμσίγγας» έβγαλαν τον κυνηγό από τους συλλογισμούς του. Σήκωσε άμεσως το κεφάλι, σαν αλλογομάχη, που ακούει το σάλπισμα της εφόδου, έριξε μία ματιά στη ζούγκλα, που την τύλιγε τώρα ένα σύννεφο, πλημμυρισμένο από δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις κι έπειτα, γυρίζοντας απότομα προς το μέρος του Άγκουο, του είπε:

— Άκουσε άλλοτε τη «ραμσίγγα»;

— Μόνο μία φορά, απάντησε ο Άγκουο.

— Πότε;

— Τη νύχτα, που χάθηκε ο Ταμούλ... Πάνε έξη μήνες από τότε.

— Και πιστεύεις, όπως ο Καμμαιούρι, ότι ο ήχος της «ραμσίγγας» είναι κακό προμήνυμα;

— Ναί, αφέντη.

— Ξέρεις ποιος παίζει τη «ραμσίγγα»;

— Όχι, αφέντη.

— Νομίζεις πως εκείνος, που παίζει τη «ραμσίγγα» έχει κάποια σχέση με τους μυστηριώδεις κατοίκους της Ραϊμανγκάλ;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Έχεις ιδέα τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί;

— Μά είναι άνθρωποι;

— Ο Τρεμάλ-Ναϊκ χτύπησε το πόδι του κάτω.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε.

— Εγώ πιστεύω πως πρέπει να είναι ψυχές πεθαμένων, απάντησε ο Άγκουο ανατοιχιάζοντας.

— Κι αν είναι άνθρωποι;

— Τότε θα πρέπει να είναι πειρατές.

— Άλλά ποιά συμφέρον έχουν να σκοτώνουν τους ανθρώπους μου;

— Νομίζω πως θέλουν να μās τρομοκρατήσουν και να μās κάνουν ν' απομακρυνθούμε από δω.

— Πού έχουν τις καλύβες τους;

— Δεν το ξέρω. Κάθε βράδυ συγκεντρώνονται κάτω από την πυκνή σιάα του «ιερού μπανιάν».

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ πήρε άμεσως την απόφασή του.

— Καμμαιούρι, έτοιμασε τη βάρκα και κάθισε στα κουπιά, είπε.

— Τι θέλεις να κάμης, αφέντη; ρώτησε τρομαγμένος ο συνοτροφός του.

— Θα πάω στο «ιερό μπανιάν».

— Μην το κάμης, αφέντη! φώναξαν ταυτόχρονα ο Καμμαιούρι κι ο Άγκουο.

— Γιατί;

— Θα σε σκοτώσουν, όπως και το δυστυχισμένο Χούρι.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ τους κίτταξε και τους δύο στα μάτια, που πετούσαν άστραπές.

— Ο «Κυνηγός της μαύρης ζούγκλας» δε φοβήθηκε ποτέ στη ζωή του κι ούτε άποψε φοβάται, είπε. Στη βάρκα, Καμμαιούρι!

— Αφέντη...

— Μήπως φοβάσαι;

— Άνγκο στη φυλή των Μαχαρά, απάντησε περήφανος ο Καμμαιούρι.

— Άς φύγουμε τότε. Άπόψε θα μάθω ποιά είναι αυτά τα μυστηριώδη όντα, που μου κήρυξαν τόν πόλεμο.

Ο Καμμαιούρι πέρασε στον όμο την καραμπίνα του κι έπειτα πήρε δυο κουπιά και τράβηξε προς την άκτι.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ μπήκε επίσης

στην καλύβα, ξεκορέμασε από τόν τοίχο μία καραμπίνα, πήρε ένα σακκουλάκι με μπαρούτι και πέρασε στη ζώνη του ένα πλατύ μαχαίρι.

— Άγκουο, θά μείνης εδώ, είπε βγαίνοντας από την καλύβα. Άν δε γυρίσω σε δύο μέρες, θάρθης να μās βοηθ στην Ραϊμανγκάλ. μαζί με την Ντάμα και τόν Πάντι.

— Άχ, αφέντη...

— Διστάξεις ναρθής;

— Δε φοβάμαι για τόν εαυτό μου, αφέντη. Άλλά κάνεις άσχημα να πās σ' αυτό το καταραμένο νησί.

— Δε σκοτώνει κανείς εύκολα τόν Τρεμάλ-Ναϊκ, Άγκουο.

— Πάρε τουλάχιστο μαζί σου την Ντάμα. Μπορεί να σου χρειαστή.

— Θα πρόδιδε την παρουσία μου. Κι' εγώ θέλω να φτάσω σ' αυτό το νησί χωρίς να με δει, ούτε να μ' ακούση κανείς.

Τόν αποχαίρετσε κατόπιν κι έτρεξε να συναντήσει τόν Καμμαιούρι, που τόν περίμενε πλάι σε μία «γκόνγκα».

Η «γκόνγκα» είναι ένα πλατύ και βαρύ πλοίο, που οι Ίνδοι το φτιάχνουν σκάδοντας κορμούς μεγάλων δένδρων.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ πήδησε μέσα στην «γκόνγκα», που απομακρύνθηκε άμεσως.

Το σκοτάδι σκέπαζε πυκνό τα μεγάλα και τα μικρά νησιά του Σουντερμπάουντ.

Ακολουθούσαν τώρα το ρεύμα του Μανγκάλ, που ήταν ένας από τούς παραποτάμους του Γάγγη.

Δεξιά κι' αριστερά, στις δυο όχθες, απλώνονταν πυκνά δάση από άγκασθιά μπαμπού κι' αδιαπεραστές λόγιες, μία πλούσια κι' αβασχική βλάστηση, που και μόνο η θέα της προκαλούσε τόν τρόμο.

Η θάλασσα βασιλεία τόν τμήρον και τών ριζιδιών, που τήγερον και τή λεία τους μέσα στο σκοτάδι...

Εδώ κι' εκεί, έβλεπες μερικά δ-ποροφόρα δέντρα, κοκοφοίνικες, μπανάνες, λατάνες, κλπ.

Μία μυστηριώδης και πένθιμη σιωπή απλωνόταν παντού. Κάπου-κάπου, μία πνοή ανέμου ανατάρασε τα φύλλα τών λωτών και τών μπαμπού. Ήταν σαν ή ίδια ή μαύρη ζούγκλα να τρεμοβίλασε από φόβο.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, πεσμένος μπροστά στην πλήρη της βάρκα, με την καραμπίνα του στο χέρι, κίτταξε τότε τη μία όχθη και τότε την άλλη, προσπαθώντας να διαπεράσει με το βλέμμα του το μυστήριο τους.

Ο Καμμαιούρι καθόταν στη μέση κι' άνεδοκατέβαζε ουθυμικά τα κουπιά. Τό πλοίο άφηνε πίσω του μία φωτεινή γοαμμή, σαν αυτά τα μολυσμένα νερά να ήταν γεμάτα από φωσφόρο.

Προχωρούσαν τώρα από κήμποση ώρα, όταν, ξαφνικά, ακούστηκε ένας ήχος «ραμσίγγας» προς τα δεξιά.

Ο ήχος αυτός ήταν τόσο κοντινός, που θάλεγες πως εκείνος που έπαιζε τη «ραμσίγγα» βρισκόταν σ' απόσταση μόλις μερικόν μέτρων.

— Στάσου! ψιθύρισε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

Τήν ίδια στιγμή, ακούστηκε και δεύτερος ήχος «ραμσίγγας», αλλά πολύ μακριά. Ήταν μία σειρά από μελαγχολικές νότες, αντίθετα με το ζωηρό παίξιμο της πρώτης «ραμσίγγας».

Η Ίνδικη μουσική αποτελείται από τέσσερα διαφορετικά συστήματα, που βρισκονται σε στενή σχέση με τις εποχές τού έτους και που καθένα απ' αυτά έχει τόν ιδιαίτερο ρυθμό του.

Η μουσική αυτή είναι μελαγχολική τόν χειμώνα, ζωηρή και χαρούμενη τήν άνοιξη, άργη και λυγιστική τόν καλοκαίρι.

ρι, γλυκειά και τρυφερή τόν φθινόπωρο.

Γιατί, λοιπόν, οι δυο «ραμσίγγες» έπαιξαν διαφορετικά ή μία από τήν άλλη; Μήπως αυτό ήταν ένα σύνθημα; Ο Καμμαιούρι τόν φοβόταν.

— Άφέντη, μās ανακάλυψαν, είπε.

— Κι' εγώ τόν νομίζω, απάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που άκουγε με προσοχή.

— Θάπρεπε να γυρίσωμε. Αύτη ή νύχτα δεν είναι κατάλληλη για μās.

— Ο «Κυνηγός της μαύρης ζούγκλας» δε γυρίζει ποτέ στα βήματά του, απάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Πιάσε τα κουπιά σου κι' άφησε τις «ραμσίγγες» να παίξουν.

Η «γκόνγκα» συνέχισε την πορεία της. Έφτασαν σε λίγο σ' ένα μέρος, όπου το ποτάμι έστριβε και στένευε σαν τόν λαμόμπο-τίλιας. Ένας ξεστός άέρας, πλημμυρισμένος από βαρείες αναθυμιάσεις, έφτασε στα ρουθούνια τους.

Μπροστά τους, σ' απόσταση πενήντα περίπου μέτρων, φάνηκαν μικρές λάμψεις, που κλυδούσαν πάνω στη μαύρη επιφάνεια τού νερού. Μερικές απ' αυτές έφταναν ως τήν πλώρη κι' έπειτα άπομακρύνονταν με βίγνιωδη ταχύτητα.

— Φτάσαμε στο πλατό νεκροταφείο, είπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Σε μισή ώρα θά είμαστε στο «ιερό μπανιάν».

Τό ρεύμα έφερε σ' αυτό τόν μέρος τα πτώματα, που έφωτιζαν μέσα στο Γάγγη. Οι περίεργες λάμψεις, που σκόρπιζαν γύρω τους, ήταν αποτέλεσμα της τριβής τους πάνω στο νερό. Τα νερά τού Γάγγη, όπως και τόν παραποτάμιον του, δέχονται κάθε χρόνο αναρίθμητα πτώματα και στάχτες, που προσέχονται από τις καύσεις νεκρών κι' είναι πλημμυρισμένα από φωσφόρο. Γι' αυτό, τή νύχτα, τόν αντικείμενα που πλέουν πάνω τους με κάποια ταχύτητα, φωσφορίζουν.

— Θα προχωρήσωμε με τήν «γκόνγκα»; ρώτησε ο Καμμαιούρι.

— Με λίγη ύπομονή θά περάσωμε, απάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Είναι καλό αυτό που κάνουμε, αφέντη, παρατήρησε ο Καμμαιούρι. Θα προσβάλουμε τούς νεκρούς.

— Ο Βοάχμα κι' ο Βισού θά μās συνοδεύσουν. Προχώρησε, Καμμαιούρι.

Η «γκόνγκα» έφτασε σε λίγο σ' ένα στενό, όπου διασταυρώνονταν τα μακριά χλαδιά ύδροβιων δένδρων, σχηματίζοντας ένα πυκνό δίκτυο. Εδώ κι' εκεί έπλεαν μερικά πτώματα.

— Προχώρησε, έαναίπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

Ο Καμμαιούρι ήταν έτοιμος να έαναπαύσει τα κουπιά, όταν, άναμεσα απ' αυτό τόν δίκτυο τών χλαδιών, ξεπετάχτηκε ένα σμήνος από παράξενα όντα, με μαύρα πτερά, μακριά πόδια και τεράστια ράμφη.

— Τα μαρμπού! είπαν με μία φωνή ο Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ο Καμμαιούρι.

Πραγματικά, ήταν χαμιά έντοστη από τα πουλιά αυτά τόν θάνατο, που ξεπετάχτηκαν από τα χλαδιά και οίχτηκαν πάνω στα πτώματα.

— Προχώρησε, είπε για τρίτη φορά ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

Χορεύτηκαν πάνω από μισή ώρα για να περάσουν αυτό τόν πλατό κοιμητήριο. Βρέθηκαν, τέλος, σε μία λεγάνη, που ήταν άσχετα πλατιά και που χωριζόταν σε δύο μέρη από ένα είδος μντε-ρού άκαρποτήριου. Στην άκρη αυτού τού άκαρποτήριου βρισκόταν ένα τεράστιο «μπανιάν».

— Τό «ιερό μπανιάν», είπε ο Καμμαιούρι, με φωνή, που έ-τορμε.

— Μη φοβάσαι, τού απάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Άφησε τα κουπιά... Τό ρεύμα θά σπρώξει τή «γκόνγκα» ως τήν άκτι... Ίσως μās περιμένουν εδώ.

Ο Καμμαιούρι άφησε τα κουπιά και χαλάρωθηκε στο βάθος της βάρκας. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που κρατούσε πάντα τήν καραμπίνα του στο χέρι, έκανε τόν ίδιο.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΝΗΣ ΝΗΣΟΣ

Η «γκόνγκα», που τήν έπρω-χνε τόν ρεύμα, διευθύνθηκε άργα προς τόν βόρειο μέρος της νήσου Ραϊμανγκάλ.

Ο άέρας είχε σταματήσει δλό-τελα. Όλόγυρα απλώνονταν τόν σκοτάδι κι' ή σιωπή. Τα νερά τού ποταμού φαινόταν σαν από λάδι.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ σήκωσε κάθε τόσο τόν κεφάλι του και εξέταζε με προσοχή τήν όχθη.

Η «γκόνγκα» σταμάτησε σ' άπόστασι τριάντα περίπου μέτρων από τόν «ιερό μπανιάν». Οι δυο Ίνδοι, όστόσο, δεν κινήθηκαν από τή θέση τους.

Πέρασαν δέκα περίπου λεπτά.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ σηκώθηκε, τέ-λος, και πήδησε στην έξοα. Ο Καμμαιούρι έκανε τόν ίδιο.

Τό πρώτο πράγμα, που είδαν, ήταν ένας σκούρος όγκος, σ' από-στασι χαμιά είκοσαριά μέτρων από τήν άκτι. Ο όγκος αυτός ήταν έαπλωμένος στο χώμα και ά-κίνητος.

— Βλέπεις; ρώτησε σιγά ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ένας άνθρωπος, είπε ο Καμμαιούρι.

— Σούτ!

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ σήκωσε τήν καραμπίνα του και σημάδεψε αυ-τό τόν άνθρωπο. Άλλά τήν κα-τέβασε άμέσως.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ζωντανός, είπε.

— Κι' αν κινή τόν πεθαμένο;

— Τόσο τόν χειρότερο γι' αυτόν!

Άρχισαν να προχωρούν άσγά. Βρίσκονταν τώρα σ' απόστασι μό-λις δέκα μέτρων. Τή στιγμή έ-κλεινη, ένα μαρμπού πέρασε πλάι τους και διευθύνθηκε προς τόν πο-τάμι.

— Ο άνθρωπος αυτός είναι πεθαμένος, είπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Μήπως είναι...

Έτρεξε χωρίς γ' άποτελείωση τή φράση του κι' έσκυψε πάνω στον άνθρωπο, που ήταν έαπλω-μένος χάμω.

— Ο Χούρι! είπε, άναγνωρί-ζοντάς τον.

Πραγματικά, αυτό τόν πτώμα ήταν τού Χούρι. Τό πρόσωπο του έδειχνε ένα μεγάλο τούνο και τα μάτια του είχαν πεταχτεί από τις κόγχες. Ήταν πεσμένος άνάσκε-λα, με τα γόνατα άνασηκωμένα, προφανώς από τόν σπασμό της ά-γωνίας.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ πρόσεξε, ότι τόν πτώμα είχε πολλά γδαρσίματα στα χέρια και στα πόδια, πράγμα που έδειχνε, ότι τόν είχαν μεταφέ-ρει εκεί, σέροντάς το. Άλλά δε διέκρινε πουθενά χαμιά πληγή, που να δικαιολογή τόν θάνατο τού Χούρι. Στο λαμό του, όστόσο, έπληγε ένα μαυροειδές τούνο, σά να τόν είχαν ασίσει δυνατά σ' αυτό τόν μέρος. Στο κρανίο του ξεχώριζε επίσης ένα βαθύλωμα, σά να τόν είχαν χτυπήσει με πέ-τρα.

— Ο Τρεμάλ-Ναϊκ θά τούς δείξω, ότι είναι πιο δυνατό απ' αυτούς, είπε ο «Κυνηγός της μαύρης ζούγκλας».

Και, γυρίζοντας στον Καμμαιούρι, πρόσθεσε:

— Έιπρός, γύρισε στη βάρκα.

— Δυστυχισμένο Χούρι! μουρ-μούρισε ο Καμμαιούρι. Γιατί τόν

SCHERK

GR100

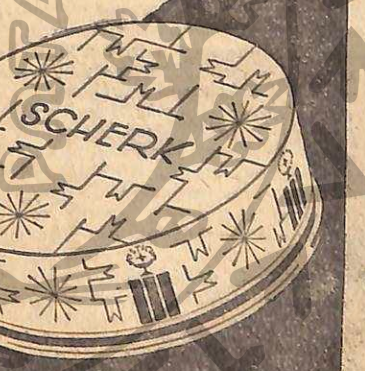
Στρώνει θαυμάσια...

..και αφομοιώνεται με τόν δέρμα δίδοντας έτσι χάρι στο πρόσωπο. 'Η πούδρα Μυστικούμ ΣΕΡΚ, λεπτή σαν άχνός, σε μοντέρνους χρωματισμούς και ώρατα άρωματισμένη, εύχαριστεί τις γυναίκες που τήν χρησιμοποιούν.

Μεγάλο κουτί Δρχ. 32
Μικρό » » 20

**Πούδρα
Mysticum
Scherk**

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9
ΤΗΛ. 25-739

Ο Άλβέρτος και η Πάολα, με τον μικρό πριγκίπισσα Φίλιππο.

Η «πριγκήπισσα ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ»

Με τις ελαφρότητές της η πριγκήπισσα Πάολα του Βελγίου ξεπέρασε σε αντιδημοκρατικότητα την πεθερά της Λιλιάν ντε Ρετύ!

Ο γάμος του Άλβέρτου, του νεότερου αδελφού του Μπωντουέν, με την Ιταλίδα πριγκήπισσα Πάολα στάθηκε σωτήριος για τη Λιλιάν ντε Ρετύ — έγραψε πριν από καιρό ο ανταποκριτής μιας γερμανικής εφημερίδας στις Βρυξέλλες. Έπειτα οι Βέλγοι, βρίσκοντας έναν καινούργιο στόχο στο πρόσωπο της Πάολα, άρχισαν να ξεχνούν την εχθρότητά τους για τη ντε Ρετύ! Ίσως, έτσι που είναι διατυπωμένη, η φράση του Γερμανού ανταποκριτή, να φτάνει στην υπερβολή. Η πλειοψηφία των Βέλγων τρέφει για την ντε Ρετύ, τη μοργανατική σύζυγο του πρώην βασιλιά Λεοπόλδου, την ίδια με άλλοτε αντιπάθεια. Είναι, όμως, αλήθεια πως, πολύ συχνότερα παρά εκείνη, κουτσμπολεύει σήμερα την Πάολα, την «πριγκήπισσα των σκανδάλων», όπως την έχουν επωνομάσει στις Βρυξέλλες!

Αντίθετα με τη Λιλιάν ντε Ρετύ, που κίνησε τις αντιπάθειες από την πρώτη στιγμή, η θελκτική Πάολα είχε γίνει, στην αρχή, δεκτή με ειλικρινή εγκορδιότητα από τους Βέλγους. Η-δεραν, βέβαια, πως η μεσογειαική πριγκήπισσα, είχε διαφορετική άγωγή και διαφορετική ιδιοσυγκρασία από εκείνη των μελών της βελγικής αριστοκρατίας, μα ήταν πρόθυμοι, όχι μόνο να συγχωρήσουν τις διαφορές αυτές, αλλά και να επιδοκιμάσουν το στοιχείο της «Ιταλικής χάριτος», που θα έμπαινε στο σκυθρωπό παλάτι των Βρυξελλών.

Έτσι, για ένα διάστημα, τα πράγματα πήγαιναν καλά και η πριγκήπισσα Πάολα μπορούσε να καυχείται για την δημοτικότητα που απέκτησε. Κάποια πρώτα σύννεφα, που είχαν φανή στον ορίζοντα, διαλύθηκαν με την γέννηση του μικρού Φίλιππου, του επίδοξου διάδοχου του θρόνου. Αμέσως, όμως, έπειτα, είτε επειδή πίστεψε πως είχε πάρει πια τον αέρα των Βέλγων, είτε επειδή βασέθηκε... να κάθεται φρόνιμη, η Πάολα έγινε ήρωίδα αλλεπάλληλων σκανδάλων, με αποτέλεσμα να στρέψει βαθμιαία το σύνολο της κοινής γνώμης εναντίον της.

Το πρώτο, που θα σας πη ένας Βέλγος, αν του ζητήσετε την γνώμη του για την Πάολα, είναι πως «δεν φέρεται σαν πριγκήπισσα». Και θα σας αναφέρει αμέσως μια σειρά από περιστατικά, που, κατά τη γνώμη του, το αποδεικνύουν: Θα σας θυμίσει πως η Πάολα τσακώθηκε με τους δημοσιογράφους σε ένα νυχτερινό κέντρο. Πώς άφησε να την φωτογραφίσουν με ένα σκανδαλώδες τολμηρό, για μια πριγκήπισσα, μπικίνι. Πώς άρκετα συχνά διέπραξε την «απρέπεια» να κοινολογήσει σε τρίτους πράγματα, που ειπώθηκαν ανάμεσα σε μέλη της βασιλικής οικογένειας ή που άκουσε στα παλάτι.

Ακόμη πιο πολύ από τα παραπάνω σκανδάλισε τους Βέλγους μια πράξη της, που θα ταίριαζε, όπως λένε εκείνοι, μόνο σε μια άσπη με επιχειρηματικό πνεύμα και όχι σε μια πριγκήπισσα: Το ότι πούλησε — σε εξαιρετικά συμφερετική τιμή, μάλιστα — μια βελγικά νάκατο, που της είχε προσφέρει, για γαμήλιο δώρο, η πόλη των Βρυξελλών!

Η άγανάκτηση, που προκλήθηκε από την «εταπεινή» αγοραπωλησία στη βελγική κοινή γνώμη ήταν τόσο, ώστε να καλέσει — όπως διαδόθηκε τότε — ο βασιλιάς Μπωντουέν την Πάολα και να της κάνει αυστηρές συστάσεις για τη διαγωγή της. Όμως, κι' αν έγιναν αυτές οι συστάσεις, από το ένα ατύχημα καν και από το άλλο βγήκαν για την Ιταλίδα πριγκήπισσα!

Απόδειξη: λίγο καιρό αργότερα, έπαινε το ίδιο «άτύχημα». Πούλησε την «Μερτσεντές», που της είχε χαρίσει, όταν παντρεύτηκε, ο πεθερός της ο Λεοπόλδος, για ν' αγοράσει, από δεύτερο χέρι, μια «Στουττεμπαϊκερ»!

Στην περίπτωση αυτή, εκείνο που θυμωσε ακόμη περισσότερο τους Βέλγους, ήταν πως η «Μερτσεντές» πουλήθηκε σε πρόσωπο «απολύτως άκαταλληλο για να έρχεται σε συνολαγγές με μέλη του Βασιλικού Οίκου»: Κάποιον Μισέλ ντε Βίτ, που αμφισβητείται η γνησιότητα του αριστοκρατικού του «ντε» και που είναι ιδιοκτήτης ενός νυχτερινού κέντρου των Βρυξελλών!

Τη νέα αγοραπωλησία επκολούθησε νέα κατακραυγή, μα η Πάολα, αντί να ρίξει νερό στο κρασί της, πέρασε στην αντίθετη:

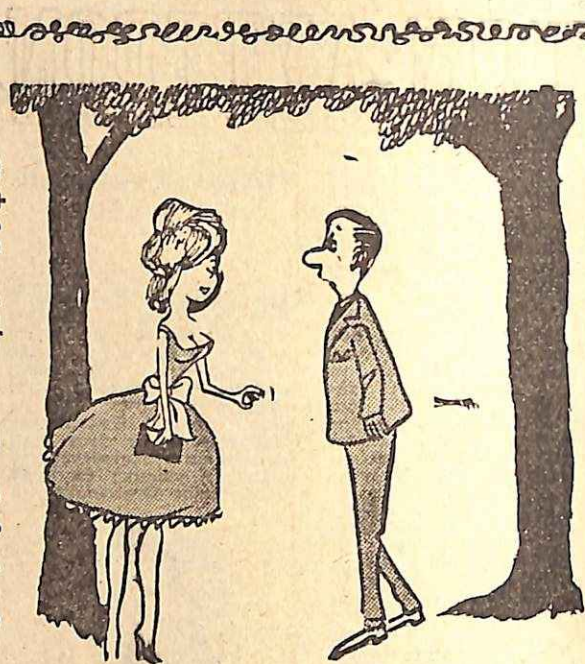
«Δικαίωμά μου — δήλωσε — είναι να προτιμώ τις «Στουττεμπαϊκερ» από τις «Μερτσεντές». Και νομίζω πως τα κατάφερα πολύ καλά, αφού, χωρίς να πληρώσω ούτε πεντάρα, παραπάνω, απέκτησα μια ολοκλήρου δική μου «Στουττεμπαϊκερ» δίνοντας τη «Μερτσεντές» μου!»

Με το τελευταίο αυτό επιχείρημα, η Πάολα έδινε συγχρόνως μια έμμεση απάντηση σε εκείνους που την κατηγορούσαν, εκτός των άλλων, και για τις σπατάλες της. Μα οι Βέλγοι χαροκτήρισαν σαν «απρεπεία» τις δηλώσεις της, χωρίς να πεισθούν από το επιχείρημα.

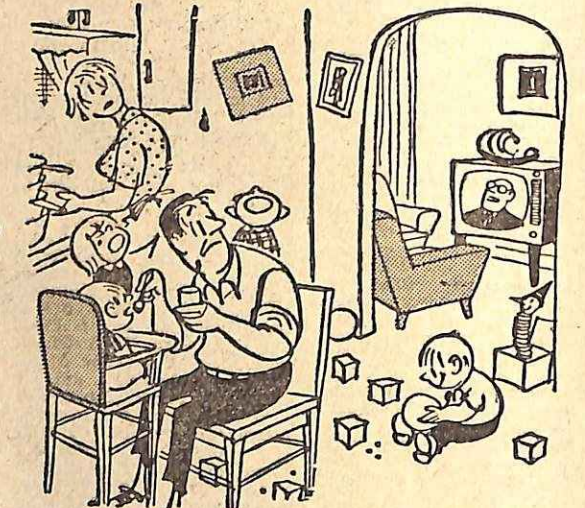
Η αντιπάθεια, που έχει δημιουργήσει στην κοινή γνώμη, με τα σκάνδαλα, τις σπατάλες και την «επιτολαιότητα» της η Πάολα, αντανακλά και στον σύζυγό της, τον πριγκίπισσα Άλβέρτο, που κατηγορείται από τους Βέλγους πως έχει επηρεαστεί από την γυναίκα του αντί να την επηρεάσει αυτός.

Συγκεκριμένα τον κατηγορούν πως δεν ανταποκρίνεται σε καμιά απόστολή από εκείνες που του έχει αναθέσει η πολιτεία. Έχει τον βαθμό του υποπλοιάρχου του Βασιλικού Ναυτικού και όμως αποφεύγει συστηματικά να πατήσει το πόδι του σε πλοίο — ίσως, επειδή, όπως διαδίδεται, υποφέρει από ναυτία! Είναι πρόεδρος του συμβουλίου του Έρυθρου Σταυρού, αλλά δεν εμφανίζεται σε καμιά συνεδρίαση, περιοριζόμενος να εισηγείται την πλούσια αντιμισθία, που συμπληρώνει την πριγκιπική του επιχορήγηση. Είναι πρόεδρος του συμβουλίου των Ταχυδρομικών Ταμιευτηρίων και παρέχει, εγκρίνοντας τις σπατάλες της γυναίκας του, το παράδειγμα εναντίον της αποταμιεύσεως! Είναι, τέλος, γερουσιαστής και έχουν να τον δουν στην Γερουσία από το 1958 — δηλαδή από τότε που αραβωνιάστηκε την πριγκήπισσα Πάολα. Ακόμη και στις διαφορές τελετές, ο Άλβέρτος και η Πάολα σπάνια εμφανίζονται, ή, όταν εμφανίζονται, φανερώνουν πως πλήττουν θανάσιμα.

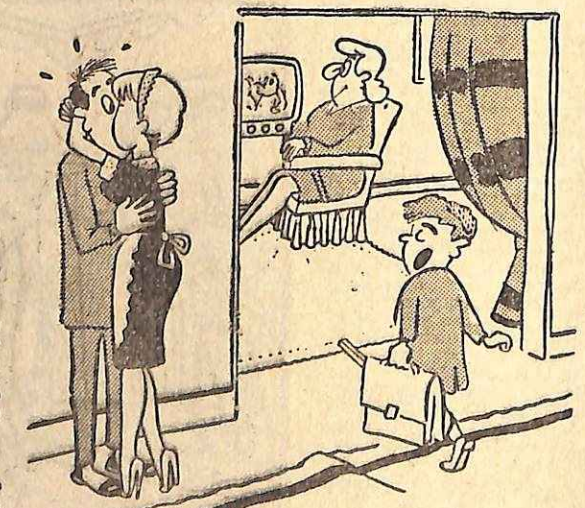
Όλα αυτά θάχαν, ωστόσο μικρή σημασία, αν η βασίλισσα Φαυστίνια αποκούσε παιδί. Καθώς, όμως, αποδείχτηκε στείρα, ο Άλβέρτος παραμένει διάδοχος του θρόνου και οι Βέλγοι βλέπουν με ανησυχία το ενδεχόμενο να βασιλεύσει κάποτε το «έκκεντρικό» διαδοχικό ζευγάρι, ενώ με ίση ανησυχία αναρωτιούνται τι ανατροφή θα πάρει, από τέτοιους γονείς, ο επίδοξος διάδοχος του θρόνου, ο μικρός Φίλιππος!

— Και βέβαια ελθε ο πρώτος...
— Χουσή μου...
— Ο πρώτος που με πιστεύει!...

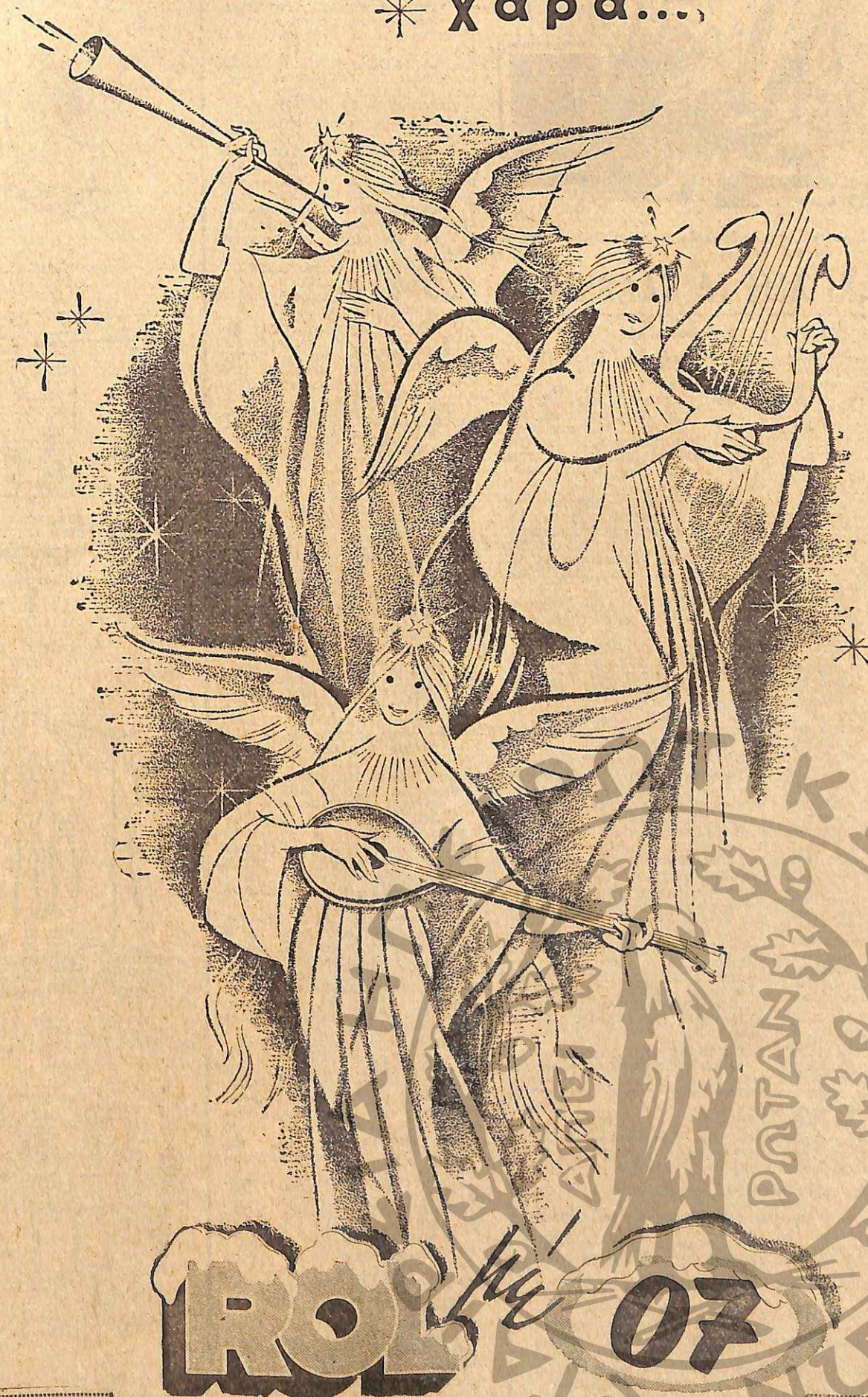
— Προσοχή! Τώρα θ' ακούσετε την έκπομπή μας, «Πώς περνάει ο σύζυγος τις ώρες της σχολής του»...

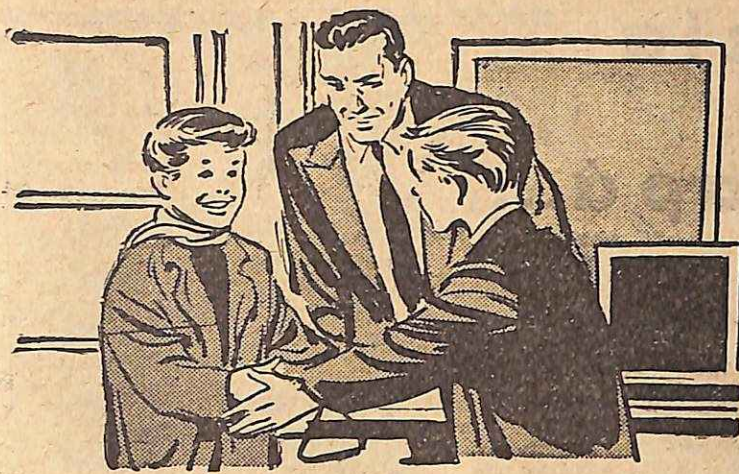

— Ξέρεις, μπαμπά, πήρα μηδενικό στα μαθηματικά σήμερα!...

ROYZENTOS

* Υγεία
* Εύτυχία
* χαρά...

Βαλτινός: 'Ο Χριστούλης σούστειλε γιά μπουνναμά ένα αδερφάκι!...

ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ ΛΕΕΙ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Επίκαιρο Χριστουγεννιάτικο σκέτος

(Ένα σπίτι πλούσιο, καθαρό, άγγελως Χριστουγεννιάτικο. Παρ'ότι γυαλιστερά, ατμόσφαιρα χλιαρή κι' άρωματισμένη, πρόσφατα χαρούμενα. Ένα κοουδόνισμα ακούγεται. 'Η πόρτα άνοιγει και στο κατώφλι διαγράφεται ή σιλουέτα ενός παιδιού φτωχοντυμένου. Βαστάει ένα τριγώνο στα χεράκια του που είναι μελανοσμέννα από τ'ό κρύο).

ΤΟ ΠΑΙΔΙ: Νά τ'α πούμε; ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (που του έχει άνοιξει): 'Ελα... πήγαινε, τ'α είπαν άλλοι! (Κάνει να κλείσει την πόρτα. Ένα άλλο παιδάκι όμως, ή Δημητράκης, ή γιος του κυρίου του σπιτιού, βγαίνει από μιά κάμαρα και τρέχει στην εξώπορτα).

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (στην καμαρίερα): Γιατί τόν διαχνέεις; ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Γιατί τ'α είπαν τόσα πολλά παιδιά από τ'α πρωί... Βαρεθήκαμε να τ'α άκούμε!...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Νά τ'α πη κι' αιώτος... Τί περάζει;... ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (σηκώνει τούς ώμους της): Και δέν τ'α λείει... Τί με νοιάζει έμένα;...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (στό παιδί): 'Ελα... Πέστα μας κι' έσύ... ΤΟ ΠΑΙΔΙ (μ' ένα χαμόγελο): Εύχαριστώ... ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μπέες όμως μέσα γιά να κλείσουμε την εξώπορτα μήν κρούσει ή Δημητράκης... Τ'α παιδί μπαίνει στο ερμούριο (λίβινγκ-ρούμ). Μόνο που τ'α παπούτσια σου είναι λασπωμένα και μπορεί να μ'ας λερώσεις τ'ο φρεσχογαλισμένο παρκέ...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ (στεννοχωρημένο κυττάζει τ'α μπλωμένα παπούτσάκια του): Μήπως... πρέπει να τ'α βγάλω;... ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Καλέ σ'απα που θ'α βγάλω τ'α παπούτσια σου! (Τ'ο άγκαλιάζει και τ'ο παίρνει μαζί του, στη μέση του

λίβινγκ - ρούμ). 'Ελα... Πέστα τ'αρά... ΤΟ ΠΑΙΔΙ (άρχίζει να τραγουδά): «Καλήν ήμεραν άρχοντες — αν είναι όρισμός σας — Χριστώ την βέαν Γέννησιν — να πω στο άρχοντίο σας...» (Η φωνή του είναι άδύνατη και τρεμολάρικη — από τ'ό κρύο, ή από την πείνα!...)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (άκούει τ'α Κάλαντα με συγκινημένη περιέργεια): Τί περίεργα που τραγουδάς!... ΤΟ ΠΑΙΔΙ (άποτελειώνει τ'α Κάλαντα): Κι' από χρόνου! Χρόνια πολλά... ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Χρόνια πολλά και σε σένα... 'Αθήνεια, πώς σε λένε; ΤΟ ΠΑΙΔΙ: Γιαννάκη... ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: 'Ελα, λοιπόν, Γιαννάκη να φας και κουραμπιέ... 'Η προτιμάς μελομακάρονο;...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (χαμογελάει στεννοχωρημένα): Θά με κεράσεις... ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Βέβαια θ'α σε κεράσουμε... 'Ελα... Γιά τ'α χρόνια πολλά... (Μιά πόρτα άνοιγει και εμφανίζεται ή πατέρας του Γιωργάκη, ή Κώστας Βαλτινός). ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Ποιό είναι αυτό τ'ό παιδί, Δημητράκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Μπαμπά, εί- ναι ένα φτωχό... 'Ηρθε να μ'ας πη τ'α Κάλαντα. Νά, τ'απε, και τ'αρά λέω να τ'ο δώσω κουραμπιέ και μελομακάρονο... ΒΑΛΤΙΝΟΣ (κυττάζει με περιέργεια τ'ό ξένο φτωχόπαιδο. Κυττάζει και τ'ό γιό του. Τ'ο κάνει έντύπωση ή χτυπητή όμοιότης τών δυό παιδιών... Περνάει τ'ό χέρι του άπάνω από τ'ις μπουκλές του φτωχόπαιδου): Πώς σε λένε;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Γιαννάκη... ΒΑΛΤΙΝΟΣ (του πιάνει τ'ό

ΣΚΕΨΕΙΣ

★ Νοιώθω άπόλυτα τόν έρωτευμένο, που έγκαταλείπει την άγαπημένη του γιά να τ'ο βοηθή ή εύκαιρία να τ'ης γράψω. Εγώ θ'α έγκατέλειπα τ'ή δική μου, όχι γιά να τ'ης γράψω, αλλά γιά να τ'ή σκέπτομαι.

★ Μερικοί άνθρωποι έχουν προδιάθεση στη θλίψη, όπως άλλοι στην άφρόσυτία.

★ Η ματαιοβροχία είναι τ'ό κυριότερο έλατήριο σχεδόν όλων τών πράξεών μας.

★ Κανείς δέν βρίσκει δυσάρεστο τ'ό κήρυγμα μιάς γυναίκας, φτάνει μονάχα να μην είναι ή γυναίκα του, ούτε ή φίληνά του, ούτε ή μητέρα του.

★ Μιά επιτυχία κάνει κάποτε τόν άνθρωπο Ισόδια δυστυχισμένο.

★ 'Η πείρα, ή θλιτερή αυτή παιδαγωγός, έρχεται πάρα πολύ άργά.

★ Όποιος θέλει, βρίσκει καιρό. Όποιος δέν θέλει, βρίσκει πρόφασιν.

★ 'Η καρδιά χωράει πολλές άγάπες, αλλά δέν χωράει παρά έναν έρωτα.

πηγούνι και κυττάζει τ'ό χλωμό προσωπάκι. Είναι ίδιο με τ'ό Δημητράκη του!): 'Ελα μαζί μου, μικρέ... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (άνησυχος): Πού;...

ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Μιά στιγμή, στο γραφείο μου... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Γιατί;... 'Εκα- να τίποτα κακό;... Δέν φταίω ή γώ που λέρωσα τ'ό πάτωμα... Είπα να βγάλω τ'α παπούτσια μου...

ΒΑΛΤΙΝΟΣ: 'Ησύχασε. Δέν θ'α σε μολώσω... (Παίρνει τ'ό μικρό από τ'ό χέρι). ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (σιγά): Καί... να τ'ο δώσεις πολλά λεφτά, μπαμπά...

ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Ναι, Δημητράκη... (Μπαίνει στο γραφείο του με τ'ό ξένο παιδί και κλείνει την πόρτα). Κάτσε, Γιαννάκη... ('Ο Γιαννάκης κάθεται δελά στην άκρη μιάς πέτινης πολυθρόνας). Γιά πέρ μου, έχεις μαμά; Μπαμπά;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Μόνο μαμά... κι' αυτή άρρωστη... ΒΑΛΤΙΝΟΣ (με συγκίνηση): Κι' ή μαμά π'ας σου;... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δέν... Δέν έέρω... 'Όλα τ'α παιδάκια έχουνε μπαμπά, εγώ δέν έχω... 'Όποτε ρωτάω όμως τ'ή μαμά, δέν μου λέει τ'ό γιατί! μόνο τ'α μάτια της βουρκώνουν.

ΒΑΛΤΙΝΟΣ (όλο και με πιό πολλή συγκίνηση): Καί πώς την λένε τ'ή μαμά σου;... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Βάσω. ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Βάσω... (Σηκώνεται ταραγμένος, άνάδει ένα τσιγάρο, κοβεί δυό - τρεις βολ- τες μέσα στο γραφείο). Βάσω... (Αυτό τ' όνομα τ'ο φέρνει στη θυμική του μιά μελαγχολική Ιστορία έωτος περαστικού που την έχασε: 'Η Βάσω, ή φτω- χιά μικρούλα που τόν άγάπησε τόσο... 'Η άγάπη της όμως δέν μπόρεσε να τόν κρατήσει. 'Εφυγε γιά τ'ό εξωτερικό, άστατος κι' έγωιστής, την έχασε... Και να τ'ό αποτέλεσμα: Τ'ό μικρό σαρ- κίνο άποτέλεσμα τ'ου περαστικού κι' έπιπόλατο έρωτά του...).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (παρακολουθεί μ' όλο και πιό μεγάλη άνησυχία τούς βηματισμούς τ'ου όμορφου αυτού κυρίου κρατώντας πάντα τ'ό τριγώνο στα δαχτυλά του): Νά φύγω;... ΒΑΛΤΙΝΟΣ (στέκεται μπρο- στά του με τρυφερή συγκίνηση): Νά φύγης;... Πού να πάς;... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Νά πάω... στη μαμά μου... Με τ'α λεφτά που θ'α βγάλω από τ'α Κάλαντα είπα να ψωνίσω γιά αύριο που είναι Χριστούγεννα...

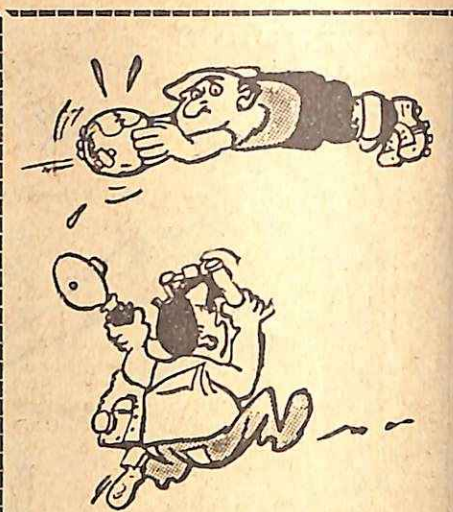
ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Είναι φτωχιά ή μαμά σου, Γιαννάκη;... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ναι, είμαστε φτωχοί... Καί όσο ήτανε καλά δούλευε τ'αρά όμως που άρρώ- στησε... δουλίσω εγώ! ΒΑΛΤΙΝΟΣ (μ' ένα λυπημέ- νο χαμόγελο): Καί... τί δουλειά κάνεις;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (με καιμάρ): Λέω τ'α Κάλαντα! ('Ο Βαλτινός τόν άγκαλιάζει και τόν φιλάει. Σκέπτεται ότι ή μόρια παίζει κάτι παράξενα παιχνίδια... Νά, γιά παράδειγ- μα, αυτό τ'ό λατρεμένο παιδί που ήθε να πη έδώ τ'α Κάλαν- τα...).

ΒΑΛΤΙΝΟΣ (άνοίγει την πόρτα τ'ου γραφείου): Δημη- τράκη... 'Ελα... ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (τρέχει): Τ'ο- δώσεις πολλά, μπαμπά;... ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Γιωργάκη, φίλη- σε τ'ό αδερφάκι σου! ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (μ' έκπληξη): Τ'αδερφάκι μου;... ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Ναι... ή Χρι- στούλης σου έστειλε γιά μπουν- ναμά ένα αδερφάκι!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Τί καλό που είναι ή Χριστούλης! (Άγ- καλιάζει τ'ό Γιαννάκη, που κρα- τάει όλο και πιό δυνατά τ'ό τρι- γώνο, πελαγωμένος, έντυχιμέ- νος...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Στόπ! 'Ακίνητος μιά στιγμή!

Ασφάλεια 100%.

— Σ'ας έρχεται περίφημα! Μόνο που είναι λίγο κοντά τ'α πόδια σας.

Ό τελώνης στο σπίτι του.

Ριζάριος σχολή

Είναι ή άρχαιότερη ιερατική σχολή τ'ης 'Ελλάδος

Σ'Ε μιά ώραία τοποθεσία τ'ου Χαλανδρίου, σέ έκταση 27 στρεμμάτων, έγκατεστάθη τελευ- ταιώς ή Ριζάρειος Σχολή. Συγγρονημένα κτί- ρια, που στοίχισαν ως τώρα 19 εκατομμύρια δραχμές, στεγάζουν τούς σπουδαστές τ'ης άρ- χαιότερης ιερατικής σχολής τ'ης 'Ελλάδος. Μιά ώραία έκκλησία βυζαντινού ρυθμού, συμπληρώ- νει τ'ό νέο οικοδομικό συγκρότημα τ'ης Ριζάρ- ρειου, που έπαρκει γιά τήν άνετη έγκατάστασι και φοίτησι 500 σπουδαστών. Καί όλα αυτά έ- νιναν, χωρίς καμιά οικονομική ένίσχυσι τ'ου κράτους, από τ'ή μεγάλη περιουσία τ'ης Σχο- λής, που δωρίζει τ'ή γένεσί της και τ'ή διατή- ρησί της σέ δύο εθνικούς ευεργέτες, τούς ά- δελφούς Μάνθο και Γεωργίο Ριζάρη.

Η 'Ηπειρος μ'ας έδωσε ως τώρα πολλούς μεγάλους πατριώτες και μεγάλους εθνικούς ευεργέτες. Καί στη γενναιοδωρία τους χω- στάει και ή ελληνική πρωτεύουσα πολλά από τ'α μνημειακά της κτίρια, τ'α εύαγη ιδρύματα και τ'α φιλανθρωπικά της καταστήματα. Όλοι όμως αυτοί οι 'Ηπειρώτες εθνικοί ευεργέτες, οι Ζάπυηδες, οι Στουρνάρηδες, οι Τσιτισή- δες, ή Γ. Κατσηκωνάστας, ή Γεώργιος 'Αδέρωφ, και τόσοι άλλοι, σκέφτηκαν να χρησιμοποιή- σουν τ'α πλούτη τους σέ πατριωτικούς σκοπούς, άφου είχε έλευθερωθή ή 'Ελλάς και είχε άπο- κατασταθή τ'ό κράτος.

Αντίθετα, οι άδελφοί Ριζάρη δραματίστη- καν να δημιουργήσουν, με τήν περιουσία τους, μιά μεγάλη ιερατική σχολή στην 'Ελ- λάδα, από τήν όποια θ'α έβγαινε ή μορφο- μένος κλήρος της, όταν άκούα τ'ό 'Εθνος ήταν υπόδουλο. Καί τ'ό μεγάλο πρόβλημα, που βα- σάνισε τ'ή σκέψι τους ήταν: Πού θ'α λειτου- ρούσε ή σχολή αυτή; Γιατί δέν υπήρχε πουμε- νά έλεύθερη ελληνική γή.

Ό μόνος ελληνικός τόπος, που είχε σχετική έλευθερία, στα προεπαναστατικά χρόνια, ήταν ή 'Επτανήσος. 'Αλλά οι Ναπολέονται πολέμοι είχαν φέρει και στην 'Επτανήσο τήν άναστά- τωσι. Καί τ'α ώραία νησιά είχαν δη πολλούς κατακτητές, μέσα σέ λίγα χρόνια, άκόμα και τόν Τούρκο, άδελφωμένο με τ'ό Ρώσο, να τ'α καταλαμβάνει.

Ό μεγαλύτερος από τούς δύο άδελφούς, ή Μάνθος Ριζάρης, πέθανε τόν 'Απρίλιο τ'ου 1821, όταν τ'ό αεράκι τ'ης έλευθερίας άρχισε να χαιδέει τήν ελληνική γή. Καί, πεθαίνοντας, άφησε παραγγέλια στον άδελφό του να έκκλη- ρώσει τ'ό μεγάλο σκοπό τους, τώρα που ή έλπί- δα τ'ης άπελευθερώσεως τ'ης Πατρίδος άρχισε να γίνεται πραγματικότητα...

Οι δύο άδελφοί είχαν γεννηθή στο χωριό Μονοδένδρι, σ'α Ζαγόρια τ'ης 'Ηπείρου. 'Ο Γεώργιος, τ'ό 1769, και ή Μάνθος μερικά χρό- νια προτούτα. Από μικροί έμειναν όρφανοί από πατέρα και ή μητέρα τους άνάλαβε τήν άνατροφή τους. 'Ενας θεός τους, έγκατεστη- μένος στη Μόσχα, π'ησε κοντά του ή Μάνθο, σ'αν έμεινε όρφανός. 'Εκεί ή μικρός Ριζάρης, με τήν έξυπνάδα του και έξαγνικότητα, απέ- κτησε σημαντική περιουσία έμπορευόμενος.

Σέ λίγα χρόνια, τ'ό 1806, π'ησε κοντά του και τόν άδελφό του Γεώργιο, και οι δουλειές του πήγαν άκόμα καλύτερα, χάρις στην εύφυα, τήν λιανότητα, αλλά ίδως τήν άγάπη και τ'ή σφι- γναια, που χαρακτηρίζαν τούς δύο Ριζάρηδες. 'Αναφέρουν π'ες σέ κάποια έπιδημία είχαν άο- ρωστήσει βαρύν και οι δύο. Καί ή μ'έν με- γαλύτερος προσενυόταν να έπιλήσι από τήν έ- πιδημία ή μικρότερος, γιά να μωρδήσει να κά- νη περισσότερα κι' από αυτόν, και ή μικρός να σωθή ή μεγαλύτερος, που ήταν ή μόνος ίκανός να πραγματοποιήση όσα σχεδίαζαν να κάνουν ύπ'ό τ'ου 'Εθνους τον...

Η τύχη θέλησε να έπιλήσουν και οι δύο και 'α έβ'ησαν πολύ τήν περιουσία τους. Δέν χρη- σιμοποίησαν όμως τόν πλούτο τους μόνο γιά τ'ό «εύ έην», αλλά και γιά τ'ό «εύ ποάττειν». Με χορήματά τους έφτιαξαν ένα ελληνικό scho- λειο στην πατρίδα τους, που τ'ο συντηρούσαν οι ίδιοι με τ'α βοηθήματα, που έστελναν. Στίς παρωμένες τ'ης 'Ελληνικής 'Επανάστασεως, ή

«Οίκος Ριζάρη» προσφέρει τρεις χιλιάδες χρυ- σές λίρες στον 'Αλέξανδρο 'Υψηλάντη, γιά τ'ις «ανάγκες τ'ης Πατρίδος». Προσφέρουν ά- κόμα χρήματα στη Φιλική 'Εταιρεία, και ή Γεώργιος Ριζάρης, συνεχίζοντας τίς δωρεές, μετά τ'ό θάνατο τ'ου άδελφού του, καταβάλλει μεγάλα ποσά γιά τ'ή μισθοδοσία τών παλληκα- ριών, που πολεμούσαν «έπ'ερ π'ίστ'εως και πα- τριδός» και άλλα χρήματα γιά τήν άπελευθέ- ρωσι ελληνικών οικογενειών, που είχαν πέσει στα χέρια τών Τούρκων, κατά τ'α πρώτα χρό- νια τ'ης 'Επανάστασεως.

Όταν ή Καποδίστριας ήλθε στην 'Ελλάδα και σ'ό άναμορφωτικό του έργο σκέφτηκε να ιδρύση 'Εθνική Τράπεζα, ή «Οίκος Ριζάρη» έγγραφεται γιά μεγάλο ποσό. Τ'ό 1837, ή Γ. Ριζάρης έγκαταλείπει τ'ή Ρωσία και εγκαθί- σταται στην 'Αθήνα. Χτίζει ένα σπίτι στην

τά πόδια τ'ου βωδίου, που ήταν πολύ φθηνό- τερα! Καί όμως, όταν πέθανε, σέ μερικές ή- μέρες, άφησε περιουσία, που ξεπερνούσε τ'ό ένα εκατομμύριο δραχμές. Ποσό τεράστιο γιά τήν εποχή εκείνη.

Ό Γεώργιος Ριζάρης πέθανε τήν 1η 'Ιου- λίου 1841. Με τ'ή διαθήκη του άφησε δόλωση τήν περιουσία του «ε'ιά τ'ήν σύστασιν και δια- τήρησιν μιάς έκκλησιαστικής σχολής». Καί όρι- ζε στη διαθήκη, ότι ή Σχολή, που θ'α έφανε τ'α δόματα «Μάνθου και Γεωργίου Ριζάρη- δων», έπρεπε να οικοδομηθή «εις τήν πλησίον τών άνακτόρων, κατά τήν όδόν 'Αμπελοκηπων κειμένην ιδιοκτησίαν του, όπου ευρίσκεται και τερπνότατον, προς διασκέδασιν τών φοιτητών, περιβόλιον». Στό κτίμα αυτό, όπου, επί ένα και πλέον αιώνα, λειτούργησε ή Ριζάρειος Σχο-

Οι νέες εγκαταστάσεις τ'ης Ριζάρειου Σχολής στο Χαλάνδρι.

δ'όδ 'Αδριανού, που έγινε κέντρο φιλανθρωπίας. Δίνει βοηθήματα σέ φτωχές οικογένειες και βοηθεί μεγάλο αριθμό άπόρων μαθητών να συντηρηθούν και να σπουδάσουν, όταν έδλεπε π'ος θ'α μπορούσαν να προκόψουν. Στους τε- λειότες και σ'ους άνακτους δέν έδινε τίποτε, άκόμη κι' αν ήσαν συγγενείς του. Σέ κάποιο τέτοιο στενό συγγενή του, που ήτο τ'ος διαρκώς χορήματα, γιά να συνεχίσει δ'ήθεν τίς σπουδές του, άορήθηκε να τ'ο δώσει, λέγοντας π'ος, γιά να προκόψη κανείς και να σπουδάσει, δέν έχει ανάγκη από πλούσιους συγγενείς. Μπορεί να τ'ο πετύχει εργαζόμενος...

Αν και πλουσιώτατος, ή Γ. Ριζάρης τ'ουσε έν τ'οις περιστοιχημένη ζωή, γιά να μωρδήσει 'α' άρίστη περισσότερα γιά τ'ή σύστασι και τ'ή λειτουργία τ'ης 'Εκκλησιαστικής 'Ακαδημίας, από τήν όποια φιλοδόξους να βγαίνουν στο μέλλον όλοι οι παπάδες τ'ης 'Ελλάδος. «Μόνο με μορφωμένο κληρο, έλεγε, θ'α δια- παιδαγωγώσουμε τ'ό λαό και θ'α τόν εξυψώ- σουμε».

Αυα ή Ριζάρης εγκαταστάθηκε στην 'Αθή- να, άρχισε 'α άγοράζει μεγάλες έκτασεις και να χτίζει σπίτια, γιά να εξασφαλίσεν σέ άκί- νητα τήν περιουσία τ'ης ιερατικής σχολής. Οι οικονομίες, που έκανε γιά 'α' άρίστη περισσότερα στη σχολή, έφθαναν κάποτε σ'α δαία τ'ης ταγκουνιάς. Αναφέρεται, ότι λίγες εβδομάδες π'οιν πεθάνει, άρχισε 'α' άδινάττει και να κα- ταρσέη άποτόμος. Οι γιανοί διεπίστησαν, ότι είχε πάθει άκόνα τών έντασιών και διατά- ξαν να κνήν μανία με ζουμί βοδινού κρα- τός. Καί ή Ριζάρης τ'ους ρώτησε αν μπορού- σε, αντί γιά κραές, που ήταν άκριβό, να βράξη

λή, έχει ταφή ή Γεώργιος Ριζάρης, σύμφωνα με τήν έπιθυμία του.

Στίς 15 Μαΐου τ'ου 1844 έγιναν, με όλη τήν έπισημότητα, τ'α έγκαίνια τ'ης Ριζάρειου Σχο- λής, επί παρουσία τ'ου βασιλέως 'Οθωνος, τ'ης 'Ερας Σινδού και τών άρχων. Καί, από τ'ο- τε, ή άρχαιότερη από τίς ιερατικές σχολές τ'ης 'Ελλάδος, άρχισε τ'ή λειτουργία της, που συνε- χίζεται και σήμερα άποδοτικότητα. Από τ'α θρανία τ'ης Σχολής άποφοίτησαν όχι μόνο εξέ- χοντες κληρικοί, αλλά και πολλοί, που διέπρε- ψαν κατοπιν στην κοινωνία ως καθηγητά, δη- μόσιοι λειτουργοί και σέ άλλα επαγγέλματα. Παρ' ή Ριζάρειος, μολοντί οι σπουδάζοντες σ' αυτή φορούν σάσο, δέν προσδίδον μόνο γιά ιερομηνούς. 'Ηταν ένα λαμπρό σχολείο και λαϊκών. Τέτοια ήταν και ή θέλησι τ'ου δωρη- τ'ου της. 'Εκείνο όμως, που έπισημόσε και έπε- δωσε ή άειτηνιστος Ριζάρης, ήταν όλοι οι πα- πάδες τ'ης 'Ελλάδος να έχουν φοίτησι στη Σχολή, ώστε να είναι μορφωμένοι κι' αυτοί οι έσπόμενοι τών χωριών.

Στό κτιστικό συγκρότημα τ'ης λεωφόρου Βα- σίλεισης Σοφίας (παρά τ'ή 'Ελισσαία) παρέμει- νε ή Ριζάρειος Σχολή από τήν ιδρύσει της, ως π'ουσι, που μεταφέρθηκε στο Χαλάνδρι. Κά- ος στη μεγάλη περιουσία, που άρριαν ή ιδιο- τ'η και στη σωφροσύνη εκείνων που έπ' ένα και πλέον αιώνα τ'ή διοίκηση, ή Ριζάρειος Σχολή είναι σήμερα ένα από τ'α πλουσιώ- τα εκπαιδευτικά ιδρύματα τ'ης 'Ελλάδος. 'Αι- τούμε να συνεχίσει τήν ώραία παράδοσι, που δημιουργήσε επί τόσες δεκαετίες, και στη νέα εγκατάστασί της.

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τα «κατευθυνόμενα» αντιβιοτικά

Θά καταπολεμούν και τους όγκους;

ΣΤΟ τελευταίο διεθνές χημειοθεραπευτικό «συμπόσιο», που συγκροτήθηκε στη Νεάπολη, οι σύμβουλοι που πήραν μέρος σ' αυτό, απασχολήθηκαν διά μακρών με το πρόβλημα των αντιβιοτικών και των δυνατότητων που παρέχουν στο πεδίο της θεραπευτικής.

Αλλά τί είναι τα αντιβιοτικά; Ουσίες που εμποδίζουν την ανάπτυξη ώριμων μικροβίων και ιών, στους οποίους οφείλονται διάφορες μολυσματικές ασθένειες. Οι ουσίες αυτές, όμως, προέρχονται από άλλα ζωντανά όντα, άπειρας μικρά, δηλαδή από άλλα μικρόβια. Πρόκειται, λοιπόν, για έναν ανταγωνισμό μεταξύ μικροβίων, που η επιστήμη των έκμεταλλεύεται για θεραπευτικούς σκοπούς.

Αλλά τα μικρόβια δε μένουν άπαθι. Αμύνονται, τούναντι, με όλα τα μέσα. Στον άγωνα έναντι των αντιβιοτικών πολλά πέφτουν. Αλλά μερικά, τα πιο ρωμαλέα, επιζούν και δημιουργούν απογόνους, που κι' αυτοί επίσης δεν επηρεάζονται από τα αντιβιοτικά. Αποκτούν, μ' άλλα λόγια, άνοσια απέναντι των αντιβιοτικών. Αυτή η άνοχη των μικροβίων γίνεται όλοένα και πιο σοβαρή και σ' αυτό οφείλεται η ανάγκη της έπιστήμης ν' ανακαλύπτει διαρκώς νέα αντιβιοτικά, που κι' αυτά θα ξεπεραστούν με τον καιρό, όταν δημιουργηθούν νέες γενές μικροβίων ανθεκτικών σ' αυτά. Έτσι, πάλι στα γνωστά αντιβιοτικά, έχουμε αναρίθμητα νέα, που τα αντικατέστησαν ή τα συμπληρώνουν: μικαμικίνη, τριχομυκίνη, ακτινομυκίνη, ριφομυκίνη, κολικυμίνη, αμινόσιδίνη, ξενολαμίνη, ξενολιδόλη κλπ.

Αλλά η παραγωγή νέων αντιβιοτικών δεν λύει το πρόβλημα. Γι' αυτό, οι επιστήμονες το ξανάβασαν από τη βάση τους.

Στο αρχιπέλαγος των Άντιλλών, οι άνθρωποι τρελλαινούνται για τις κακορμαχίες. Έκείνοι που μετέχουν σ' αυτές δημιουργούν με την επιλογη καινούργιες ράτσες από κοκόρια, που διακρίνονται για τη ρώμη, τη μαχητικότητα και την αγριότητα τους.

Κάθε παρόμοιο σκέφτηκε να κάνει και ο Γερμανοελεβθεός επιστήμον Γκλάουζερ. Στο εργαστήριό του του Βεβέ, ανατρέπει από κομποσια χρόνια μικρόβια, που είναι δυνατόν να παράγουν ουσίες με αντιβιοτική ενέργεια, όλοένα και πιο ισχυρή.

Ο δόκτωρ Γκλάουζερ εργάζεται με τη μέθοδο της επιλογής, όπως κάνουν οι κτηνοτρόφοι, που θέλουν να δημιουργήσουν μια ισχυρότερη ράτσα. Υποβάλλει, δηλαδή, κάθε καινούργια γενιά μικροβίων στην έπιβραση αντιβιοτικών, ισχυρότερων από ότι την προηγούμενη. Έκείνοι που επιζούν απ' αυτή τη δοκιμασία — τα ρομαλέωτερα — τα υποβάλλει κατόπιν στην έπιβραση άλλων πιο ισχυρών αντιβιοτικών κ.ο.κ. Έχει δημιουργήσει έτσι ισχυρότερα μικρόβια. Αλλά και οι ουσίες που

παράγονται απ' αυτά, τα αντιβιοτικά, είναι επίσης ισχυρότερα. Μπορούν, δηλαδή, να εξολοθρεύσουν και τους πιο ισχυρούς μικροοργανισμούς, είτε για μικρόβια, πρόκειται είτε για ιούς.

Ο σκοπός του δόκτωρ Γκλάουζερ είναι να εφαρμογή και στη θεραπευτική το νόμο της ελάσσονος προσπάθειας, δηλαδή να επιτύχει αποτελέσματα όσο το δυνατόν μεγαλύτερα με μέσα όσο το δυνατόν μικρότερα.

Κάτι παρόμοιο έχει γίνει σήμερα με την πενικιλίνη και άλλα αντιβιοτικά. Κατά την πρώτη περίοδο της εφαρμογής της πενικιλίνης, χρειαζόνταν πολύ μεγάλες δόσεις για να επιτύχουμε ικανοποιητικά αποτελέσματα. Έκτοτε, οι δόσεις περιορίστηκαν σημαντικά, γιατί καταρρώσαμε να παράγουμε πενικιλίνη με πολύ μεγαλύτερη ενέργεια.

Ο δόκτωρ Γκλάουζερ ελπίζει ότι με τη μέθοδο του θα καταρρώσει να παράγει αντιβιοτικά, που θα επενεργούν σε δόσεις κατά 1000 ή 10.000 φορές μικρότερες από εκείνες που χρησιμοποιούμε σήμερα. Έτσι, ο οργανισμός του ασθενούς δε θα κορράζεται, ενώ ταυτόχρονα η διάρκεια της θεραπείας θα περιοριστεί σε σημαντικό βαθμό. Τα νέα αντιβιοτικά, εξ άλλου, αντίθετα με τα σημερινά, δε θα επενεργούν σαν έξω-να σώματα, αλλά θα έπιρουν έσω-γεργικά στο σύνολο του οργανισμού και θα ενισχύουν σε μεγάλο βαθμό τις άμυντικές δυνάμεις του. Γι' αυτό ο δόκτωρ Γκλάουζερ τα ώνά-μασε «κατευθυνόμενα», γιατί μοιάζουν σαν βλήματα που πηγαίνουν κατ' ευθείαν στο στόχο και χτυπάνε τους παθογόνους οργανισμούς στη ρίζα τους.

Αλλά, ως μιλήσαμε για δυο από τα καινούργια αντιβιοτικά, για τα οποία έγινε λόγος στο «συμπόσιο» της Νεαπόλεως.

Ένα απ' αυτά είναι η «ουσία Μ». Πρόκειται για ένα αντιβιοτικό

Μην παραμεληθεί τα ινομυώματα

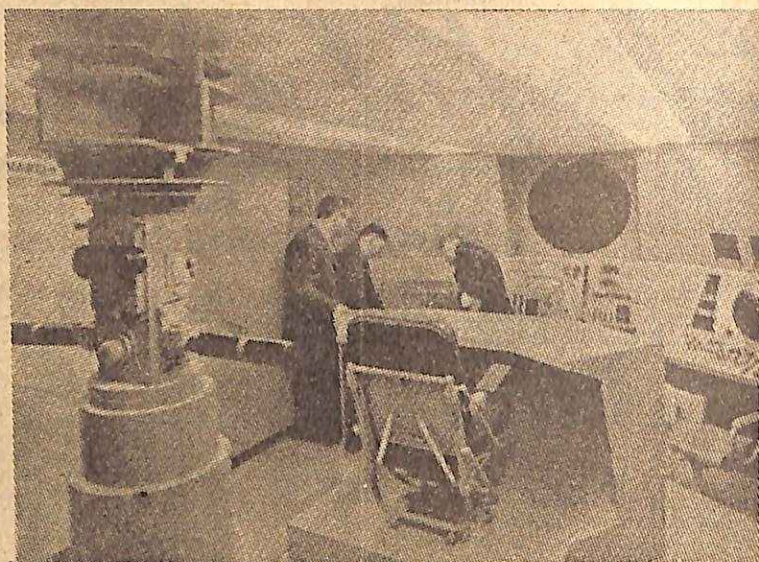
Η έφηβη δεν είναι πάντοτε ά- παρατήρητη για τη θεραπεία των ινομυωμάτων της μήτρας. Σε μερικές περιπτώσεις απορροφώνται μόνα τους, κατά την περίοδο της έμμηνης. Αλλά, αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε. Τα ινομυώματα προκαλούν πολλές φορές σημαντικές αιμορραγίες, που οδηγούν στην αναιμία ή την φλεβίτιδα. Στην περίπτωση αυτή μπορεί να μολυνθούν, να διαχυθούν ταχύτατα και να συμπεριλάβουν τους ούρηθρες, με αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας σοβαρής ασθένειας των νεφρών. Μπορούν ακόμη να εξα- λυνθούν σε κακοήγη όγκο. Γι' αυτό, ακόμη και στις πιο ήπιες μορφές, η συνεχής ιατρική παρακολούθηση είναι απαραίτητη.

Ο ιός της πολιομυελίτιδος

Τα πειράματα που έγιναν στην Α. μερική έδειξαν ότι το «βρώμ υδωρ» εύνοει την ανάπτυξη και των πολλών πλάσματος του ιού της πολιομυελίτιδος. Το τρεχούμενο νερό περιέχει άβρω υδωρ σε άναλογία 1000 π.ε. ρίπου. Τα πειράματα, οι λίμνες και οι δεξαμενές περιέχουν, όμως, πολύ μεγαλύτερη άναλογία «βρώμ υδωρ» και η άναλογία του ιού της πολιομυελίτιδος είναι πιο εύκολη σ' αυτά.

Η βιταμίνη Β κατά της λευχαιμίας

Οι ραδιοθεραπείες, ώριμένα φάρμακα που χορηγούνται επί μακρό χρονικό διάστημα (κορτιζόνη), καθώς και διάφορες μολύνσεις των έργαζόμενων σε χημικές βιομηχανίες, προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις σημαντική πτώση του αριθμού των λευκοκυττάρων. Στις περιπτώσεις αυτές ενδείκνυται η χορήγηση βιταμίνης Β, σε ισχυρές δόσεις. Η βιταμίνη Β δίνει επίσης ικανοποιητικά αποτελέσματα σε ώριμα μερικές λευχαιμίες, καθώς και σε διάφορες παθήσεις των νεύρων.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Οι κυβερνήται των αμερικανικών ατομικών υποβρυχίων θα έχουν στο έλεος στη διάθεσή τους ένα τελειοποιημένο ηλεκτρονικό περισκόπιο σαν αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Ο πλοίαρχος δε θα είναι πια αναγκασμένος να πιάσει στα χέρια του το περισκόπιο και να έρευνήσει τον ορίζοντα, αλλά θα βλέπει πάνω σε μια θόνη τηλεοράσεως ό,τι συλλαμβάνει το μάτι του περισκοπίου του, βγαίνοντας πάνω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Σ' υγρώνους διάφορες συσκευές θα καθορίζουν με ακρίβεια και αυτόματως την άποστασι στην οποία βρίσκεται το πλοίο ή ο στόχος, το βάθος της θαλάσσης στο σημείο πλεύσεως, κλπ., και θα δίνουν άλλες πολύτιμες πληροφορίες.

ζωϊκής προελεύσεως, που έχει ειδική έπιβραση στη φυματίωση των πνευμόνων. Το αντιβιοτικό αυτό, που θα έμφανισθί σε λίγο, θα αποτελέσει το κατ' έξοχην φάρμακο κατά της φυματίωσης.

Ιδιαίτέρως άξιοσημείωτα είναι επίσης τα αντιβιοτικά που καταπολεμούν τους όγκους, όπως η βιν-καλεουδοαστίνη. Πρόκειται για έ-να άλκαλοειδές φυτικής προελεύσεως, που αποδείχθηκε αποτελεσματικό έναντι των ώρισμένων όγκων των ζώων και του ανθρώπου. Η βιν-καλεουδοαστίνη έχει την ιδιότητα να σταματά τον πολλαπλασιασμό των άσθενών κυττάρων, χωρίς, όμως, να βλάπτει τα υγιή.

Μικρά επιστημονικά νέα

Οι υπέρηχοι στην εξέταση του ματιού

Οι Γερμανοί επιστήμονες χρησιμοποιούν τους υπέρηχους για να εξερευνήσουν το βυθό του ματιού. Με τη μέθοδο αυτή είναι δυνατή η εξέταση του ματιού, ακόμη και στην περίπτωση που ο κερατοειδής χιτών έχει ύποστη πλήρη αμύρωση.

Καταπολεμά τη χοληστερόλη

Οι Βραζιλιάνοι επιστήμονες κα- τάρθισαν να παρασκευάσουν από τη γύρη του ήλιουτροπιού ένα φάρμακο, που καταπολεμά τη χοληστερόλη και την άρτηριακή υπέρταση. Το φάρμακο αυτό επιδρά με τις διουρητικές Ι. διότητες του και είναι τελείως άκιν- δυνο.

Αιτία στειρώσεως ή άκανόνιστη περίοδος

Ο δόκτωρ Έσμερ, του πανεπιστημίου του Κιγκινιάτι, συνιστά στις νέες να μην παραμελούν την άκανόνιστη περίοδο, ιδίως όταν πρόκειται να έρθουν σε γάμο. Η άκανόνιστη περίοδος μπορεί να οφείλεται σε πολλά αίτια: κύστεις των ωοθηκών, άταξία των όρμονικών εκκρίσεων, μ. κροβιακές μολύνσεις της μήτρας, καρδιοπάθειες (στενώσι της μιτροειδούς). Όλες αυτές οι αιτίες, αν παραμεληθούν, μπορεί να προκαλέσουν στειρώση. Κατά τον δόκτωρ Έσμερ, η αιτία της στειρώσεως είναι σε πολλές περιπτώσεις η παραμέλησι της περιόδου κατά την προ του γάμου περίοδο.

Κλινικοεπαλάματα από χαρτί στα νεοοκομεία

Στα συνηθισμένα νοσοκομεία δοκιμά- σθηκε τελευταία ένας νέος τύπος κλινικοεπαλάματος. Είναι φτιαγμένα από χαρτί, που έχει την ελλυγισία και τη μολυστικότητα του παπύρου. Εί- κοσι διαδοχικά στρώματα απ' αυτό το χαρτί, που έχει μικρές τρυπιδές για να ελγχεύει το άσρας, αποτελούν ένα πολύ έυστο σκεπασμα. Στοιχί- ζουν εύπνότητα και είναι πολύ ύ- γεινά.

Ο μαγνήτης και τα όνειρα

Ένας ψυχίατρος της Μόσχας υπο- στριχεί ότι, θάροντας ένα μαγνήτη κάτω από το μαξιλάρι ενός ανθρώ- που που κοιμάται, μπορούμε να μπερδέψουμε τα όνειρά του.

Όρμονες για την ταχυκαρδία

Η Έπιστήμη διαθέτει σήμερα φάρμακα κατά της ταχυκαρδίας, που αποτελεί μια συχνή και επικίνδυνη έ- πιπλοκή των ποθήσεων των στεφανι- αίων, παρατηρείται όμως και σε άτομα που δεν υποφέρουν από τέτοια πάθηση. Με τη χρησιμοποίηση ώριμο- νων όρμονων, προερχόμενων από ζώα, η καρδιά ξαναέρχεται τον κα- νονικό ρυθμό της κι' ελαττώνεται η επικίνδυνη άρτηριακή υπέρταση. Οι όρμονες αυτές είναι η νεοσυνεφρίνη, η νοραδρεναλίνη και η μεθοξαμίνη. Άλλοτε πάλι, η ταχυκαρδία υποχω- ρεί όταν ελαττωθί ο ρυθμός του με- ταβολισμού με ραδιενεργό Ιώδιο, που επιδρά στο θυρεοειδή.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ταχυ- καρδία μπορεί να προκαλέσει συμφώ- ρησι, έλκος του στομάχου, διαστολή ή ήπατος.

Η σκάλα ώφελει τα όσθα

Ο δόκτωρ Τζόζεφ Φρήμαν, από τη Φιλαδέλφεια, φρονεί ότι πολλές χρό- νιες άνωμαλίες των όστων και πα- ραμορφώσεις της σπονδυλικής στή- λης οφείλονται στο ότι ο σύγχρονος άνθρωπος το παρακάνει με τις άνε- σεις. Ιδίως, ο δόκτωρ Φρήμαν κα- τεικάζει τη μεγάλη διάδοσι των ά- σαναέρ. Γιατί το άνεσας είναι, κατά τη γνώμη του, μια πρώτης τάξεως γυμναστική, ώφελμη για τα όστα, της μύς και για το συντονισμό των κινήσεων. Υποστηρίζει ακόμα ότι τα ελαστικά των δοντιών είναι συχνό- τερα σ' όσους κατοικούν σε Ισολέγει, παρά σ' αυτούς που μένουν στο πρώ- το πάτωμα κι' άνεβαίνουν κάθε μέ- ρα τη σκάλα.

ΟΙ «ΠΑΙΔΙΚΕΣ» ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Δε χρειάζεται ν' άπομονώνονται οι μικροί άσθενείς

ΠΡΙΝ από λίγα χρόνια, πίστευαν όλοι πως έπρεπε να άπομονώνονται τα παι- δια που πάσχανε από δστρακία ή από Ιλα- ρά. Σήμερα όμως, οι αντίληψεις έχουν άλ- λάξει, πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Η άπομόνωσι των άρρώστων παιδιών θεωρείται περιττή και παράλογη, με μιά μόνο έξαιρση:

Τα έρσηφ δεν πρέπει ναχωνται σε συ- νάφεια με τα μεγαλύτερα άδελφια τους, που έχουν Ιλαρά ή κοκκύτη. Γιατί οι έρ- ρώσταις αυτές είναι πέντε ή έξη φορές πιο επικίνδυνες πριν από τα 5 χρόνια, πα- ρά άργότερα. Μπορεί να φέρουν, σαν έπι- πλοκή τους, μιά πνευμονία, και τα έρσηφ δεν έχουν πολλή αντίστασι σ' αυτήν.

Προπολεμικά, η δστρακία προκαλούσε πανικό. Καί δικαίως, γιατί τα παιδιά έρ- ρώσταιναν άραεία απ' αυτήν, και πολλά πέθαιναν. Αλλά σήμερα τη θεωρούν μάλ- λον άσημαντη, για τους έξης λόγους:

Πρώτον, φαίνεται πως έχει άποκτήσει ο κόσμος μιά κάποια άνοσια απέναντί της, όπως συμβαίνει και για άλλες άσθενείες. Δεύτερον, υπάρχουν οι σουλφαιμίδες και η πενικιλίνη που τη θεραπεύουν. Τρίτον, έ- χει διαπιστωθί τώρα πως η δστρακία έλ- ναι στην πραγματικότητα μιά παραλλαγή της άμυγδαλίτιδος. Το ίδιο δηλαδή μι- κρόβιο, ο στρεπτόκοκκος, σ' άλλα άτομα προσβάλλει τις άμυγδαλές και σ' άλλα προκαλεί έξάνθημα στο σώμα. Γιατί λοι- πόν ν' άπομονώσουμε το παιδί που έχει δστρακία, κι' όχι κι' έκείνο που έχει άμυ- γδαλίτιδα;

Η δστρακία αρχίζει με πονόλαιμο, πυ- ρετό, πονοκέφαλο και κακοδιάθεσι. Το έρσηφ έμφανίζεται συνήθως τη δεύτε- ρη ή την τρίτη μέρα. Είναι άπλωμένο σ' όλο το σώμα κι' άποτελείται από πολλά μικρά κόκκινα στίγματα. Το πρόσωπο κοκκινίζει, αλλά δεν έχει έξάνθημα.

Ύστερα υποχωρεί το έξάνθημα, καλ- λύτερα έλ ο λαιμός και το δέρμα αρχίζει να μαδάει, πρώτα στο λαιμό, κι' ύστερ- ας και κατόπιν στα χέρια και στα πόδια. Αλλά κι' η γλώσσα έμφανίζεται, έτσι που φαίνεται ζοφά κοκκινιστή.

Συνήθως, η δστρακία είναι ήπια και δε

χρειάζεται ειδική θεραπεία. Μπορεί όμως να προκαλέσει έπιπλοκές σ' αυτά και στους νεφρούς.

Το έξάνθημα της Ιλαράς είναι πολύ διαφορετικό από της δστρακίας. Αρχίζει πίσω από τ' αυτιά και στο μέτωπο και ά- πλώνεται γρήγορα προς τα κάτω, σ' όλο- κληρο το σώμα. Δεν είναι κόκκινο και μι- κρό σαν κεφαλί καρφίτσας, αλλά ροζ και μεγάλο σαν κομμάτι, συχνά δε ένωμένο σε δακτύλιους πλάκες. Έμφανίζεται μετά την τετάρτη μέρα, κάποτε δε σε μιά έβδομάδα. Σε τα μεταξύ, το παιδί έχει συνήχη, φα- ρνίζεται, θηχει και τρέχουν τα μάτια του. Αυτά τα συμπτώματα είναι χαρακτηριστι- κά της Ιλαράς.

Το παιδί ένοχλείται απ' το φως, αλλά και δε θέλει να μένη στο σκταδι. Γυρί- ζομε, λοιπόν, το κρεβάτι του, έτσι ώστε ναχί την πλάτη του προς το παράθυρο.

Η Ιλαρά φέρει έπιπλοκές σ' αυτά και στο στήθος. Θεωρείται μάλλον σοβαρή άρρώσταις. Ωστόσο, έφσον είναι σκεδόν έξαιο ότι θα την περάση κάθε παιδί, έλ- ναι προτιμότερο για διάφορους λόγους να την πάση πριν γίνη 8 χρόνων. Να γιατί έπαιμ πιο πάνω πως δεν έχει λογική η άπομόνωσι των άρρώστων παιδιών από τ' άδελφια τους—έκτος από τα μωρά.

Η έρυθρά είναι πολύ ελαφρότερη έξαν- θηματική άσθενεία, όχι ένοχλητικήτερη από ένα άπλο συνάχι. Διαρκεί μόνο λίγες μέρες και δε χρειάζεται θεραπεία. Μοιά- ζει στο έξάνθημα με την Ιλαρά, δεν έχει όμως τα υπόλοιπα συμπτώματά της. Μόνο ένα ελαφρό πονόλαιμο και πρήξιμο των άδένων του τραχήλου.

Τα κορίτσια πρέπει να την περάσουν ό- πωςδήποτε, όσο είναι μικρά. Γιατί, αν τυ- χόν την πάσουν άργότερα, όταν παντρευ- τούν και μένουν έγκυες, μπορεί να πέ- ρουν στον κόσμο παιδιά ελαττωματικά — τυφλά, κουρά, κλπ.

Όσο για τ' άγοράκια, είναι προτιμώ- τερα να πάσουν παρωτίτιδα σε μικρή ήλι- κία, γιατί σ' ένα έρσηφ ή ένα ένθλιο κ ή άρρώσταις αυτή μπορεί να προκαλέσει στεί- ρωσι.

Η μεταδοτικότητα της άρρώσταις αυτής αρχίζει μιά μέρα πριν παρουσιασθί το χα- ρακτηριστικό πρήξιμο των άδένων των αυ- τών, και διαρκεί 7-8 ημέρες.

Το «ήμερολόγιο των έμβολιασμών»

Πότε και πως πρέπει να γίνωνται ΣΤΟ Παρίσι συγκροτήθηκε τελευταία έ- να συνέδριο κορυφαίων Ιατρών όλων των ειδικοτήτων, που άπασχολήθηκε άπο- κλειστικά με το θέμα των έμβολιασμών στα παιδιά. Το συνέδριο αυτό συντάξε έ- να ήμερολόγιο των έμβολιασμών, που έ- χει ως έξης:

1) Αντιφυματικό έμβόλιο Β.С.С. Πρέ- μετι να γίνεται όσο το δυνατόν ένωριτερα μετά τη γέννηση. Για να γίνη άλλος έμ- βολισμός, πρέπει να περάσουν 3 μήνες ά- πό τον έμβολιασμό με Β.С.С. Σε περί- πτωσι άρνητικής άτιδράσεως, ο έμβολια- σμός θα επαναληφθί μετά 1 έτος. Κάθε 5 χρόνια θα γίνεται νέος έμβολιασμός ως την ήλικία των 25 χρόνων, έφσον ο έ- λευχοί των άλλεργικών άντιδράσεων δι- νουν άρνητική άποτελέσμα.

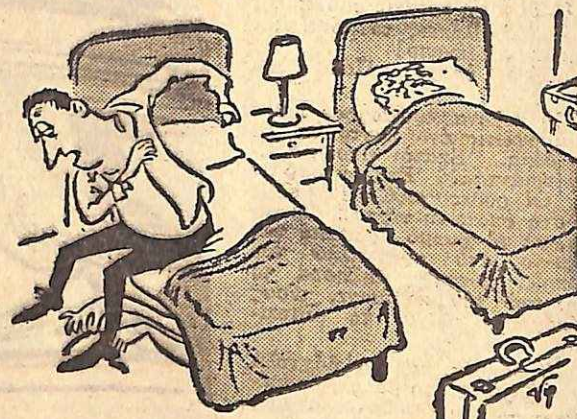
2) Τριπλούν έμβόλιο (έναντιον του κοκ- κύτου, της διφθεριτίδος και του τετανού). Μετά τον τρίτο μήνα από τη γέννησι. Γι- νονται 3 ένέσεις, μιά κάθε μήνα. Για να γίνη άλλος έμβολιασμός πρέπει να περάση ένας μήνας από την τρίτη ένεσι. Έπανεμ- βολισμοί: Τριπλούν έμβόλιο, 1 έτος με- τα τον πρώτο έμβολιασμό. Αντιδθεριτι- κόν και άντιτετανικό έμβόλιο, 6 χρόνια μετά τον πρώτο έμβολιασμό. Αντιτετανική άναστοίνη (μόνη), σ' 14 χρόνια.

3) Δαμάλιο έμβόλιο (έναντιον της ελλυγιάς). Μετά τον δον μήνα. Για να γίνη έμβολια- σμός με άλλο έμβόλιο πρέπει να περά- σι 1 μήνας. Άναβαμολισμός το 11ον και το 22ον έτος.

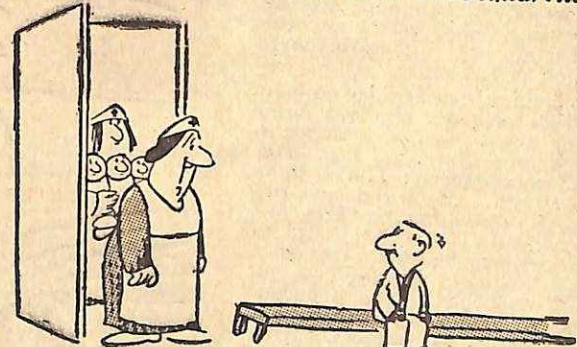
4) Έναντιον της πολιομυελίτιδος. Με- τοξύ του 7ου και του 10ου μηνός. Γινο- νται 3 ένέσεις, μιά κάθε μήνα. Η 3η ένε- σις μπορεί να γίνη 2 μήνες μετά τη 2η. Έμβολιασμός με άλλο έμβόλιο μπορεί να γίνη άφορ περάσι 1 μήνας από την 3η ένεσι. Έπανεμβολισμοί: α) 1 έτος από την έναρξί του έμβολιασμού (πρώτη ένε- σις). β) 3 χρόνια μετά την έναρξί του έμβολιασμού.

5) Έναντιον του τύφου και του παρα- τύφου. Μετά τα 2 χρόνια στις περιοχές ό- που η άσθενεία έρσκειται σε ένδημη κα- τάστασι. Γινοται 4 ένέσεις, μιά κάθε έ- δομάδα. Έπανεμβολισμοί: α) Ένα έ-τος μετά τον πρώτο έμβολιασμό. β) 5 χρό- νια μετά τον πρώτο έμβολιασμό. Μπορεί να γίνη ταυτόχρονα μιά όπομηστική ένε- σις άντιδθεριτικού και άντιτετανικού έμ- βολίου.

Παιδί Γελοιοθεραπεία

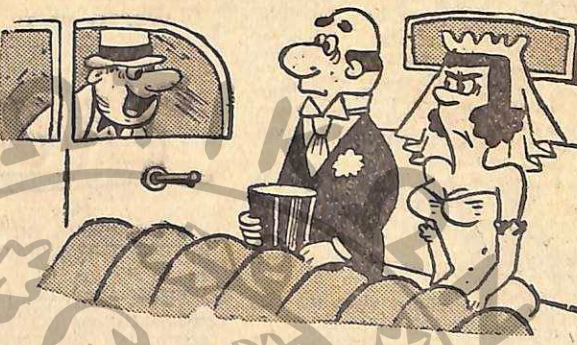

— Μά τι περιποίησι σ' αυτό το ξενοδοχείο! Δεν υπάρχει και τίποτα που να μην το σκέωστηκα!...

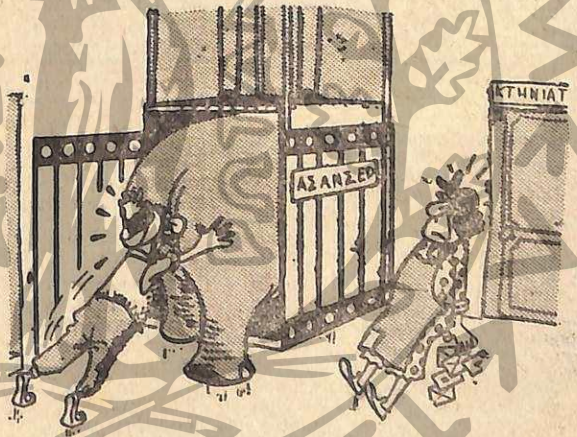

ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

— Αυτός είναι ο μπαμπάς τους ή μήπως κάνει λάθος, αδελφή;

— Α! χάλι χάλι... Τσίμπησε, επί τέλους, το κο- ρούδο!...

— Ήταν ανάγκη να έγκατασταθί στο πέμπτο πάτωμα ο κτηνίατρος;

ΑΓΡΙΑ ΝΙΑΤΑ

— ΓΙΑΤΙ δεν τρέχεις πιο πολύ;
— Δε βλέπεις το κοντέρ;...
Πατήσαμε τὰ ἐκατό!
— Μόνο ἐκατό; Πάτα πιο πολύ...

Κι' ἡ βελόνα προχώρησε πάνω στο μισοφωτισμένο καντράν: "Ἐκατὸν δέκα... Ἐκατὸν εἰκοσι... Ἐκατὸν τριάντα... Ἐκατὸν σαράντα... Οἱ ρόδες γυρίζανε τρολλὰ μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα... Ἡ κοπέλλα, μὲ τὸ γλωμὸ πρόσωπό της κολλῆμενο στὸ κουσταλλο του παρ-μπουζ, κῆντα ἀπληστὰ τὸ δρόμο, πὺν τὸν κατάπινε, τερας μὲ ἀκόρεστη πείνα, τὸ αὐτοκίνητο...

Κι' ὁ ὁδηγός, μὲ τὰ δάχτυλά του γαντζωμένα στὸ βολάν, δοσιμένο στὸν ἱλιγγο τῆς ταχύτητας, πατούσε δλοένα πιο πολὺ γκαζί...

Ἐκατὸν πενήντα! Μιά ἀγρία εὐτυχία εἶχε πλημμυρίσει τὰ δυὸ νεανικά κορμιά. Μιά εὐτυχία, πὺν δοσιμένη σὰν ἡλεκτροσμός τὰ ἀναστατωμένα νεύρα τους καὶ τοὺς μεθούσε πὺν πολὺ ἀπὸ τὸ οἶνονενμα, πὺν εἶχανε πῆ...

Ἄνὸ παιδιά! δυὸ ἑσάλλα παιδιά!... Ἡ σχέση τους δὲν εἶχε γιὰ ἀφορμὴ τῆς τὸν ἔρωτα ἕνα πάθος ἐφήμερο τοὺς ἔδενε, καὶ ἡ συμπτωσι στὰ ἴδια γούστα: Πιστό, κραιπάλη, γλέντι... Μαζὶ χορεύανε στὰ μοντέρνα τζουζ-μπόξες, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τί ζευγάρι! Καὶ τί ἀγρία χειροκροτήματα ἀκούγανε ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀπερίγραπτη χορευτικὴ φιγούρα! Πόσο μεθούσαν ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα αὐτά... Τὸ μεθύσι — τὸ γενικό κι' ἀζαλίνωτο μεθύσι παντοῦ καὶ πάντα, ἦταν ἡ μόνη τους προσοπτικὴ κι' ἐπιδίωξι. Μεθύσι τὸν αἰσθήσεων, μεθύσι μὲ οἶνονενμα, μεθύσι μὲ ταχύτητα, μεθύσι μὲ χαρά...

Ἔτσι κι' ἀπόψε. Εἶχανε πῆ ἀπὸ νορὶς σὲ ἕνα μοντέρνο παραθαλάσσιο κέντρο, εἶχανε χορῆσει... Νοιώσανε μέσα τους τὴν ἀπερίγραπτη ἡδονὴ νὰ ξεχειλίξῃ. Γι' αὐτὸ μόνο ἄξιζε νὰ εἴ ὁ ἄνθρωπος: Γιὰ νὰ νοιώθῃ τὸν ἱλιγγο καὶ νὰ μεθῇ ἀπὸ τὴν ἀγρία γοητεία του...

Ἡ Μαίρη, πῶν, στὸ «Γαλάζιο πουλὸ», τοῦ εἶχε θυμώσει:

— Ἔρεϊς... Μεθαύριο εἶναι Χριστούγεννα...

— Ναι!... ἀπόρρησε ὁ Ντέντης. Χριστούγεννα...

Γίωσε τὰ ποτήρια τους μὲ τῖν καὶ προσέθεσε:

— Μιά ἀφορμὴ ἀκόμα γιὰ νὰ ποῦμε...

Γέλασε ἡ Μαίρη:

— Ναι! Ἔρεϊς, χορειαζόμαστε ἀπὸ μὲς γιὰ νὰ πίνουμε ἐρεϊς...

— Δὲν ἔρεϊς. Μὰ στὰ ρεβεγιὸν πῶναι ὅλοι! Κι' ἔτσι δὲν παρε-ἔρεϊστε ἀπὸ τοὺς πονηρι-νά...

Κι' ἂν παρ-ἔρεϊσθε σκα-σῶναι μὲς! Πῶν-ἂν!

Γιὰ σκαρ-ἔρεϊσαν ὡς τὸν πάτο τὰ δικά τους...

Βγήκανε τοιζίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο.

— Ἀς νὰ γυρίσουμε σωστοί!... τὸν πείραξε, ἐνὺ πηδούσε δίπλα του.

— Μπᾶ... "Ἀνα πῶ, δὲν ἔρεϊς, διὸ ὁ γῶν πιο καλὰ!...

Ἡ μικρὴ ἀγωνιστικὴ κοῦφα ξε-κίνησε σὰ βολίδα, μέσα στὴ μισο-σκοτεινὴ λεωφόρο. Κι' ὅπως πάν-τα, ὁ ἱλιγγος τοὺς μεθούσε, «Πὺν γοητορία!», τοῦ φώναξε. Κι' ἀκό-μα πιο γοητορία!... Ἐκατὸν πε-νήντα! Ἀδειος ὁ δρόμος. Μὰ λί-γο βορμένος ἀπὸ τὸ ποῦσι. Σὲ μιά στορσὴ ἡ κορσίστα γλύστρη-σε, γτύπησε στὸ ἐνδιέμεσο τοῦ δρόμου κι' ἀναποδογυρίστηκε! "Ε-

Ὁ ὁδηγός, μὲ τὰ δάχτυλα γαντζωμένα στὸ βολάν, πατούσε δλοένα πιο πολὺ γκαζί...

Ἐκατὸν πενήντα!

κανε δυὸ-τρεις τοῦμπες καὶ στα-μάτησε στὴν ἀκρὴ τῆς θαλάσσης!

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ εἰκόνας πε-νούσανε πίσω ἀπὸ τὰ μισοκλειστά μάτια τοῦ Ντέντη. Ἐνα τραχι-μένο σινεμασκοπὸ ἀπὸ ἐναλλάσσό-μενες σκηνές, πὺν κυνηγοῦσαν ἡ μιά τὴν ἄλλη: Τὸ σῆτι του, τὸ γεμάτο ψυχρὴ πολυτέλεια καὶ γο-οις διόλου στοργή. Κάμαρες φο-ροτομένες πλοῦτη, σαλόνια, πλη-μυρισμένα μπαμπλό. Καὶ μέσα τί-ποτε! Κάπου-κάπου ἀστράγατε ἡ ὁμορφιά τῆς μητέρας. Πόσο ἦταν ὁμορφη! Μὰ καὶ πόσο λίγο τὴ βλέπανε... Ἐπυνοῦσε ἀργὰ τὴ με-σημέρι, ἐπαινε τὸ μπάνιο τῆς κι' ἔδωγανε. Κοσμικὲς συντονομίες, ὑ-πογεωώσεις, ξενύχτια... Κι' ὁ πα-τέρας! Δοσιμένος σὲ δουλειές του, δὲν εἴσχε καρὸ νὰ κάτῃ στὸ σῆτι. Τὸν Ντέντη τὸν ἔβλε-πε μιά-δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα... Ἀφηρημένος τὸν γοτούσε: "Τί κανεῖς;... Πῶς περνᾶς;... Τὸ ἔδινε κανένα χαϊδεντικό μπατά-κι κι' ἔφευγε γιὰ τὰ ἐπιχειρημα-τικά ραντεβὺ του...

Κῆντα κι' ὁ Ντέντης νὰ τὸ βολέψῃ ὅπως-ὅπως μὲ τὴ Μαίρη. Κι' αὐτὴ προσέφευγε νὰ συντο-φεύῃ τὴν πόσοση κι' ἀντιπρόση-πλῆξι του. Εἶχε κι' αὐτὴ ἴδιο σῆ-τι: Μητέρα κοσμικὴ, πατέρα ἁ-βούλο. Ζήτησε ποῦτα διέξοδο στὸ σινεμά. Οἱ γόντες τοῦ ἐκράν λ-

κίσανε γιὰ κᾶμποσὸ τὴν κοριτο-σιτικὴ δίνα τῆς. Τότερα ὅμως ξε-φύσανε. Ἀπληστὴ ἡ ψυχὴ τῆς, διώουσε κατὶ πιο πολὺ...

Κι' αὐτὸ τῆς τὸ πρόσφερε ὁ Ντέντης — τοῦ τὸ πρόσφερε κι' αὐτὴ...

«Μπού-φρέντ». Ἦταν ὁ ἄρος ὁ πραγματικός. Ἐνὰς νεαρός φί-λος, πὺν προσπαθοῦσε νὰ γεμί-σῃ τις ἀδειες ὥρες τῆς. Ἐνὰς φί-λος, χωρίς ἐνοχλητικό ρομάντι-σμό καὶ περὶττὴ ἀναχοριστικὴ αἰ-σθηματικότητα. Μιά σχέση χωρίς προσχήματα καὶ χωρίς προσπιζες.

Καποτὲ ἡ Μαίρη τοῦ ξεφού-νιζε — ἔτσι γιὰ νὰ σπῆσῃ κερ-φί:

— Γιὰ φαντάσου νὰ παντρεῖ-μαστε κάποτε!

— Νὰ παντρευτοῦμε;... Πῶς σου ἦθεϊ...

— Ἔτσι τὸ λέω... Μπᾶ, τὸ πῆ-στερες...

Κι' ἀφοῦ ἄναγε ἕνα μαζὺ ἁ-μερικάνικο τσιγάρο, ὁ Ντέντης πρόσθεσε, φροντίζοντας τὸν καιρὸ:

— Γιὰ νὰ τὰ προσζώνουμε σὰν τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα...

Κι' ἔτσι γλύστρε ἡ ζωὴ τους... Χωρὶς ἐκπλῆξι... Τώρα καὶ τὸ με-θύσι εἶχε γίγῃ ρουτίνα, μὰ καὶ συνήθεια... Ἦτανε μέσα στὸ πρό-γραμμα τῆς ζωῆς τους... Δὲν τοῖ-εὐχαριστοῦσε πᾶ ἦταν ὅμως ἀπα-ραίτητο γι' αὐτοὺς... Μιά πλῆξι τοὺς ἔξανε ἀπὸ παντοῦ. Εἶναι φο-

δερὴ ἡ ζωὴ δταν μᾶς επιτρεπω-νται ὅλα...

Κι' ἔτσι ἦθε — δραματικὴ ἐκ-πλῆξι... — ἡ κουτρούβα! Τὸ αὐτοκίνητο — ἡ κομρὴ ἀγωνιστι-κὴ κορσίστα — εἶγνε σμπασά-λια... Καὶ, μέσα ἀπὸ τὶς ξεχαρ-δαλωμένες λαμαρίνες, βγάλανε τὴ Μαίρη καὶ τὸν Ντέντη, ἀναίσθη-τους. Ἡ Μαίρη ἦταν ἐλαφρὰ χτυ-πημένη ὁ Ντέντης ὅμως βαρύν.

Ἐκεῖ, στὸ νοσοκομεῖο, ἔτρεξαν νὰ δοῦνε τὸν πληγωμένο γιὺ τους οἱ γονεῖς του. Ἡ ὁμορφη μητέρα ἄφρεσε τὶς κοσμικὲς ὑποχρεώσεις, ὁ μπῆνεσμαν πατέρας ἀπαρνήθη-κε τὶς πολυποικίλες δουλειές του καὶ τρέξανε μαζὶ στὸ προσκεφαλο τοῦ Ντέντη. Πόσο περίεργο τοὺς φάνηκε, πὺν βοσθῆκανε κοντά-κον-τά... Ἄνὸ ξένοι, δίπλα σ' ἕνα πλη-γωμένο παιδί — τὸ παιδί τους!...

Κυτταζήκανε στενοχωρημένα κι' ὕστερα χαμογέλασαν μὲ δυο-φορὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Πῶς εἶχε γίγῃ αὐτό; Δὲν ἔξερανε τί νὰ ποῦνε... Ὅτε ἔξερανε πότε εἶχε βγῇ ὁ Ντέντης, οὔτε πὺν εἶχε παῖ, οὔτε μὲ ποῖαν... Μόνο τὸ δυστύχημα εἶχανε μάθει... Καὶ τῶ-ρα καθόντουσαν πλᾶι στὸ ἀναίσθη-το παιδί τους, μὲ κάποιο συναι-σθημα εὐθύνης...

Καὶ τὸ παιδί τους παραληροῦ-σε. Σκῆψανε κοντά του καὶ κλέ-ψανε τὸ παραμυθιό του, πὺν ἀπὸ μέσα του ἀνάβλυσε τὸ μεγάλο του παράπονο:

Εἶναι ὁμορφο νᾶχη κανεῖς μητέρα καὶ πατέρα... Καὶ νᾶναι εὐτυχιτισμένοι κοντά τους... Εἶναι ὁμορφα τὰ Χριστούγεννα μὲ ἕνα δέντρο στολισμένο καὶ γύρω του ὅλους ἀγαπημένους... Εἶναι ὁμορ-φο, μὰ δὲ γίνεται — ἕνα παρα-μυθὶ τοῦ παλιοῦ καιροῦ...

Δάκρυα ἀναβλύσανε ἀπὸ τὰ ὁ-μορφα μάτια τῆς κοσμικῆς μητέ-ρας καὶ στάξανε πάνω στὸ ματω-μένο ἐπίδεσμο... Καὶ τὰ χεῖλια τῆς ἀνοιγοκλείσανε γιὰ νὰ μοιρομυρί-σουνε στὸν ἄντρο — στὸ δεύτερο μεγάλο ἐνοχο:

— Ἀκούς τί λέει ὁ Ντέντης;... Δακρυομένα καὶ τὰ μάτια τοῦ πολυάσχολου μπῆνεσμαν. Κούνη-σε τὸ κεφάλι: Ναι, ἀκούγεις... Ἀ-κούγεις τὸ ἀθέλητο κατηγορητήριο τοῦ παιδιοῦ του καὶ ἐνοίωθε πόσο μεγάλο κακό τοῦ εἶχε κάνει — τοῦ εἶχανε κι' οἱ δύο τους κάνει...

Νευροικά τὰ δάχτυλα τοῦ ἄντρα, σκαλωσαν πάνω στὸ μανίκα τῆς:

— Ἄν... γίνῃ καλὰ ὁ Ντέντης, ὑπόσχεσαι ν' ἀλλάξῃς τὴ ζωὴ σου!...

— Κι' ἐσύ;

— Κι' ἐγώ...

Ἡ ὑπόσχεσι τοὺς ἔδεσε μπρο-στὰ στὸ ἄρρωστο παιδί.

Καὶ τὴν κρατήσανε...

Γλύτωσε ὁ Ντέντης. Κι' ἀνήμε-ρα τὰ Χριστούγεννα, συνῆλθε.

Βοήκε πλᾶι του — τί περίερ-γο! — τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του.

Γεμάτα ἀπορία, ἀγοχοκυνήσανε τὰ χεῖλιά του:

— Μαμά... Μπαμπά...

Ἄνὸ χεῖρια ἐνώσανε τὰ γάδια τους πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά του.

— Καλὰ Χριστούγεννα. Ντέ-ντη... τοῦ μονομύησε ἡ μητέρα.

— Καὶ ἔρε, πρόσθεσε ὁ πατέ-ρας, ὅτι τὸ δέντρο, στολισμένο, σὲ περιμένει στὸ σῆτι...

— Κάνετε δέντρο;...

— Ναι! γιὰ σένα...

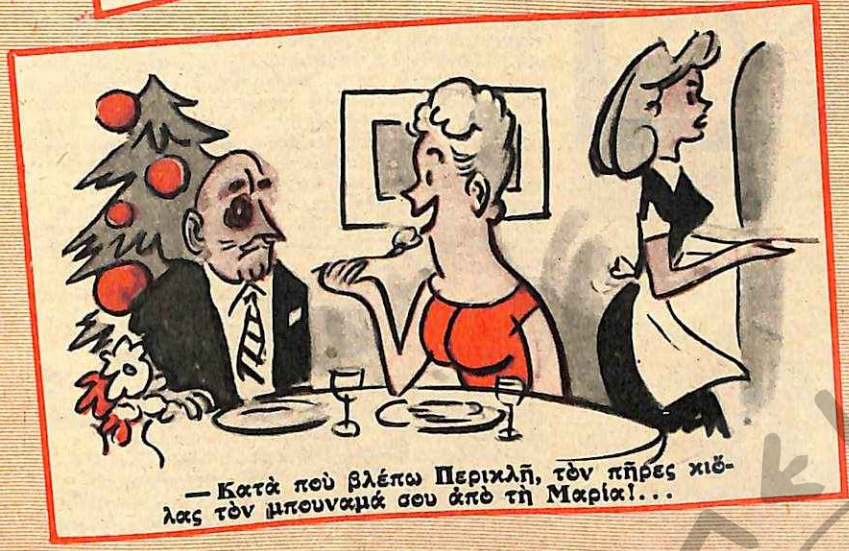
Γύρισε καὶ τοὺς εἶδε τόσο τρυ-φερούς, τόσο ἐκπληκτικὰ ἀλλαγμέ-ρους, πὺν δὲν κράτησε. Ἀπλώσε τὰ χεῖρια του καὶ τοὺς ἐνώσε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἐνοίωθε πῶς εἶχε ξαναβρῇ με-νάς τὴν πραγματικὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς — αὐτὴ πὺν δὲν τὴν ἔξα-παλίζει ὁ ἄγιος ἱλιγγος τοῦ με-θισοῦ, μὰ ἡ ἀπὸλὴ γλῶσσα τῆς ἀ-νάπης...

ΒΕΡΘΕΡΟ Σ

— Σὲ δυὸ λεπτά ἡ γαλοπούλα πὺν πα-ραγγεῖλατε θὰ εἶναι ἔτοιμη!...

— Κατὰ πὺν βλέπω Περικλῆ, τὸν πῆρες κιό-λας τὸν μπουνάμᾶ σου ἀπὸ τὴ Μαρία!...

— "Ὅχι δὲν κάνετε λάθος στὴ διεύθυνσι, ἀλλὰ δὲν ἦρθατε σὲ κα-τάλληλὴ ὥρα.

— "Ἐχεις καλέσει πολλοὺς στὸ ρεβεγιὸν σου, Ἀνδρέα;

— Περὶεργο! Ὅλοι σούστειλαν γραμ-μὰς;

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Ένας ευπατρίδης της πέννας με μούνελο

ΚΑΠΟΤΕ—θυμάμαι—τόν ρώτησα πολύ σοβαρά:

— Δέ μου λές, Κωστή, την νύχτα το βγά-
ζεεις το μούνελο;

Μέ κύτταζε γεμάτος άπορία:

— Και βέβαια το βγαίνω... Πώς είναι δυ-
νατόν να κοιμηθώ με γυαλί στο μάτι;...

— Και τότε... πώς βλέπεις όνειρα;...
Μέ ξανακύτταζε ο Βελμύρας με το αγαθό
του βλέμμα, και... έβλεπε καταγής! Γιατί
καταγής ήταν το γέλιο του, το θορυβώδες,
που έμοιαζε με βροντή, με καλπασμό έλεφάν-
των, με βουή του Νιαγάρα!

Δύο ήταν τα γνωρίσματα του Κωστή Βελ-
μύρα: Το μούνελο—που δεν έδρανε από το
μάτι του παρά μόνο τη νύχτα, και που η έλ-
λειψή του τον... εμπόδιζε να βλέπει όνειρα!
— και το γέλιο του—ένα γέλιο άπειρογραπτό,
μοναδικό ίσως σε όλη την Υδρόγειο.

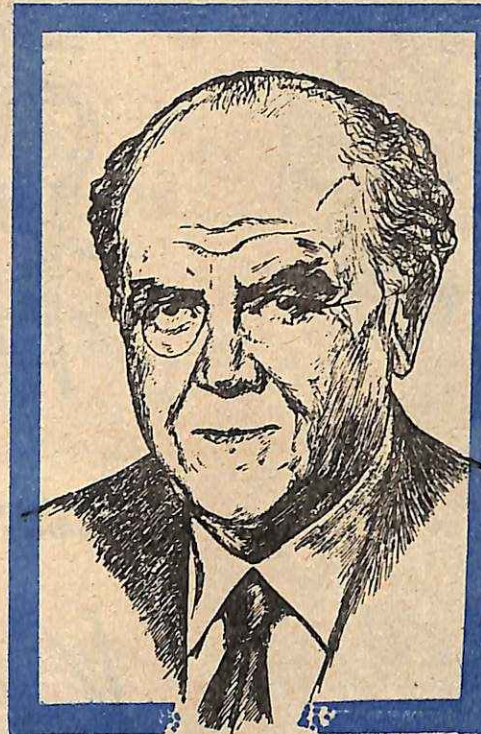
Η γνωριμία του συγγράφεται με τις πολύ
μακρινές, τις παιδικές αναμνήσεις μου: «Χρό-
νος» του πατέρα μου. Έγινε συντάκτης του
και διακριόθηκε άταποκρίτης της έφημερίδας
σε κάποια τουκοκρατούμενη ελληνική πόλη
— την Σμύρνη, νομίζω.

Ήταν η εποχή του πρώτου παγκοσμίου
πολέμου. Η Ελλάδα έδιόχεταν να βγεί ά-
πό την οδυσσότητα, γιατί η Αντάντ χρεια-
ζόταν τη Θεσσαλονίκη και τα άλλα βορεινά
λιμάνια της για να χτυπήσει τους Γερμανο-
βουλγάρους από κάτω. Ο άρχιστράτηγος Σα-
ράντ είχε καταφέρει να αποδιδάσει άγνηματα
στην «έμφση του Θερμικού», βοηθούμενος ά-
πό τον «Ελευθέριο Βενιζέλο, που είχε κάνει
ζήμια στη Θεσσαλονίκη γ'ά να εκδίωξη την
έξοδο της Ελλάδας στον πόλεμο, στο πλευ-
ρό των Άγγλοαύλων.

Στην Αθήνα όμως ο Βασιλεύς Κωνσταντί-
νος έπέμενε στην οδυσσότητα. Και ο διχα-
σμός, είχε ξεσπάσει, φοβερός, γεμάτος άδελ-
φοκτόνο μίσος, με την Ελλάδα χωρισμένη σε
δύο καί τους Έλληνες διαιρεμένους σε άν-
ταντόφιλους και γερμανόφιλους... Τότε η «Αν-
τάντ», για να άναγκάσει και την Αθήνα να υ-
ποκύψει, έκήρυξε τον άποκλεισμό των παρα-
σέλων της. Η γερμανική Κατοχή του 1941 ή-
ταν η δεύτερη φορά, που οι Έλληνες είχαν
πεινάσει. Η πρώτη ήταν ο άποκλεισμός των
ελληνικών παρασέλων από την ναυτική μεριά
του ναυάρχου Φουρνέ που δεν άφινε να περά-
ση ούτε ένα καράβι με τρόφιμα για την Α-
θήνα που πεινούσε και έτρωγε γάτες και σκυ-
λιά για να χορτάσει!

Ο ναύαρχος Φουρνέ άπάνω στο κατα-
δρομικό «Ζοριέν ντε λα Γκραβιέρ», είχε άγ-
κυροβολήσει στο Κερασίρι, με τα σκάφη
των κανονίων του γυρισμένα στην Αθήνα!

Και η Αθήνα τί έκανε; Πεινούσε και... δια-
σκεδάζε! Είναι η εκπληκτική ικανότης της ελ-
λογημένης αυτής γυναιάς: Τίποτε δεν κατα-
φέρει να την γονατίσει, να σδύσει το χαμό-
γελο από τα χείλια της, όσο κι αν είναι πι-
κραμένη... Έτσι και τότε, τον καιρό του ά-
ποκλεισμού. Ένώ ο γαλλικός στόλος περιπο-
λούσε με άγρια έπιμονή έξω από τις άκτες
της Αττικής, με ευγενική φιλοδοξία του να
μείνει άναγκασμένη με την πείνα να δειχτούμε τους
δρους της. Αντάντ, εις την «Αλκυονίδα» της
όδου Χαλκοκονδύλη, το ιστορικό θέατρο που
κατεδαφίστηκε, ο Βίσσας Άγιος Ρεζάν έπαι-
ζε με δραματική έπιτυχία την επιθεώρηση
«Πολυθέαμα», που εκ του άφανους συγγρα-
φέας της ήταν και ο διεθυντής του «Χρό-
νου». Από αυτόν λοιπόν είχε γραφτεί ένα έ-
πικαιρο νούμερο, το «Χαρούπι», που τραγου-
δούσε με σπινθηρόβολο κέφι μία μικρή θεα-
τρονόμα με μισόκλειστα τραπέζια μουσικά
μάτια και φλόγα Βορδώνη—η γυναίκα του Κω-
στή Βελμύρα. Έβγαίνει, λοιπόν, ντυμένη μοο-

Ο ποιητής και θεατρικός συγγραφέας Κω-
στής Βελμύρας.

τάκι και τραγουδούσε, με μουσική του γερο-
Παρίδη—του πατέρα του σημερινού μετάρου
της Συμφωνικής—το «Χαρούπι» μέσα σε
θύελλα χειροκροτημάτων:

«Μία φορά με τρώγατε γά γευρόνια
και σκουάκι τάπιανε κι' αυτά...
Τώρα με τρουπών γουά ππρονία
πάνω σε τραπέζια ζηλευτά...
Βρέ είμαι τό χαρούπι, γαρουνάκι,
γίνουμαι φραντζόλα, κέικ, ψωμί...
Μά άκριβοπολιέμια λιγούλακι.
Ένα όραμ' έχεις μία δραμή!...»

Γιατί τότε, πραγματικά, το χαρούπι, από
τροφή των γρουλζόντων τετραπόδων, είχε γί-
νει τροφή έλκετή των ελγύνων διπλότων!...

Με τον Κωστή Βελμύρα έχω να θυμηθώ
πολλά. Πορ' όλη τη διαφορά των ετών, που
μάς χωρίζει, μάς έκανε μία άδελφική φίλια
και έκτιμηση. Νά, τώρα θυμάμαι το ιστορικό
θέατρο «τών Νέων» στο Παγκράτι, από όπου
έξεκίνησαν πολλοί άριστοί της σκηνικής τέ-
χνης—ο Δημήτρης Μπόγρης με τα «Ασρα-
βανίσματα», ο Κώστας Μουστούρης σαν έλ-
πιδοφόρος νεαρός ζέν-πρεμιέ και πολλοί άλ-
λοι.

Με το θέατρο «τών Νέων» έχω άναμνησεις
και έγω. Δεν είχα συμπληρώσει άκόμα τα εί-
κοσι χρόνια μου, όταν φιλοδόκησα να ανεβά-
σω μ'ά τετραπρακτική κωμωδία μου έμπνευ-
σμένη από την έπικαιρότητα των Καλλι-
στείων, που είχε τότε για πρώτη φορά λαλ-
σάσει στο Παρίσι ο Μωρίς ντε Βαλές στο
χορό «τών μικρών λευκών κινών» για την ά-
νάδειξη της «Μικρ' Ευρώπης». Ο τίτλος της
κωμωδίας μου ήταν «Μίς Σοκολάτα». Άο-
χισαν οι δοκιμές και άρίστηκε η πρεμιέρα μία
από τις περιφημες «Τετάρτες» του θεάτρου,
που μάζωναν στο Παγκράτι όλη την καλλιτε-
χνική άφρόκριση της Αθήνας.

Και έδρασε η πρεμιέρα. Ήταν όμως τέ-
λος του καλοκαιριού, και από το πρωί φυ-
σούσε ένα διαολωμένο αθηναιοτικό βοριαδάκι
πολύ ένοχλητικό. Γιατί το θεατράκι ήταν υ-
παίριον, και ο άνεμος προσπαθούσε να το ση-
κώσει δολιχίμο.

Ο Βελμύρας που ήταν καλλιτεχνικός δι-
ευθυντής του θεάτρου δέ συμπαύονσε για άνα-
βολή.

—Δέ θα είναι άναβολή αυτή, άλλα ματαιώ-

σι, μου είπε. Γιατί αυτή η Τετάρτη είναι η
τελευταία της σαιζόν. Μετά, παίζουμε στον
χειμώνα.

Είχε δίκιο—και άδικο... ο Βοριάς που δεν
έπαυε να φυσάει! Άλλωστε, είχε πουληθεί ό-
λο το θέατρο και άνεμμένο καλλιτεχνική και
κοσμική πέννα. Άναφαν τα φώτα, λοιπόν,
έγινε πόρτα (έτσι άνομάζεται στην καθομι-
λουμένη των θεάτρων η στιγμή, που μπαίνουν
στην είσοδο ο φορατής και ο πορτιέρης)
και άνοιξαν οι θεαταί να προσέρχονται. Ο
Βοριάς όμως βοριάς! Φυσούσε σαν τρελλός
και άνοιγε την κλειστή αούαία πριν της ώρας
της... Χρέαστηκε να την κρατάω κλειστή ά-
πό μέσα έγω με τα δυό χέρια μου! Την έ-
σπρωχνε όμως πρὸς τα μέσα, την έφούσκωνε
σαν πανί Βάρκας μέσα σε τρικυμία, την έση-
κωνε από κάτω! Οι μηχανικοί έστήσανε τα
σκηνακά πίσω μου.

Η πλατεία σιγά-σιγά είχε γεμίσει. Ένας
κόσμος πολλός και έλεκτός είχε έκδρομει ως
το Παγκράτι, γεμάτος ένδιαφέρον και περιέο-
γεια—κυρίως για το πώς θα παίζότανε με
τέτοια θεαμνία έργο χωρίς να... άπογειωθεί!

Η πρώτη πράξη κύλησε ύποφεστα. Έκλε-
σε η αούαία—όπλαδή, προσπαύονσε να κλει-
ση, γιατί έμεινε άνοιχτή έπὸ το δυνατό φύ-
σημα!—και άρχισαν οι μηχανικοί να άλλα-
ζουσε σκηνακά. Με την ένταξη όμως της δευ-
τέρας πράξης, ο άέρας έγινε κυκλών αλληπ-
νός! Τριζοβόλους ή σκηνή, τρέμανε τα σκη-
νακά και κάθε στιγμή νομίζα ότι θα γκρεμι-
ζόντουσαν άπάνω στα κεφάλια των ήρωοιάν!

Γαϊάτος άγνώμια είχα πάει έπὸ πίσω και
τά κρατούσα. Τα «ζιζνέτια»—έτσι λέγονται
τα σιδερένια στηρίγματα που μπαίνουνε πί-
σω από τα σκηνακά και καρφώνονται στο πά-
τωμα της σκηνης—κουνιόντουσαν δεξιά κι' ά-
ριστερά. Οι μηχανικοί βάζανε όλη τους την
δύναμι για να τα κρατήσουνε. Έβαζα την
δική μου κι' έγώ!...

Και τότε, στην πιό... δραματική στιγμή
της παιζόμενης κωμωδίας, άκούω έναν κω-
γμό από πίσω μου—έτσι ήταν η φωνή του
Βελμύρα, όταν βροκούσε σε ελλυμία:

— Δεν έχω ξαναδ'ό τέτοιο πράμα! Όλοι
οι συγγραφείς κάνουν ό,τι μπορούνε για να
μην πέσει το έργο τους, έσύ κάνεις ό,τι μπο-
ρείς για να μη... σπκωθή στον άέρα!

Και άκολουθήσε δεύτερη θύελλα, που σκέ-
πασε και της πρώτης, της πραγματικής των
βάρυτο. Ο Βελμύρας γελούσε! Και τόσο δυ-
νατά, που το έπασε το μούνελο έπὸ το μάτι
κι' έγινε κομμάτι στο πάτωμα—ίσως να το
πήρε κι' αυτό ο άέρας!...

Ήταν ένας πραγματικός ευτατρίδης—
και στο ήθος, και στο φέρεμο, και στο γρά-
ψιμο. Άβρότατοι στίχοι έχουνε λαξ'υτή από
τα ελγηνικά του χέρια. Θεάτρο έχει γραφτεί
με την σφραγίδα της τεχνικής και της ευγέ-
ειας από την έμπνευσμένη πέννα—κι' οι με-
ταφράσεις του άκόμα είναι άριστοτεχνικές ά-
ναδημιουργίες, όπως η «Φανή» του Πανιόλ,
που έπαίξε και ξαναπαίξε ο Μουσουόρης...

Δεν ύπoχκε θεατρικό έδος που να μην ά-
πασχολήση τον Κωστή Βελμύρα. Άκόμα και
η επιθεώρηση—νά, όπως η «Τρελή Αθήνα»
που έγραψε κάποτε με συνεργασία του Νίκου
Χάγερ—Μπουφιδή και του Δ. Ευαγγελίδη
και μουσική του Μίμη Κατριδάου στο παλιό
«Τριανόν» της όδου Ίπποκράτους. Για δείγ-
μα της τεχνοτοπίας των συνεργάων της έ-
δω και τριάντα χρόνια έποχης, άξίζει να θυ-
μηθώ ένα ρεφραίν μαγκικο από την επιθεώ-
ρηση αυτή:

«Ρέ, αν δεν τ'όπνια
έλα τ' άνθρώπινα
θέ γάταν πάντα ματαιότη—μ' έννοεις;...
Και δέ θ' άνάσανα
από τα βάσανα
κι' από τα νέεατα της μουρμούρας της
(Γωής...»

Ήταν ένα «ρομπέτ'κος με μονόκλ»—όπως
τον Βελμύρα. Κι' όχι με μπουζούκι δανεισμέ-
νο... από το Βυζάντιο, στίχους και μουσική
δανεισμένους από την προχειρότητα—και...
διεθνή άναγνώρισι!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

σαλόνι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΡΙΑΝΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ο άλτρουϊσμός και τα ιδανικά
μιάς δημοφιλούς τραγουδίστριας

Σ' ΕΝΑ μικρό χωριουδάκι της Κορινθίας,
μιά μικρή πλατεία, που συγκεντρώνει ό-
λη την κίνησι, έχει άνομασθή πλατεία Μα-
ριάννας Χατζοπούλου.

Είναι η πρώτη φορά, που γίνεται μιά πα-
ρόμοια τιμητική διάκρισι, σε μιά Έλληνίδα
τραγουδίστρια, από ένδειξη εύνγνωσύνης.

Πραγματικά, όπως είναι γνωστό, η Μαριάν-
να, από προσώπιον πρωτοβουλία, άργάνωσε
στο χωριό αυτό δύο καλλιτεχνικές γιορτές,
για την άνεγερση μιάς άραιάς έκκλησίας, με
θαυμάσια, άρχιτεκτονική, που θα τη ζήλευαν,
μεγαλύτερα χωριά και πόλεις άκόμα.

Μά δεν είναι μόνο αυτή η χειρονομία, που
έκανε ως τώρα η δημοφιλής τραγουδίστρια,
που άκολουθώντας το παράδειγμα του Νίκου
Γούναρη, έδωσε συναντήσεις στην Αυστραλία και
τον Καναδά, για την προικοδότησι Έλληνί-
δων κορασίδων, τις εισπράξεις των όποιων έ-
στειλε από εκεί στη Βασιλισά μας, με έπι-
ταγή.

Η Μαριάννα Χατζοπούλου, κατάγεται από
μιά φτωχή οικογένεια της Νάξου. Ένα σοβα-
ρό άτύχημα στα μάτια, —όπως είναι γνωστό
δεν έβλεπε έπὸ πολλά χρόνια— συνετέλεσε
στο να δώσει όλη τη δύναμη, που της έλειπε
άλλω, στη φωνή της.

Έτσι με τη βοήθεια του Θεού—άφου είναι
τοσοερά θησκόληπτη— χωρίς κανένα μέσον
και με μόνο έφόδιο τη φωνή της, το φτωχό
κορίτσι της Νάξου, έπεβλήθη μέσα σε έλα-
χίστα χρόνια κι' έγινε πασίγνωστο.

Σ' αυτό, φυσικά, συνετέλεσε και ο διαγωνι-
σμός του Ίδρυματος Ραδιοφωνίας (1958),
που την άνέδειξε, ως τη δημοφιλέστερη τρα-
γουδίστρια με το μεγαλύτερο αριθμό ψήφων,
ένώ στο μεταξύ τα τραγούδια της, προσωπι-
κές της έπιτυχίες, έγιναν άγαπητά άπ' όλους.

Ποιά να προπονηθή και τις άπ' αυτά;
«Νά ζήσουν τα φτωχάπαιδα», «Ζαφείρα»,
«Τό τελευταίο γράμμα» «Μικρή χωριοπού-
λα» «Άλλος σ' άγάπησε» κ.ά. Σ' αυτά όλα,
που έχουν συγκινήσει κατά καιρούς, έχει

Η Μαριάννα Χατζοπούλου σε μιά από τις εμφανίσεις της στην Αμερική μαζί με τον Έλ-
ληνοαμερικανό συνθέτη και κιθαρίστα Κίωνα Μαρκή.

προσθέσει τώρα τελευταία μιά καινούργια έ-
πιτυχία της, ένα λαϊκό τραγουδάκι, που έχει
έσχωριστή άπήχησι και που άρνίζει:

«Έλα άπόψε σούχα άχτι,
κάψε με να γίνω στάχτη...»

Πιστή στις οικογενειακές παραδόσεις και
μακριά από κάθε είδους ψυχάγνια, η Μα-
ριάννα Χατζοπούλου είχε από την πρώτη στι-
γμή, που άρχισε να τραγουδά, μοναδικό σκο-
πό την άποταμίευσι. Έτσι με τις άστυρες οι-
κομίες της λιτής και άπείρητης ζωής της
βρίσκεται σήμερα με μιά έπιβλητική τετρα-
όροφη πολυκατοικία.

Την ένδιαφέρει ιδιαίτερα το νοικοκυριό του
σπιτιού και όταν τελειώσει όλες τις δουλειές
της, πέφτει με τα μούτρα στο τραγούδι. Δο-
κιμές άδιάκοπες, που κρατούν ώρες δολιχρές
με άκκορτεόν, με κιθάρες και με μπουζού-
κια, μαζί με μασέστρους, που την έπισκέπτο-
νται καθημερινά στο σπίτι της. Κι' όταν τε-
λειώσει η... έροτελαστήσι αυτή, που γίνεται
μέσα σε είδικό δωμάτιο δοκιμών, άποσύρεται
στο σάλονι, και έχει σκυμμένη ώρες δολιχρές
έπάνω σ' ένα πικ-άπ, δεν κάνει τίποτ' άλλο,
παρά να άκούη νέα τραγούδια...

Έτσι τη συναντήσαμε έσχάτως, ένα μεση-
μέρι, έπειτα από πολύ καιρό, που είχαμε να
τη δούμε.
— Πώς αισθάνεσαι τώρα που βλέπεις καλά
Μαριάννα, ύστερα από τις έγχειρήσεις που έ-
κανες στην Αμερική;

— Τώρα νοιώθω περισσότερο κοντά μου
τον κόσμο. Άκόμη δέ πιό πολύ, αυτούς που
με χειροκοπούν. Και όπως καταλαβαίνετε, εί-
μαι πολύ εύχυστημη.

— Πώς σου φάνηκε, άλήθεια, η Αμερική;
Στην άπέραντη αυτή χώρα της μάνης του
δολλαρίου, γνώρισες τη μεγαλύτερη έπιτυχία
της καριέρας μου. Άρκει να σάς πὸ πὸς
στην πρώτη συναυλία μου της Νέας Υόρκης,
που διοργάνωσε μόνη μου, χωρίς έμπρεσά-
ριους και άργανατές, το θέατρο «Μαγκάτταν»
είχε πλημμυρίσει από κόσμο, πράγμα που
μ' έκανε να συγκινηθώ περισσότερο από κά-
θε άλλη φορά.

— Σκοπεύεις να ξαναπάς;
— Νά σάς πὸς: Παρ' όλες τις όμορφές
της, η Αμερική είναι η χώρα της σκληρής
πάλης. Πρέπει λοιπόν να το σκεφθί καλά έ-
κείνος, που παίρνει την άπόφασι να την έπι-
σκεφθί. Έτσι, για να μείνω πάντα με την ά-
νάμνησι της μεγάλης έπιτυχίας μου, προτιμώ
να μείνω στον τόπο μου. Και καλλίτερες οι
έλληνικές δραμιούλες, παρά τα δολάρια, που
τά πληρώνεις με ιδρώτα και αίμα.

— Ποιές είναι οι άλλες άδυναμίες σου, έξω
από το τραγούδι;

— Πρότα άπ' όλα η Έκκλησία. Νοιώθω

σαν να μου λείπει κάτι αν δεν παρακολουθήσω
κάθε Κυριακή και γιορστή τη λειτουργία στον
«Αν-Νικόλα», που είναι δίπλα μας. Κατόπιν,
όλο το πρωινό φαύγει με τις δουλειές του
σπιτιού, που μου άδρασει να τις κάνω μόνη μου.
Λίγο άπ' όλα, χωρίς αυτό να με κουράη
γιατί έχω συνθίσει. Έτσι, συχνά οι γειτόνι-
σές μας, που παρακολουθούν κάθε μου κίνησι,
με κοιτσομπολεύουν, ψευρίζοντας: «Κιττά-
στε, η Μαριάννα σφουγγαρίζει!...»

— Ποιά είναι τα μελλοντικά σου σχέδια;

— Έχω σκοπό να τραγουδήσω ένα χρόνο
άκόμη. Κατόπιν, θα φροντίσω να έξασφαλίσω
μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή, πράγμα που εί-
ναι το όνειρο κάθε κοπέλλας. Παράλληλα δ-
μως δέ σάς κούβω ότι θα γίνω και λίγο έπι-
χειρηματίας. Βρίσκω άλλωστε από τώρα
στά σκαριά για την άνορα ενός μεγάλου ά-
στικού λεωφορείου...

Έδώ σταματάει η σύντομη συνομιλία μας,
γιατί το τηλέφωνο την καλεί άδιάκοπα. Πε-
ρίονο όμως! Τόσα πολλά τηλεφωνήματα σε
μιά τραγουδίστρια, δυσκολεύεται κανείς να
το πιστέψη. Και όμως είναι γεγονός. Οι ά-
φανείς συνθέτες τόσων λαϊκών έπιτυχιών, τις
διαβάδουν κάθε μέρα και νέα τραγούδια, στο
τηλέφωνο. Έτσι, που να της κάνουν το κεφά-
λι... μπουζούκι!

Νοσταλγός της ελληνικής πατρίδας, όπως
και κάθε έμνηστενος, η Μαριάννα, με την ίδι-
τυπη προσωπικότητα, έκτος από τα παλιά
τραγούδια της, λάνσασε στην Αμερική και
πολλά νέα, άείρημένα στην Ελλάδα, όπως
το «Χαριό μου, όμορφο χαριό», «Δεν μπορώ
να σε ξεκάνω κ. ά. του διαλεχτού Έλληνα»-
αμερικανό συνθέτη Κίω. Μαρκή, με τον όποιον
συνεργάστηκε στενά κατά την διάοκεια της
έκεί παρουσίας της.

Μαζί με όλα όμως αυτά, άφου ο καιμός
της ζηνειτιάς δεν έπαυσε ποτέ να πλημμυρί-
ζη την ψυχή της έμπνευσθηκε κι' έγραψε ένα
συμβολικό τραγούδι, που μ' αυτό έκλεινε
πάντα το πρόγρονόμια της:

«Ξενιτειά, παναθεμάσι,
δου άμορφη και νάσαι!...»
Μήπως έχει άδικο, η Μαριάννα...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

88

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑ ΔΕΝΤΡΑ

Το πρώτο χριστουγεννιάτικο δέντρο, στην
Άγγλια, στήθηκε από το Βασιλικό αούνο
της Βασιλισσας Βικτωρίας, το 1840, στα ά-
νάκτορα του Ουίνδσορ. Είχε ύψος 12 μέτρων
κι' ήταν φορτωμένο με δώρα που άξίζαν
9.000 λίρες.

Το μεγαλύτερο δέντρο των Χριστουγέν-
νων, στην Άγγλια και πάλι, ήταν έκείνο που
προσέφερε στους ύποταχτικούς του ο δούξ του
Νόρφολκ, έδω κι' ένα αιώνα Προερχόταν άπ'
τά κτήματά του και είχε ύψος 21 μέτρων και
βάρος 4 τόννων!

Η Μαριάννα Χατζοπούλου στις Κρήτες
της Κορινθίας βγαίνει από την έκκλησία
που τελείωσε πριν λίγες μέρες με την συ-
νέλευση της...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ πῇ πόλει
κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ κτίσις ὅλη...»

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει»

κι' οἱ οὐρανοὶ εἶνε σκυθρωποὶ
καὶ τοὺς κυττᾶμε μὲ ντροπὴ
«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον καὶ τρέμει ἡ κτίσις ὅλη
καὶ τρέμει ὁ ἕνας Χριστιανὸς τοῦ ἄλλου τοῦ θόλου!...
Μέσ' τῇ γλυκεῖᾳ, χριστιανικῇ τοῦ Κόσμου κοινωνίᾳ
θηρία ὅλοι γίνουμε μὲ λύσσα καὶ μανία
κι' ἐνὸς διψᾶμε γιὰ ζωὴ
ζοῦμε χωρὶς ἀναπνοῆς
μὲ τῆς ραδιενέργειας παντοῦ τὴν ἀγωνία!..
Καὶ πᾶμε στὴν παγκόσμια, τρελλὴ αὐτοκτονία!
«Ἐν τῷ Σπηλαίῳ τίκεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων»
ὁ ταπεινὸς μας ὁ Θεὸς
κι' ὁ κόσμος μένει ἐνεὸς
μπροστὰ σὲ τόσα σχέδια τρελλῶν καὶ παραλόγων.

Εἶπε ὁ Χριστός:
—Ὁ Χριστιανὸς ποτὲ νὰ μὴ μισήσῃ.
Διδάξ', ἀγάπη καὶ στοργή!
κι' ἐμεῖς νὰ κάψουμε τὴ Γῆ
τῶχουμ' ἀποφασίσει...
Ἀπὸ τοὺς Πόλους τοὺς ψυχροὺς ὡς τὴ γωνιά τοῦ Αἵμου
—κανένας γι' ἄλλο δὲ μιλεῖ—
πλανιέται γύρω ἡ ἀπειλή
τοῦ νέου, τοῦ φρικτότερου κι' ἀπάνθρωπου Πολέμου...
«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον!...» Ἄς εἴμασθ' ἐνωμένοι
στὴ σκοτεινὴ μας ἐποχὴ
γιὰ ν' ἀκουστῇ μιὰ προσευχὴ
μυριόστομη, δακρύβρεχτη κι' ἀπ' τὶς καρδιὰς θγαλμένη:
—Χριστέ, πού τόσο ἀγάπησες—καὶ τόσο ἀγάπη, ἀλήθεια,
» ποτὲ δὲ θὰ τὴ χώραγαν, ἀπλοῦ ἀνθρώπου στήθια—
» ρίξε κι' ἀπόψε μιὰ ματιά
» κι' ἀγκάλιασε τὴ Γῆ, πλατειὰ
» καὶ δώσε τῆς βοήθεια...
» Χριστέ πού τόσο κήρυξες στὸν κόσμο τὴν εἰρήνῃ
» δώσε ξανά τὸ γιατρικὸ
» τῆς καλωσύνης, τὸ γλυκό,
» διώξε τὴ φρίκη ἀπ' τὴ ζωὴ, τὸν τρόμο, τὴν ὁδὸν,
» στὴν ἀτμοσφαῖρα τὴ θαρρεῖα
» ρίξε ἀπαλὴ παρηγοριά
» αὐτὴ πού ἀναπάντεχα, μόν' ὁ Θεὸς τὴ δίνει!...

» Ζοῦμε στεγνά, μηχανικά, μὲ μόνη μας ἐλπίδα
» νὰ δώσῃ ἡ θεία σου πνοή
» νόημα νέο στὴ ζωὴ
» νὰ φωτιστοῦν οἱ οὐρανοί, νὰ πάψ' ἡ καταιγίδα.
» Δὲν εἶνε λόγια αὐτὰ κοινὰ
» κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ λέξι
» νὰ πῇ τὸ καρδιοχτύπι μας
» τὸν πόνο μας, τὴ λύπη μας

» κι' ἂν δὲν μπορῇ κανένας μας τίς λέξεις νὰ διαλέξῃ
» κι' ἂν φαίνωνται πολὺ φτηνά
» τὰ λόγια αὐτὰ τ' ἀληθινά,
» μόνον ἡ θεία σου μορφὴ, μπορεῖ νὰ τὰ προσέξῃ.
» ...Ρίξε στὸν κόσμο μιὰ ματιά, τὸ σκότος μας νὰ φέξῃ!

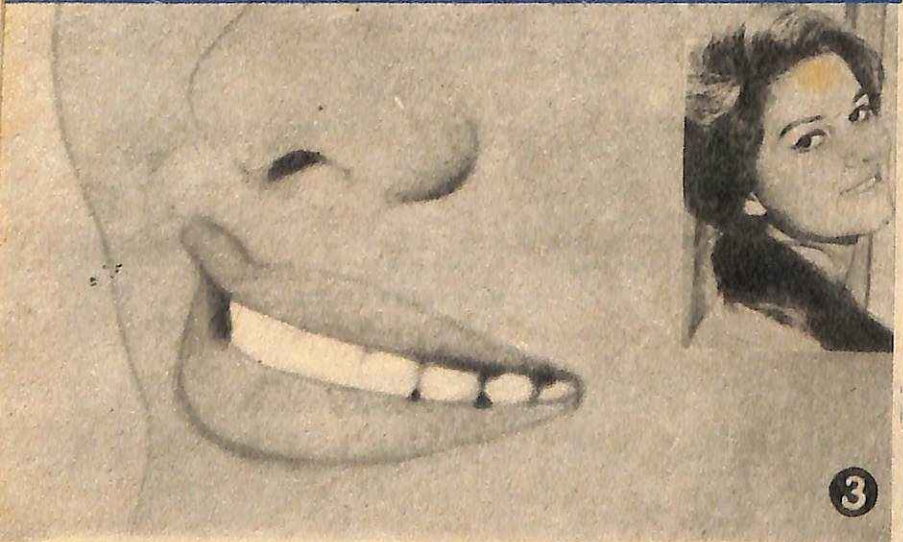
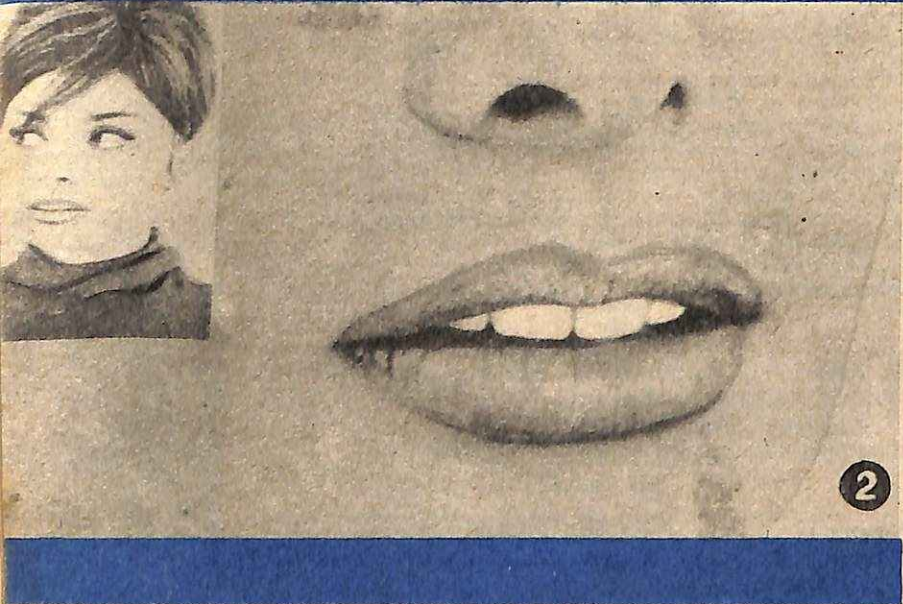
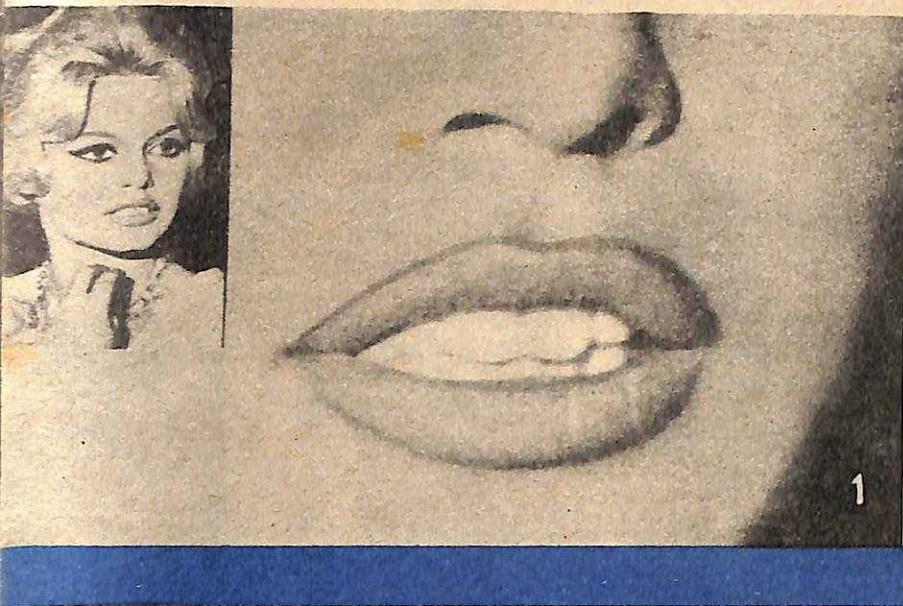
» Στὸ ζοφερό μας τὸν καιρὸ
» τὸν τραγικὸ, τὸ φοβερό,
» πού κάθε ἄνθρωπο θὰ δῆς, κι' ἀπ' τὸ γρανίτη πιὸ σκληρό
» νὰ μὴ σοῦ δίνη οὔτε νερό,
» στὸν τρομερό μας τὸν καιρὸ
» πού κάθε ἄνθρωπο θωρῶ
» μέχρι τῆς Γῆς τὴν ἄκρη
» νᾶναι πεζὸς καὶ ὕλισθης
» κι' ἄλλος φονιάς κι' ἄλλος ληστής,
» πέθανε πιά τὸ αἶσθημα καὶ στέρεψε τὸ δάκρυ!...
» Χριστέ μου, πού δοκίμασες πόνο πολὺ μεγάλο
» πόνο βαθὺ μέσ' τὴν ψυχὴ,
» ἀκου κι' αὐτὴ τὴν προσευχὴ
» καὶ πόνεσε τὸν πόνο μας, γιὰ δὲν ἀντέχουμ' ἄλλο!...
» Τὴν ἀλληλοεξόντωσι ἔχουμε κάνει νόμο!
» Γύρω σὲ πόλεις, σὲ χωριά
» ἀνάσα παίρνουμε θαρρεῖα
» καὶ φτιάχνουμ' «εὐδυνεῖδῃτα...» τὸ χημικὸ τὸν τρόμο!
» Κι' ἀκόμα τώρα, στοὺς ναοὺς, τοὺς ἡρεμοὺς κι' ἀπέριττους
» οἱ μάνες μὲ τὸ πένθος τους, τὸ μαῦρο τὸ τσεμπερί τους
» καὶ μὲ τὰ πρόσωπα ὡχρά κι' ἀπ' τὸν καῦμὸ σκαμμένα
» κλαῖνε τὰ τόσα τους παιδιὰ
» πού τοὺς ματώσαν τὴν καρδιά:
» Τὰ πήρανε οἱ πόλεμοι, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἕνα-ἕνα.

» Κάνε, Χριστέ, νὰ γεννηθῇ ἀπόψε μιὰ Εἰρήνῃ!
» Κάνε ὁ ἥλιος σου νὰ θῇ
» καὶ νὰν' αἰώνια ἡ αὐγὴ
» νὰ σταματήσῃ τὸν ματιῶν, ἡ πικραμένη κρήνῃ.

» Συγγνώμῃ δώσε κι' ἔλεος, παρηγοριά, γαλήνῃ...
» Ἀπ' τὸν οὐράνιο θρόνο σου, τὴν εὐλογία δίνε
» τοῦ κόσμου ὅλοι οἱ πιστοὶ
» νὰ γίνουιν μικροὶ Χριστοὶ
» καὶ νὰ μοιράζουιν τὸ ψωμί, σὰ χριστιανοὶ πού εἶνε.
» Διῶξε ἀπ' τὸν κόσμο τὸ κακὸ καὶ τὴν ὁρμὴ τοῦ κόψε
» κάνε τὴ Γῆ νὰ μὴν πονῇ
» κι' ὅλοι νὰ ποῖν μὲ μιὰ φωνή
» τοῦ χρόνου τούτῃ τὴ θραυδιά, τοῦ χρόνου σὰν κι' ἀπόψε:
» Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει!
» Στὸν τάφο ἐδῶ, τῶν ζωντανῶν, θὰ γίνῃ περιθώρι
» κι' ἔτσι θὰ λέμε εὐλαστικά
» στὰ χρόνια τὰ μελλοντικά,
» Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, παντοῦ σὲ κάθε πόλιν
» κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ κτίσις ὅλη.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Πόστερ εβδομαδιαίο χαρακτήρα στα ΧΕΙΛΗ σας

Οι κανόνες του τέλειου βαψίματος

Τα χείλη είναι το άτομικό χαρακτηριστικό του προσώπου σας. Αυτά που δίνουν την έκφρασή του. Το σχήμα τους εξαρτάται από τη διαμόρφωση των σαγόνων κι' από τη διεύθυνση των δοντιών. Αν η μητέρα της Τζην Τίρνευ είχε την κακή έμπνευση να της «διορθώσει» τα δόντια της, που πετάγονταν ελαφρά προς τα έξω, ο κινηματογράφος θα έχανε ένα από τα ωραιότερα στόματα που γνώρισε ως σήμερα: ένα στόμα στρογγυλό και γεμάτο, με ολοζώντανα και σαρκώδη χείλη. Μην απελπίζεστε, λοιπόν, αν δεν έχετε τέλειο στόμα, γιατί πολλές φορές μπορείτε να μεταβάλετε την ατέλειά του σε πλεονέκτημα. Από τ' άλλο μέρος, μην προσπαθήτε να διορθώσετε υπερβολικά το στόμα σας. Γιατί το στόμα πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με το υπόλοιπο πρόσωπο. Οι διορθώσεις πρέπει να είναι α-νελάφρες και να μην απομακρύνονται από τη φυσική γραμμή που έχουν τα χείλη.

Οι δύο αυτοί κανόνες θα σας οδηγήσουν στο μακιγιάζ που θα κάμετε στα χείλη σας. Αυτό το μακιγιάζ πρέπει να είναι άτομικό, να ταιριάζει, δηλαδή, ειδικά σε σας. Πρέπει, μ' απλούστερα λόγια, να έχετε το δικό σας στόμα κι' όχι το στόμα μιας άλλης, που ένδεχεται να μην ταιριάζει σε σας. Αλλά, ως δούμε πώς θα κάμετε αυτό το μακιγιάζ.

1) Διαλέξτε το χρώμα σας

Το χρώμα που προτιμάει η καινούργια μόδα είναι το ζωρό και γυαλιστερό κόκκινο, χωρίς απόκλιση προς το κίτρινο ή το βιολετί.

Οι περισσότερες γυναίκες πιστεύουν πως πρέπει να διαλέξουν το χρώμα του ρούζ τους σύμφωνα με το χρώμα των μαλλιών ή των ματιών τους. 'Αλλ' αυτό είναι λάθος. Θα το διαλέξετε σύμφωνα με το χρωματισμό της επιδερμίδας σας.

Αν έχετε ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα προς τα χρυσαφί ή το λαδί, θα διαλέξετε τόνους πιο λεπτούς, χωρίς, όμως, να πέσετε στα πολύ επιτηδευμένα βαψίματα, που σκληραίνουν το πρόσωπο.

Να ειδικότερα πώς θα κάμετε την έκλογή σας:

Αν είσατε μελαχρινή με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα (λευκή ή προς το κρέμ επιδερμίδα, μαλλιά μαύρα, μάτια γαλάζια ή μαύρα): ρούζ - ροζέ. Θα αποφύγετε το ρούζ με απόκλιση προς το μωβ, που θα σας δώσει νεκράση έκφραση.

Αν είσατε μελαχρινή με «ζεστή» επιδερμίδα (σκούρο δέρμα προς το λαδί, μαλλιά και μάτια καστανά): ρούζ - βερμυγιόν ή πα-παρούνας.

Αν έχετε ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, με σκούρα κόκκινα μαλλιά και μάτια πράσινα ή στο χρώμα του κεχριμπαριού: ρούζ - ροζ ζω-

ρό και διάφανο.

Αν έχετε γαλακτερή επιδερμίδα, με ανοιχτά κόκκινα μαλλιά (στο χρώμα του καρόττου) και μάτια γαλάζια ή γκριζα: ένα ρούζ με ελαφρή απόκλιση προς το πορτοκαλί. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην έκλογή του. Θα αποφύγετε, πάντως, τους σκούρους τόνους.

Αν έχετε όχρη και διάφανη επιδερμίδα, με μαλλιά άρσεντε ή σαντρέ και ανοιχτόχρωμα μάτια (σαν τις Νορβηγίδες): ρούζ - ροζ αν είσατε πολύ νέα, διαφορετικά ρούζ - ροζέ.

Αν η επιδερμίδα σας είναι στο χρώμα που έχει το μέλι, με ξανθά μαλλιά: ρούζ - κοραλλί ή ρούζ - ντορέ.

Αν έχετε ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα και καστανά μαλλιά: ρούζ - βερμυγιόν ή ρούζ στην απόχρωσι του κόκκινου βελούδου.

Μην ξεχνάτε, έξ' άλλου, ότι το ρούζ που θα βάλετε δεν πρέπει να έρχεται σε αντίθεση με το χρώμα του φορέματός σας. Ένας γενικός κανόνας που μπορείτε ν' ακολουθήσετε είναι ο εξής: Τα ρούζ με ελαφρή απόκλιση προς το πορτοκαλί πηγαίνουν με το πράσινο, το κίτρινο, το πορτοκαλί και το χρυσάφι. Το γνήσιο και γυαλιστερό κόκκινο ταιριάζει με το μαρόν σ' όλους τους τόνους, από το πιο σκούρο ως το χρώμα του τρυγανιού και το μπλέ. Το ρούζ - ροζέ, το ρούζ - κοραλλί, το ρούζ - ρούζ ταιριάζουν, τούναντιον, μ' όλους τους τόνους του μπλέ, του γκρι και του μαύρου.

2) Οι αλλεργικές εκδηλώσεις

Η συνεχής χοήσις του ρούζ δέ βλάπτει τα χείλη. Τα ρούζ αποτελούνται από τρία βασικά στοιχεία: λιπαρές ουσίες (βούτυρο κακάου), χρωστικές και αρωματικές, που δέ μπορούν να θεωρηθούν ως βλαβερές, όταν η έκλογή τους γίνεται με την απαιτούμενη προσοχή. Γι' αυτό, πρέπει να διαλέγετε πάντοτε ρούζ πολύ καλής ποιότητας. Θα αποφύγετε, λοιπόν, τις μάσκες που δεν παρέχουν τις απαιτούμενες έγυγσεις.

Το ρούζ, όμως, μπορεί να προκαλέσει αλλεργικές αντιδράσεις. Αυτές οι αντιδράσεις είναι άτομικές, εξαρτώνται, δηλαδή, από την ιδιαίτερη ευαισθησία κάθε άτομου. Μην παρασυρθείτε, λοιπόν, από το ότι ώριμνη μάσκα δέ βλάπτει τη φίλη σας. Σε σας μπορεί να προκαλή δυσάρεστες αντιδράσεις. Οι αντιδράσεις αυτές προκαλούνται κυρίως από τις χρωστικές και αρωματικές ουσίες, που έχει διαπιστωθεί ότι είναι βλαβερές σε μία γυναίκα στις χίλιες. Η αλλεργία εκδηλώνεται με φλογώσι, κοκκινίλες, φαγούρα, πρήξιμο και σκασίμο.

Υπάρχουν σήμερα στο εμπόριο

ειδικά αντιαλλεργικά ρούζ, που ταιριάζουν στις γυναίκες, οι οποίες παρουσιάζουν αλλεργική ευαισθησία. Είναι απαραίτητο, πάντως, σε περίπτωση αλλεργικής εκδηλώσεως, να καταφύγετε άμεσα σε ειδικό δερματολόγο. Μην αυτοσχεδιάζετε στα ζητήματα αυτά, γιατί υπάρχει κίνδυνος να χειροτερέψετε την κατάσταση σας.

Μερικές γυναίκες ανησυχούν γιατί, τρώγοντας, καταπίνουν χωρίς να το θέλουν κομματάκια από το ρούζ που έχουν στα χείλη τους. Το πράγμα αυτό είναι ακίνδυνο, γιατί τα κομματάκια που καταπίνουν είναι άσημαντα. Καλόν είναι, πάντως, προτού αρχίσετε να τρώτε, να καθαρίζετε τα χείλη σας με τα ειδικά χαρτιά που υπάρχουν γι' αυτό το σκοπό. Με τον τρόπο αυτό θ' αποφύγετε, άλλωστε, τ' απώ-πλωμα του ρούζ.

3) Η ευαισθησία στο κρύο

Το χειμερινάτικο κρύο κάνει τα χείλη να σκάζουν. Αν έχετε προ-διαβεί, στα σκασίματα, μην περιμένετε να εκδηλωθούν για να καταφύγετε κατόπιν σε διάφορα θεραπευτικά μέσα. Το καλλίτερο είναι να τα προλάβετε. Για το σκοπό αυτό θα βάλετε κάθε βράδυ, αφού ξεμακιγιαριστήτε με προσοχή, λίγο βούτυρο κακάου ή μία λιπαρή κρέμα. Την ημέρα, έξ' άλλου, προ-τού βάψετε τα χείλη σας, θα τα περάσετε μ' ένα ελαφρότατο στρώμα απ' αυτές τις ουσίες.

Στην περίπτωση που τα χείλη σας σκάζουν συχνά, θα διαλέξετε ένα λιπαρό ρούζ. Τα ρούζ αυτά δ-χι μόνο προστατεύουν τα χείλη, αλλά και θεραπεύουν τα σκασίματα, χωρίς στις λιπαρές ουσίες που περιέχουν.

4) Το τέλειο βαψίμο

Ελάχιστες γυναίκες ξέρουν να βάψουν τα χείλη τους. Το βαψίμο είναι μία δύσκολη τέχνη και απαιτεί μεγάλη προσοχή και υπομονή. Να τι συνιστά σχετικά η Τζούλια Μακερόνι, διευθύντρια του Ινστι-τούτου Παγιά:

α) Πριν βάψετε τα χείλη σας, θα τα πουδράρετε ελαφρά. Με τον τρόπο αυτό θα συγκρατήσετε το ρούζ και θα το δώσετε μεγαλύτερη σταθερότητα.

β) Θα σχεδιάσετε τον περίγυρό τους μ' ένα λεπτό κόκκινο κραγιόν. Αυτό το σχεδιάσμα πρέπει να είναι ανάλαφρο, γιατί δεν έχει άλλο σκοπό από το να σας χρησιμεύ-ση ως οδηγός. Θα ξεκινήσετε από τις γωνίες. Για να είναι πιο ξε-καθαρό, άκουμπηστε τον άγκυρα σ' ένα τραπέζι, πιάστε το κραγιόν ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείχτη, όσο το δυνατόν πιο κοντά στη μύτη και δάστε την απαραί-τητη κίνηση με τ' άλλα δάχτυλά σας.

γ) Θα γεμίσετε το σχέδιό σας με το πινέλο, προσέχοντας ώστε το ρούζ ν' απλωθεί ομοιόμορφα παντού.

δ) Θ' ακολουθήσετε το φυσικό περίγυρο των χειλέων. Μόνον σε εξαιρετικές περιπτώσεις, δηλαδή αν το στόμα είναι πολύ μεγάλο ή πολύ μικρό ή πολύ λεπτό κλπ. θα διορθώσετε το σχήμα του, μεγαλ-ωνώντας το ή μικραίνοντάς το με τροποποιώντας το σχήμα του ανά-λογα με την κάθε ειδική περίπτω-σι. Οι διορθώσεις, πάντως, θα εί-ναι όσο το δυνατόν ελαφρότερες.

Το ψεύτικο στόμα προκαλεί άμε-σως την προσοχή και είναι αντι-αισθητικό.

ε) Εκτός από το σχήμα του στόματος, θα λάβετε επίσης υπ' όψιν σας την απόσταση ανάμεσα στο επάνω χείλος και τη μύτη, καθώς και τη διαμόρφωση του κα-τωτέρου μέρους του προσώπου. Οι κανόνες που θα σας καθοδηγήσουν είναι οι ακόλουθοι:

Αν η απόσταση μεταξύ του ά-νω χείλους και της μύτης είναι πολύ μικρή, θα περιορίσετε το βά-ψιμο, σχηματίζοντας στο επάνω μέρος αντί για τόσο μία ίσια γραμμή. Θα τουνίσετε, τούναντιον, το κάτω χείλος περισσότερο. Με τον τρόπο αυτό θα διορθώσετε α-τή την ατέλεια.

Αν η απόσταση μεταξύ του ά-νω χείλους και της μύτης είναι πολ-λύ μεγάλη, θα σχηματίσετε στο έ-πάνω μέρος ένα μικρό τόξο, θ' α-νασηκώσετε ελαφρά τις γωνίες και θα μεγαλώσετε το κάτω χείλος, χωρίς, όμως, υπερβολές.

Αν η μύτη είναι πολύ πλατειά στη βάση, θα πλατύνετε το επάνω χείλος και θα σχηματίσετε ένα μι-κρό τόξο στο κέντρο. Θ' αρίσετε, τούναντιον, στο κάτω χείλος το φυσικό του σχήμα.

Αν το πρόσωπο είναι πολύ στρογγυλό, θα μεγαλώσετε τα χεί-λη σας στα πλάγια.

Αν το πρόσωπό σας είναι μα-κρούλο, θα μεγαλώσετε το κάτω χείλος και θα προσπαθήσετε να κρυψετε τις μικρές ρυτίδες που σχηματίζονται στις άκρες.

5) Το στόμα και το σχήμα του προσώπου

Θα προσπαθήσετε, έξ' άλλου, να εναρμονίσετε τις γραμμές του στό-ματός σας με το σχήμα του προ-σώπου σας. Οι κανόνες που θα σας καθοδηγήσουν είναι οι εξής:

Π ρ ό σ ω π ο ό β α λ: Θα α-κολουθήσετε τη φυσική γραμμή του επάνω χείλους και θα κάψετε προς τα μέσα τις γωνίες του κά-τω χείλους.

Π ρ ό σ ω π ο σ τ ρ ο γ γ υ λ: Μη δίνετε στο στόμα σας το σχήμα καρδιάς. Θα πλατύνετε το στόμα σας, φτιάχνοντας δύο θμο-φες καμπύλες σε σχήμα φτερών.

Π ρ ό σ ω π ο σ ε σ χ ή μ α ά ν λ α β ι ο ύ (στενό επάνω και πλατύ κάτω): Θα προεκτείνετε το ρούζ σας προς τα πλάγια για να ισορροπήσετε το στόμα με το σ-γόγι σας. Αποφύγετε τις μεγάλες καμπύλες.

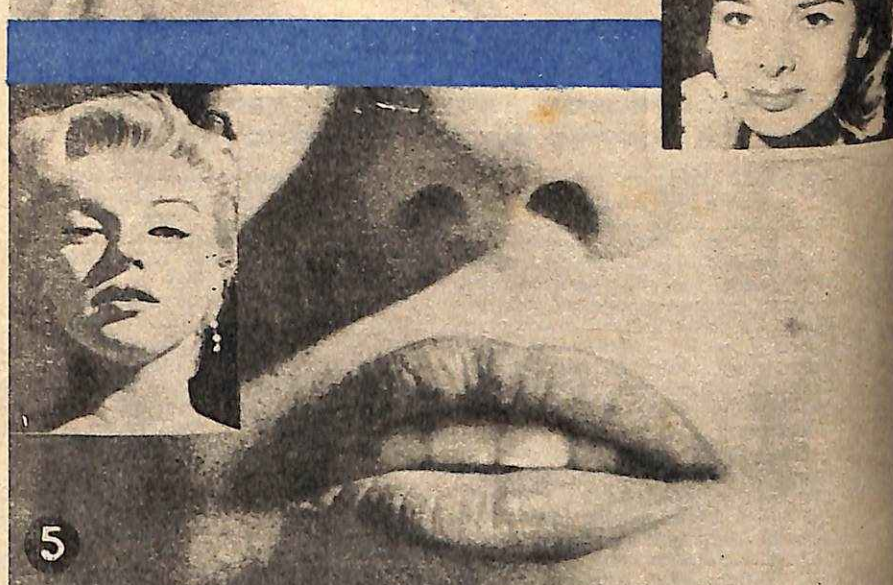
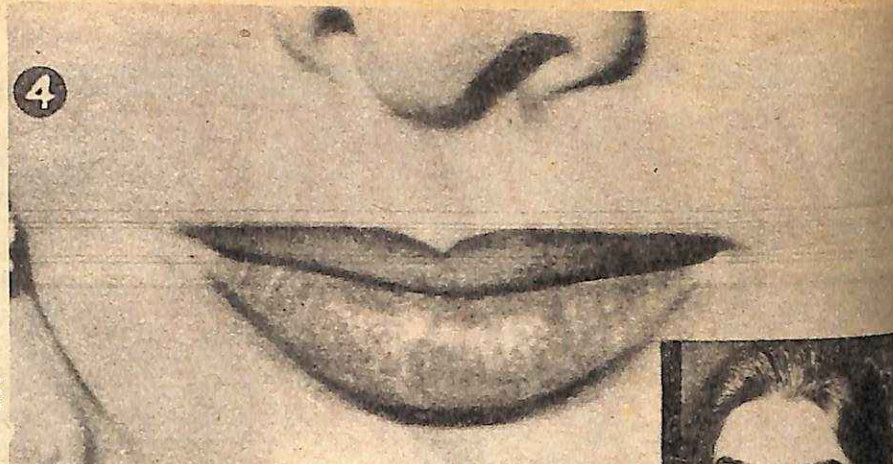
Π ρ ό σ ω π ο τ ε τ ρ ά γ ω ν ο: Θα στρογγυλέψετε τις γωνίες και τη μικρή λακκίτσα του επάνω χείλους.

Π ρ ό σ ω π ο μ α κ ρ ό σ τ ε ν ο: Για ν' αντισταθμί-σετε και ν' απαλύνετε τις μακρούλες γραμμές του, θα φτιάξετε ένα γε-μάτο στόμα με θμορφες κι' αρμο-νικές καμπύλες.

Π ρ ό σ ω π ο σ ε σ χ ή μ α α κ α ρ δ ι α ς (πλατύ επάνω, στενό κάτω): Το στόμα σας δεν πρέπει να είναι ούτε πλατύ, ούτε βαρύ. Θα κάμετε πιο γεμάτο το κέντρο του και θ' απαλύνετε το βαψίμο προς τις άκρες.

Π ρ ό σ ω π ο σ ε σ χ ή μ α δ ι α μ α ν τ ι ο ύ (πού προε-έχει ελαφρά στους κρατούς): Θα κάμετε, δ-χι και στην προηγου-μένη περίπτωση.

Π ρ ό σ ω π ο μ α ρ κ η σ ι:

4) Το κάτω χείλος της Ελεάνορας Ρόσι Νεβόνο είναι παχύτερο από το επάνω, αλλά αυτό δε μειώνει τη γοητεία της. 5) Το σε σχή-μα καρδιάς στόμα της Μαρίν Μπαρόν δίνει μια έκφραση εξαίρε-τικά ήπιη στη φυσιογνωμία της. 6) Η Σάντρα Μίλο έχει αν-ισοστά χείλη, αλλά το τεχνικό μακιγιάζ της εξομαλύνει τη διαφορά.

ας (μακρούλο και με λεπτές γραμ-μές): Θα βάλετε ρούζ ως τις γω-νίες, χωρίς, όμως, να κάμετε πιο παχεία τη φυσική γραμμή που έ-χουν τα χείλη σας. Θα κάμετε ένα μεγάλο τόξο στο επάνω χείλος και θα γεμίσετε περισσότερο το κάτω χείλος. Έτσι, θα δώσετε μεγαλ-υτερη γοητεία στο πρόσωπό σας.

Να ακόμη μερικές συμβουλές: Αν το στόμα σας είναι άνισο (το επάνω χείλος μεγαλύτερο από το κάτω ή αντίστροφα) θα το διορθώσετε με το βαψίμο. Θα πλα-τύνετε το χείλος που είναι μικρό-τερο και θα μικρύνετε το άλλο, βάζοντάς το πιο μέσα.

Η ΝΕΥΡΙΚΗ ΕΤΑΝΤΛΗΣΙΣ

Πώς θεραπεύεται με τη μέθοδο του «στρές» η μάλιστα αυτή της εποχής μας

Η ΝΕΥΡΙΚΗ εξάντλησι είναι μια από τις μάλιστα της εποχής μας. Ποιν από είκοσι χρόνια, δεν της έδιναν προσοχή, ή την αποκαλούσαν νευρασθένεια, που τα συμπτώματά της ήταν: μια διαρκής αίσθησι κοπώσεως και βάρους των κάτω άκρων, πόνοι στον τοράχιο και τις αρθρώσεις, άποστροφή προς την εργασία και σεξουαλική ανικανότητα, που έσπαρχνε πολλούς ανθρώπους στην αυτοκτονία.

Σήμερα είμαστε πολύ καλύτερα κατατοπισμένοι για την αιτία αυτής της νευρικής εξάντλησεως. Η αιτία αυτή, λοιπόν, όπως μας λένε οι επιστήμονες, είναι μια παροδική λιποψυχία του συμπαθητικού συστήματος, που εφορεύει στις εκκρίσεις των ορμονών, από τις οποίες ουσμίζεται όλη η δραστηριότητάς μας, τόσο στο φυσικό, όσο και στο διανοητικό επίπεδο.

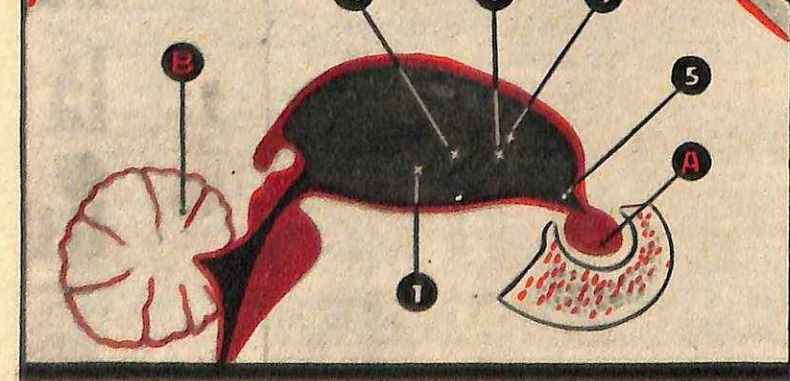
Στη νευρική εξάντληση, η διαταραχή έχει την έδρα της στα κέντρα αυτού του συστήματος, που βρίσκονται μέσα σε μια κοιλότητα, στο κεντρικό τμήμα του εγκεφάλου, τον καλούμενο υποθάλαμο. Ο υποθάλαμος συγκοινωνεί διά μέσου ενός στενού αγωγού, με μια άλλη κοιλότητα, που βρίσκεται πάνω απ' αυτόν και δύο άλλες στα πλάγια, που χώνονται

μέσα στα εγκεφαλικά ημισφαίρια. Μοιάζει με διάδρομο, πλάτους 3 περίπου εκατοστών και είναι η ακρόπολις του συμπαθητικού συστήματος. Μέσα στο στενό αυτό χώρο, ξετυλίγεται όλο το δρόμο της οργανικής και ενστικτώδους ζωής μας και απ' αυτόν ξεκινούν όλες οι παρορμήσεις, που προσδιορίζουν τις διάφορες πράξεις μας. Οι παρορμήσεις αυτές σφυρηλατούνται στα τοιχώματα και ιδίως το δάπεδο του υποθαλάμου.

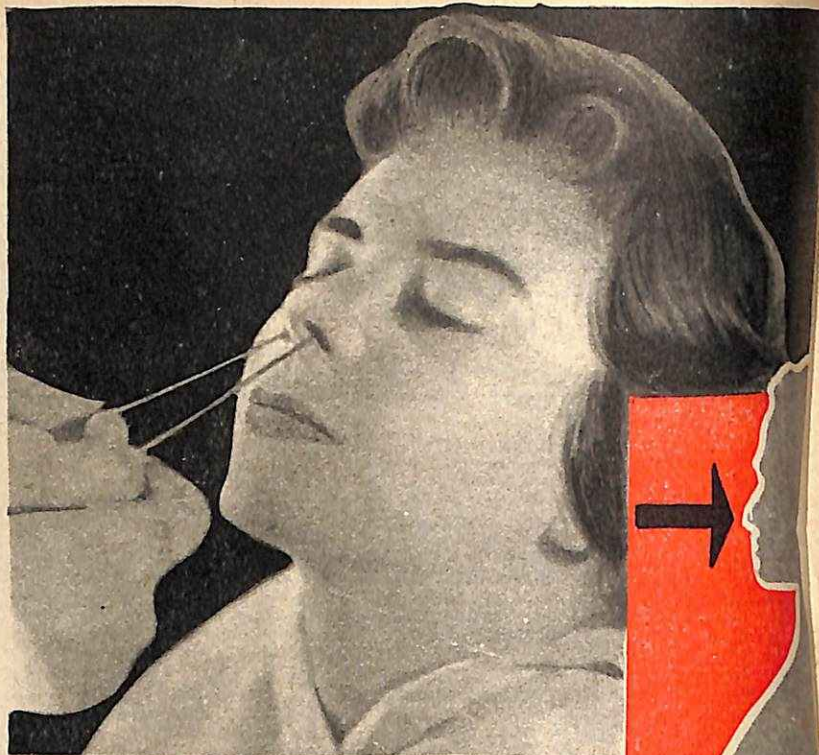
Και, πρώτα-πρώτα, στο μπροστινό μέρος βρίσκονται τα κέντρα, που ουσμίζουν την πείνα και τη δίψα και άμεσως έπειτα απ' αυτά, στα πλάγια, το κέντρο του ύπνου.

Όποτε η πείνα, ούτε η δίψα, ούτε ο ύπνος εξασθενούν από τον εγέφαλο, όπως πιστευόταν ως προχτές, αλλά προσδιορίζονται από το συμπαθητικό σύστημα, που είναι αυτόνομο, ενστικτώδες και ανεξάρτητο από τη θέλησή μας. Σε πολλές περιπτώσεις, ο έμετός δεν είναι παρά η αντίδρασι του συμπαθητικού, γιατί φάγαμε ή ήπιαμε κάτι, χωρίς να λάβουμε ή ψν τις συστάσεις του.

Στον υποθάλαμο και στο σημείο της επαφής του με την υπόφυση, βρίσκονται επίσης τα σεξουαλικά κέντρα. Στο αντίθετο

Μεταξύ της υποφύσεως (Α) και της παρεγκεφαλίδας (Β), υπάρχει μια στενόμακρη κοιλότητα, ο καλούμενος υποθάλαμος, που είναι η ακρόπολις του συμπαθητικού συστήματος. Στον υποθάλαμο βρίσκονται τα κέντρα των συγκινήσεων (1), του ύπνου (2), της δίψας (3), της πείνας (4) και της σεξουαλικότητας (5).

Στο «στρές» συνίσταται στην καταστροφή των ινών του συμπαθητικού συστήματος, που βρίσκονται στο βλεννογόνο της μήτης. Η ενεργειακή επίδρασι εκδηλώνεται στα κέντρα του ύπνου, της πέψεως και της σεξουαλικότητας.

μέρος, έξ άλλου, έχουν την έδρα τους τα κέντρα του κεφού μας, δηλαδή της χαράς και της λύπης. Όλα αυτά τα κέντρα είναι αλληλέγγυα μεταξύ τους. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι από το συμπαθητικό εξαρτώνται όλες οι επείνες» μας, δηλαδή οι διάφορες ανάγκες μας για φαγητό, για σεξουαλική απόλαυσι, για αγάπαι, για ύπνο, καθώς και το κέφι μας. Η κούρασι επέρχεται όταν η άμυνα του συμπαθητικού έναντι των εξωτερικών επιδράσεων εξασθενήσει και οι διάφοροι αδένες μας (ήπαρ, πάγκρεας, επινεφρίδια, κλπ.) εκκρίνουν ορμόνες ποσοτικά και ποιοτικά ανεπαρκείς για την κανονική λειτουργία του οργανισμού μας.

Η φυσική μυϊκή υπερκόπωση είναι ένας σοβαρός παράγων εξάντλησεως, άλλ' όχι ο μοναδικός, ούτε ο σημαντικότερος. Άρκει, άλλωστε, ένας καλός ύπνος για να μας ξεκουράσει και να μας αποτοξινώσει. Πολύ σημαντικότερη είναι, τουναντίον, η διανοητική υπερκόπωση. Οι δυνατοί θόρυβοι, μέσα στους οποίους διεξάγεται η εργασία του εργοστασίου ή του γραφείου, ή συνεχής προσοχή, που πρέπει να έχουν οι ενοχλούμενοι, οι εύθιγες που βαρύνουν τον καθένα, από τον άνωτερο ως τον κατώτερο, βάζουν σε σοβαρή δοκιμασία το νευρικό σύστημα, κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ο εκνευρισμός αυτός δε μας αφήνει να κοιμηθούμε κι' έτσι δε μπορούμε να ξεφραληθούμε από τα ενεργειακά αποτελέσματα του ύπνου.

Πολλοί άνθρωποι, σε παρόμοιες περιπτώσεις, καταφεύγουν στα ύπνωτικά. Άλλ' η παρατεινόμενη χρήση των ύπνωτικών φθείρει ανεπανόρθωτα τον οργανισμό, εξασθενίζει τις διανοητικές ικανότητες και κάνει τον άνθρωπο άδουλο και νοηρό. Δημοσιεύεται τότε ένας φαύλος κύκλος, από τον οποίον ο ασθενής δεν κατορθώνει να βγεί.

Όπως είπαμε και παραπάνω, ένας καλός ύπνος μπορεί να εξαλείψει και τη μεγαλύτερη σωματική κούρασι. Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τη διανοητική κούρασι. Καί, γι' αυτό, όλοι οι γιατροί συνιστούν να την καταπολεμούμε ενεργητικά.

Μεταξύ των μεθόδων που χρησιμοποιούνται για την καταπολέμηση της νευρικής εξάντλησεως, είναι η μέθοδος του «στρές».

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ήταν ολοκάθαρος, αυτή την κρύα χειμωνιάτικη βραδιά. Το φεγγάρι φώτιζε τους δρόμους του Τουρίνου σαν νάταν μέρα. Το ρολόι του σταθμού έδειχνε 7.

Κάτω απ' το άπέραντο ύποστεγο επίκρατούσε ένας θόρυβος που ξεκούφαινε, γιατί διασπαυρόνταν, εκείνη τη στιγμή, δυο τραίνα — το ένα που έφευγε και τ' άλλο που έρχότανε.

Απ' το δεύτερο, ξεχύθηκε σε λίγο ένα πλήθος από ταξειδιώτες, που προχώρησαν βιαστικά προς την έξοδο.

Ένας άντρας ως 50 χρόνων, ψηλός, εύσωμος, με κόκκινο πρόσωπο και με γκριζα μαλλιά, κατέβηκε ήσυχα από ένα βαγόνι πρώτης θέσεως κι' έδωσε το χέρι του σε μια δεκαεξαχρονη κοπέλλα, ψηλολιγνή κι' εξαιρετικά όμορφη. Την ακολουθούσε ένας νεαρός, που έπρεπε να τον μεγαλειότερος αδελφός της, γιατί της έμοιαζε πολύ στο πρόσωπο.

Ο κύριος — πατέρας τους, δίχως άλλο — στράφηκε σ' ένα υππρέτη, που περίμενε με σεβασμό και τον διάταξε:

— Πάρε τις βαλίτσες και πήγαινε στο σπίτι. Έμεις θα μείνουμε να φάμε στο εστιατόριο του σταθμού.

Κι' ενώ ο υππρέτης άπομακυνόταν, ο ταξειδιώτης και τα παιδιά του υπήκταν πραγματικά στο εστιατόριο.

Η σάλλα ήταν γεμάτη από πελάτες, περισσότεροι από κάθε άλλη φορά. Ο πατέρας και τα παιδιά του κάθισαν σ' ένα απόμακρο τραπέζι.

Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε μια σιλουέτα, που διάστασε λίγο κι' ύστερα προχώρησε μέρα.

Ήταν μια κοπέλλα 16 ή 17 χρόνων, αδύνατη, γλυπή σαν πεθαμένη, και ντυμένη άπυελπτα. Είχε μαλλιά κατάρια και ματιά μαύρα, γεμάτα συγκινητική γλυκιά. Η υφή της ήταν λεπτή, το στόμα της μικρό. Κι' όλη η έκφρασι του προσώπου της έδειχνε βαθύ πόνο και θλίψη.

Ένα γκαρσόνι την πλησίασε και τη ρώτησε, μ' απότομο τόνο: — Τι θέλετε;

Η κοπέλλα κατακόκκινε. Κι' ύστερα χλώμιασε πάλι. — Κάντε μου τη χάρι... τραύλισε. Δώστε μου λίγο ζουμί... για τη μητέρα μου! Είναι πολύ άρρωστη...

Το γκαρσόνι έδοποίησε τον ιδιοκτήτη του εστιατορίου, κι' εκείνος — άνθρωπος καλόκαρδος — απάντησε προθυμία:

— Μα βέβαια, να της δώσετε! Έχετε πού να το βάλετε, κοπέλλα μου;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε η ζητιάνια. Πλησίασε κι' έβγαλε ένα καταραλάκι, κάτω απ' το σάλι που τη σκέπαζε.

Μόλις όμως το είχε πάρει το γκαρσόνι, η κοπέλλα απάντησε απ' το υπράσσο του. — Θεέ μου, πεθαίνω! τραύλισε.

Όσοι βρίσκονταν πιδ κοντά της, σπεύσανε να τη συγκρατήσουν καθώς σωριαζόταν γαύω.

Την έβαλαν να καθήση σε μια καρέκλα και της ράντισαν το πρόσωπο με νερό.

Η Τίνα, η νέα που είχε φτάσει με το τραίνο, με τον πατέρα της και τον αδελφό της, είχε σηκωθεί από τη θέση της, είχε πάει κοντά στη μισολιπόθυμη κοπέλλα και την κούταζε με τ'όσο.

— Δεν είναι τίποτα, δεσποινίς, της είπε ο ξενοδόχος. Μην ανησυχείτε. Λιποθύμησε απ' το κούρ, ίσως κι' απ' την πείνα...

— Απ' το κούρ; Απ' την πείνα; Μα είναι φοιχτό, Θεέ μου! μουμούρισε η Τίνα, κούταζοντας με ματιά βουρκωμένα τον αδελφό της, που ήταν συγκινημένος όσο κι' αυτή.

Η Τίνα συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια της. Βλέποντας τον κόσμο που την τριγύριζε, ξανακόκκινε κι' έκανε να σηκωθεί. Άλλ' η Τίνα την συγκράτησε.

— Μην κουνιέσαι ακόμα, της είπε με καίτευτική φωνή. Έκλεινε την κούταζε μ' ευγνωμοσύνη.

— Κύριοι! φώναξε ένας απ' τους πελάτες του εστ... Προτείνω να κάνουμε έναν έσάνο, για ένίσχυσι της φτωχιάς αυτής κοπέλλας. Για να πεθαινή της πείνας, θα πή πως είναι τίμια!

— Ναί, ναί, υπράδο!... συμφώνησαν οι άλλοι. Έκείνος που είχε κάνει την πρότασι, πήρε το καπέλλο του και γύρισε τα τραπέζια, γεμίζοντάς το με χαρονομίσματα.

Στο μεταξύ, η κοπέλλα είχε βάλει τα κλάματα. — Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

— Ο Θεός να σας το πληρώσει...

ταν τ' όνομά του) είχε μια κόρη στην ηλικία της Λύντιας, που ήταν το καμάρι του κι' ενοχόταν ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών. Γι' αυτό είχε συμπονέσει τη νέα ζητιάνια.

— Ναί, ο Θεός είναι καλός για τους τίμιους ανθρώπους, της είπε. Άν τυχόν δεν κρατήση την υπόσχεσί της, η δεσποινίς Πιέτρα, αυτή που σας έταξε να σας δώση δουλειά, θα σας συστήσω εγώ στη Ρίτα μου.

— Ποιά είν' η Ρίτα; Η κόρη σας; ρώτησε γλυκά η Λύντια.

— Ναί, η αγαπημένη μου κορούλα... Έγώ την έχω μεγαλώσει, γιατί δε γνώρισε τη μητέρα της.

— Όπως κι' εγώ δε γνώρισα τον πατέρα μου.

— Αί! Πέθανε.

— Η μητέρα δε μπορεί να το πιστέψη ακόμα... Κι' όμως έχουν περάσει 15 χρόνια, από τότε που τον χάσαμε! Είχε πάει στο Λονδίνο, για να παραλάβη μια μεγάλη κληρονομιά. Στο τελευταίο του γράμμα έλεγε πως πηγαίναμε όλα καλά, πως είχε πάρει τα λεφτά και πως θα εναόφανε για να γυρίση στο Τουρίνο. Του κάκου όμως τον περίμενε η μαμά!

Από τότε, δεν εναόφανε σημεία ζωής.

— Παραξένο... μουμούρισε ο νέρος.

Δεν πρόλαβε όμως να κάνει άλλες παρατηρήσεις, γιατί η κοπέλλα του είπε:

— Φτάσαμε. Άν θ' άνεβήτε μαζί μου, η μητέρα καθόλου στη μαμά, από τον πατέρα μου, γιατί θα την πιάσουν τα κλάματα.

Μπήκε πρώτη στο σπίτι. Άλλ' ήταν τόσο αδύνατη ακόμα, ώστε, για ν' άνεβη στο πεμπτο πάτωμα, όπου βρισκότον η σοφίτα, σταματούσε στο κάθε κεφαλόσκαλο.

— Σιγά - σιγά, της σύστησε ο άρχοφόρος. Έγώ δε βιάζομαι... Μου φαίνεται πως ένετε μεγάλη ανάγκη από πόνο, πούν πιστέστε δουλειά, αλλιώς δε θα έχετε τη δύναμη να ενοσασθήτε!

Η νέα γαυογέλασε και χτύπησε με το γέρι της την τσέπη της, όπου είχε βάλει τα λεφτά που της δώσανε.

— Έχομε τώρα να φάμε για πολλές μέρες! φώναξε χαρούμενα. Θα υπάρξη επίσης η μαμά να πληρώση το νοίκι της σοφίτας, που μας παροχώρησε ένας ενοικιαστής, μαζί με τα λίγα έπιπλά του. Μας φοβερίζει, έρεπε, πως θα μας πετάξη στο δρόμο, με τα κουρέλια μας...

— Σας φοβερίζει! Τον παλιάνθρωπο! είπε ο υπαράμα—Λούκα μ' αγανάκτησι. Το κτήνος! Δε λυπάται καθόλου μια φτωχή γυναίκα και μια κοπελίτσα!...

— Α, θα σου τόν συνάρισα, εγώ! Πώς λένεταί;

— Συμφών. Είν' ένας τοκογλύφος, που πλουτίζει απ' τους δυστυχισμένους.

Είχαν φτάσει πιά στην κορφή της σκάλας. Η Λύντια προχώρησε ως το βάθος ενός διαδρόμου

— Πατέρακι!...

κι' εμπούσε μια μισάνοιχτη πόρτα.
—Μαυιά! Μαυιά! φώναξε χαρούμενα.
Κανείς δεν της απάντησε. 'Η σοφίτα ήταν κατασκότεινη.
—'Ισως να βγήκε κι' αυτή, είπε ο γέρος, που είχε μείνει απ' έξω.

'Η Λύντια άναψε το φως. Κι' είδε τη υπέροχη της εσπλωμένη κάμω, ακίνητη!

—'Εμπνεε μια φωνή απελπισμένη κι' έπεσε πάνω της, βογγώντας:

—Μαυιά! Μαυιά! 'Απάντησέ μου! Είμ' εγώ, η κόρη σου... Θεέ μου, τί κόνα που είναι! Μοιάζει σαν... πεθαμένη!

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα της διπλής σοφίτας και φάνηκε μια γριά, τυλιγμένη μ' ένα χοντρό σάλι, με το πρόσωπό της φτιασιδωμένο και τα μαλλιά της τυλιγμένα σε γαρτάκια.

—Τι είναι; Τι τρέχει; ρώτησε. Ποιός φωνάζει έτσι; Μήν ε-πισσε φωτιά το σπίτι;

—'Οχι, δνι, απάντησε η Λύντια με λυγμούς. Μά η μαυιά είναι πολύ άρρωστη. Φαίνεται σαν πεθαμένη.

—Γιατί δέ με φώναζε, μικρή μου;... Κουράγιο, κι' όλα θα πάνε καλά!

Ο μπαμπάς—Λούκα ένοιωσε κάποια έντοκτη αντίθεση γι' αυτή τη γριά. Τού φάνηκε πως την είχε ξαναδύ κάποτε. Μά τώρα δεν ήταν καίριος να κυττάξη τέτοια μικροπρόγνιατα...

—'Η καυμένη η γυναίκα γρειάζεται ζεστά πάνω στο στομάχι και κάτι δυνατό να μυρίση, γιά να συνέλθη, είπε.

—Σταθήτε μια στιγμή. Πάω να φέρω άμέσως τ' άπαιτούμενα.

Πραγματικά, η γριά ξαναγύρισε γρήγορα, φέροντας ένα άναμμένο μαγκάλι, ένα κουμάτι μάλλινο ύφασμα κι' ένα μπουκαλάκι. Είχαν εσπλώσει στο μεταξύ τη λιποθυμισμένη πάνω σε μια ψάρα.

Ο άνοητός ένοιωσε να σφίγεται η καρδιά του, απ' τη θεά τέτοιας φτώχειας. Έβλεπε πως η μοναδική έπιπλωσι της σοφίτας ήταν ένα τραπέζακι, δυο καρέκλες, ένα μπαούλο και μια θεομάστρα.

'Εξακολουθώντας να δίνει κουράγιο στη Λύντια, η γριά ζέστανε τη φανέλλα και την άπλωσε πάνω στο στήθος της υπέροχης της. Της έδωσε έπίσης να μυρίση το περιεχόμενο του μπουκαλιού.

—Εύπνα, μαυιά! της είπε η Λύντια, βλέποντας την να κοιμάται λίγο. Σούφερα ένα σωρό ώραια πράγματα και λεφτά.

—'Η γριά μέναισα γύρισε πρὸς το μέρος της.

—Λεφτά; Πού τα βρήκες; 'Αντ' γιά τη Λύντια, απάντησε ο άνοητός:

—'Εννοία σας, κυρία, έχουν έντιμη προέλευσι. 'Όταν συνέλθη αυτή η καυμένη γυναίκα, η κόρη της θά της τά πη όλα. Θά μείνω κι' εγώ, γιά να έπιβεβαιώσω τα λεγόμενά της.

—'Η γριά τὸν στραβοκύτταξε και σώπασε.

—'Η ζωή ξαναγύριζε στη λιπόθυμη. Δεν άδωνσε ν' άνοίξη τα μάτια της και να τη καρφώσει άμέσως στην κόρη της.

—Λύντια! ψθύρισε, 'Η κοπέλλα πήρε πάνω απ' το τραπέζι το κατσαοράκι με το ζουμί που είχε φέρε, έροίξε λίγο απ' αυτό μέσα σ' ένα φλυτζάνι και πλυσίωσε πάλι στο κρεβάτι.

Με τη βοήθεια της γριάς, κατόρθωσε τη υπέροχη της να κατα-

πιή μερικὲς βουλιές ζουμί, που την ζωογόνησαν γρήγορα.
—Πόσο καλό μου έκανε! είπε η άρρωστη.

—'Επειτα από λίγα λεπτά είχε συνέλθει τελείως. Κι' η Λύντια, κλαίγοντας και γελώντας μαζί, της διηγόταν πως είχαν συμβή

και της έδειχνε τα λεφτά και τα τρόφιμα που της είχαν δώσει.

Ο μπαμπάς—Λούκα άκουγε με άληθινή συγκίνηση την κοπέλλα και συμμεριζότανε τη γαρά που ούτιζε το μαρμαμένο αλλά δημο-φο άκόμα πρόσωπο της υπέροχης. 'Η γριά γειτόνισσα, αντίθετα,

γινόταν όλοένα πιό κίτρινη απ' το θάνο της.

—Σας βοήθησε η δεσποινίς Πιέτρα; έλεγε κάποια στιγμή. Την ξέρω. Είναι μια φαντασμένη, που σάς έλεψε μόνο και μόνο γιά να κάνει έντυπσι στους άλλους. 'Ακόμα κι' ο πατέρας της τη βοηθάει σ' αυτή τη μαγία της επιδειξας που έχει... Μά ξέρουμε καλά τί είναι στ' αλήθεια η καρδιά των πλουσίων. Μπροστά στὸν κόσμο κάνουν θόρυβο, γιά να γράψουν οι έφημερίδες τ' όνομά τους. 'Όταν όμως δεν είναι άλλοι μπροστά, δεν άνοίγουνε το πορτοφόλι τους να δώσουν ούτε δεκάρα τους φτωχούς.

—Μη νομίζετε δέ πως ήταν πάντα πλούσιος, αυτός ο κύριος Πιέτρα! Τὸν θυμάμαι, έδώ και 30 χρόνια, γκαρσόνι καφενείου, άπένταρο. 'Υστερα, γάηκε μια μέρα απ' το Τουρίνο, γιά να ξαναγυρίση μετά 20 χρόνια φορτωμένος γουρζάφι και ψηλωμάτης. Κανείς δεν ξέρε πὸς άπάχησε την περιουσία του. Πάντως όμως, τώρα έχει μέγαρα. Βίλλες, ύπηρες, αυτοκίνητα, παρόσημα... 'Ετσι τα καταφέρουν πάντα οι κατεργαράοι!

—'Ός τότε, ο γερο—Λούκα την είχε άφισει να μιλάει χωρίς να τη διακόψη. Στην τελευταία όμως φορά της, έσπασε πιά.

—Νομίζω πως γελιάσθε, κυρία, φώναξε. 'Αλήθεια, ο κύριος Πιέτρα δεν ήταν πάντα πλούσιος. 'Όλοι όμως ξέρουν πως είναι άνωματος καθώς πρέπει και πως πλούτισε με το εμπόριο στο έ-ξωτερικό. Δέ ντρέπεται και δημο-λογήση πως, όταν ήταν μικρός, γύριζε ευπόλητος και πως πείνασε πολλές φορές... Γιά να τὸ δώσουν όμως παρόσημο, θά πη πως τ' άείζει. 'Όσο γιά τα παιδιά του, όλοι το λένε πως είναι άγγελιοι καλωσύνης.

—'Ό, το πιστεύω κι' εγώ, πρόσθεσε ζωηρά η Λύντια.

—'Η γριά δάγκασε τα γέλη της κι' έπτε άνάμεσα στα δόντια της:

—Κάτι θά έέρετε άρείς, γιά να μιλάτε έτσι... Τελοσπάντων! 'Αν δέ με χοιριάζσατε πιά, να φύγω.

—Δεν ξέρουμε πως να σας ευχαριστήσουμε, κυρία Πόλντα! είπαν υπέροχα και κόρη μαζί.

—Μπα, δεν υπάρχει λόγος, απάντησε η γριά με μυχρό τό-νο. Φυλάχτε τις ευχαριστίες σας γιά τὸν κύριο Πιέτρα και την κόρη του.

Κι' έφυγε, χωρίς καν να χει-ρεττήση τὸν άνοητό.

—'Η Λύντια κι' η υπέροχη της στενοχωρήθηκαν γι' αυτό. 'Ο νέος το κατόλαβε.

—Μου φαίνεται πως δεν άεί-ζει πολλά πράγματα αυτή η γριά, τὸς έπτε, Σας συμβουλεύω να μην της κάνετε πολλή συν-τροφιά και να μην τὴν άσίνετε να τριγυρίζη στο σπίτι σας.

—'Εγὼ δεν τη γνώρισα ποτέ μου, ώυολόγησε η Λύντια.

—Τὸ λάθος είναι δικό μου, που ήρθε άπόψε έδῶ, πρόσθεσε η υπέροχη της. 'Όπως θά σας έπτε η κόρη μου, είμαστε πολύ φτωγὲς. 'Υποφέρομε, από γούνα. 'Όσο είναι δύσκολο να δουλεύω, δέ υάς έλειψε ένα κουμάτι ζουμί. 'Υστερα όμως ήρθαν υάρες μέ-ρες, άρρώστειες, δυστυχίες... Δεν είναι το κουράγιο τότε να υπὸς στο νοσοκομείο, ν' άείσω μόνη την κόρη μου, κι' έτσι στερεή-καμε απ' όλα. 'Η Λύντια έψαξε γιά δουλειά, αλλά δέ βρήκε... 'Εδῶ και δυο μέρες, ήμαστε θεο-νήστικες! Κι' είχα τόσο άδυνα-τίσει, που δέ μπορούσα να κοι-νηθῶ, όταν η Λύντια μού έπτε:

—Μαυιά, δέ μπορώ πιά να σέ βλέπω σ' αυτή την κατάσταση.

σι! Πάω να ζητιανέω... κι' αν δεν είναι σκληροί όλοι οι άνθρωποι, θά φας άπόψε!

»Κι' έφυγε τρέχοντας, δίχως να περιμένη την απάντησή μου. Θέλησα να τη φωνάξω, αλλά δέ βρήκα τη δύναμη. Μόλις έκανα λίγα βήματα, έπεσα χάμω... Στην παρακάλη μου, πέρασε μπροστά απ' τα μάτια μου μια φοιητή όπτασία: 'Η κόρη μου, η άββά Λύντια μου, να παλεύη ά-πελπισμένα μ' ένα κακοποιό!...

Θέλησα να σκηθῶ, να τρέξω, έ-ξω. 'Αλλά ξαναπέσα. 'Ενα σύν-νεφο μού θόλωσε τα μάτια. Δεν έβλεπα πιά τίποτα... 'Ό, δέ θά ξεγάσω ποτέ πόσο ύπόφερα έ-κείνες τις στιγμές!...

Ο τόνος της, η έκφρασί της, φανέρωναν τὸν πόνο της καρ-διάς της. Τα μάτια τὸν γέρου βουρκώσανε, 'Η Λύντια την άγκά-λισσε απ' το λαιμό.

—Μαυίλα μου, της έπτε με άπειρη γλυκά, όπως βλέπεις, δεν έπαθα τίποτα... και τα βάσανά υας τελείωσαν. Κι' αν άκόμα δέ μπορέση να μού δώση δουλειά η δεσποινίς Πιέτρα, αυτός ο κα-λὸς άνθρωπος μού ύποσέθηκε πως θά μού βοηθί η κόρη του.

—Ναί, μπορείτε να βασίξετε σε μένα, τόνισε ο μπαμπάς —Λούκα. 'Αν ρωτήσετε γιά μένα, θά σας πουνε πως είμαι άνθρω-πος που δεν έκανα ποτέ κακό σε κανένα και πὸς βοηθῶ όσο μπο-ρώ τὸς πὸς φτωχούς από μένα.

—Σας πιστεύω, έπτε η άρ-ρωστη δινοντας του τὸ χέρι. Και νομίζω πως βρήκα σε σας ένα άληθινό φίλο, ένα πολύτιμο στή-θιμα.

Ο γέρος πήρε τὸ χέρι της και τσούφισε με συγκίνηση.

—Ναί, νάσσετε ήσυχη! άπάν-τησε. Γιά να κάνουμε την άογή, θέλετε όπωσδήποτε να μείνετε σ' αυτή τη σοφίτα;

—'Οχι, δεν έχουμε κανένα ι-διαίτερο λόγο.

—Τόσο τὸ καλλίτερο! Σας προτείνω λοιπὸν ναρθήτε στο 'Ι-διο σπίτι πὸς μὲν κι' εγώ. 'Υ-πάρχει μια κάμαρα άδειανή. Μπορείτε να τη νοικιάσετε φτηνά. Κι' εγὼ θά σας βοηθῶ ν' άγο-ράσετε με λίγα λεφτά τὰ πιό ά-παράτητα έπιπλα.

»'Ετσι, θά βγούμε όλοι κερδι-σμένοι. Γιατί θά μπορέτε, όταν θά λείψουμε εγὼ κι' η κόρη μου, θά ρίγνεται μια ματιά στις κάμα-ρές μας. Κι' ύστερα, τὸ βράδυ, θά κάνουνε παρέα οι δυο κοπέλ-λες. Και θά γίνουν γρήγορα ά-γαπημένες φίλες. Τί λέτε; Πὸς σας φαίνεται η ιδέα μου;

—Θαυμάσια! φώναξε η υπέ-ροχη, δακρυομένη. 'Ο Θεός να σας έχη καλά!

Γ'

Τὸ μέγαρο τὸ 'Ορέστη Πιέ-τρα ήταν ένα άριστοόνημα πολυτελείας και άνεσεως. 'Ο ίδιος και τὰ παιδιά του μένανε στο ά-πάνω πάτωμα.

Τὸ πρωί πὸς είχαν νυρίσει απ' τὸ ταξείδι τους, η Τίνα, καθισμένη μπροστά στην τουαλέτα της, κουβέντιαζε με την καμα-ριέτα της γιά την περιπέτεια τὸς ρεστωράν.

—'Η υπέρτοια της γένεψε τὰ πλούσια και θαυμάσια μαλλιά της. 'Ηταν μια κοπέλλα με έ-ξυπνο και άγαθὸ πρόσωπο και φαίνοταν να λατρεύη τη μικρή κυρία της.

—'Η καυμένη η κοπελλίτσα! έπτε, άφου άκουσε την ιστορία της. Θά σας είδε σαν καλό της άγγελό!

—Λές ναρθή να μού ζητήση τη δουλειά που της ύποσέθηκαν; —'Υποθέτω. Γιατί, αν δεν έσ-θη, θά σημαίνει πως υας έπτε ψέμματα και πως έγινε ζητιάνα

δνι από δυστυχία, άλλ' από τε-υπελία.

—Τὸ ίδιο έπτε κι' ο μπαμπάς. Μάλιστα, αυτός ύποψιάζεται πως πρόκειται γιά μια άπατεώνα, που έπαίξε κωμωδία γιά να τη λυπη-θούμε και να της δώσουμε κά-μποσα λεφτά. 'Αλλ' ο Τζοβάννι κι' εγὼ δεν τὸ πιστεύουμε.

—'Όταν τελείωσε τὸ γένεσιμά

της, η Τσεζίρα τη ρώτησε: —Θά δνήτε σήμερα, δεσποινίς;

—'Οχι. Προτιμῶ να ταχτοποιή-σω τὰ ρούνα μου και τὰ προγνα-τάκια που άνόρασα στο Παρίσι.

—Διασκεδάσατε πολύ; —Πόσα πολύ, γιάτὶ ο άδελ-φός μου με πήγαινε παντού. 'Ο μπαμπάς ήταν τρυφερό άπάσο-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ!

Έχει διαπιστωθῆ από έπιστημονικές έρευνες, ότι άποφα-σιστικός παράγων γιά την νεανική φρεσκάδα τὸς δερματος είναι η περιεκτικότης του εἰς ὕγρον. Με την πάροδο ὁρας τὸς χρόνου, τὸ δέρμα δεν συγκρατεῖ την ποσότητα τὸς ὕγρου πὸς χρειάζεται, κι' έτσι, άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξι είναι οι μικρὲς ρυτίδες γύρω από τὰ μάτια και τὸ στόμα.

Μοναδική λύσις

...είναι η NIVEA πὸς σας παρέχει την δυνα-τότητα να εξουδετερώσετε αυτό τὸ μειονέκτημα!

Κρέμα NIVEA

Γαλάκτωμα NIVEA

Άνοίγει ένα νεο ὁρομ στην περιποίησι τὸς δερ-ματος καθ' ὅλον τὸ σώμα και προσφέρει στην κάθε γυναίκα την πολυτέλεια μιας ὡλοκληρωμένης πε-ριποιήσεως.

Εἶναι ἰδεώδες γιά τὸ ντεμακιγιαζ.

Χάρη στην εἰδική άρρώδη σύστασι του, τὸ χιο-νόλευκο γαλάκτωμα NIVEA εἰσχωρεῖ με ἑλαφρὸ μασάζ στο δέρμα, τὸ τρέφει, τὸ ἀναζωογονεῖ. 'Ετσι νιώθετε τὸ σώμα σας φρέσκο και ξεκού-ραστο ὅλη την ἡμέρα κι' ένα αἶσθημα εὐτυχίας σας πλημμυρίζει!

λπημένος με τις δουλειές του. Μπορούμε να πούμε πως δεν τὸν βλέπαμε, παρὰ τις ὥρες τὸς φα-γητού. 'Αλλ' εγὼ κι' ο Τζοβάννι δέ νοοίσαμε ποτέ... 'Αλήθεια, στοιχηματίζω πως θά κοιμάται άκόμα, αυτός ο τεμπέλης!

—'Η φωνή της είχε πάλι ένα γαϊδευτικό τόνο, μιλώντας γιά τὸν άδελφό της. Σίνουρα, τὸν λάτρευε.

Τὸ παρῆνε ὅταν πὸς κι' οι δυο τους δέ μοιάζανε στὸν πα-τέρα τους. 'Όσο γιά τη υπέροχη τους, δεν την θυμόνταν καθόλου. Εἶνε πεθάνει στο Λονδίνο, πολλὴ νεά. Μία καλή γυναίκα εἶνε ἀνα-θεώσει τὰ δυο παιδιά, σαν δεύ-τερη, υπέροχα τους. 'Όταν πέθα-νε κι' αυτή, ο πατέρας τους τὰ πῆρε κοντά του, γιάτὶ εἶνε άπο-φασίσει να ρεστωποιήση τις έ-πιπεριόσεις του, να νυρίση στην πατιόδα του και να έγκατασταθῇ στο Τουρίνο.

—'Αναμύστε πολύ τὰ δυο παι-διά. Κι' έλεγε πάντα πως γι' αυτά εἶνε μαζέψει τόσα πλούτη. Γι' αυτά έπιζητούσε τις τιμές — γιά να τὸν άναπάνε και να τὸν θωπιάζουμε.

—'Αν όμως η Τίνα ένοιωθε άπε-ρίοιστη στογνή γιά τὸν πατέρα της, δεν εἶνε μαζὶ του τόση οί-κειότητα, ὅση με τὸν άδελφό της. Κι' ο Τζοβάννι πάλι δέ θ' άνοιγε ποτέ την καρδιά του στὸν πατέρα του, ὅπως έκανε στην ά-δελφή του.

—'Αν πέθαινε ο πατέρας, τὰ δυο παιδιά θά ύποφέρανε πολύ, άλ-λά θά ζούσαν πάντως. 'Αν τυχόν όμως έφευγε απ' τὸν κόσμο ο έ-νας απ' τὸς δυο τους, ο άλλος θά τὸν άκολουθούσε στὸν τάφο!

Εἶχαν άκόμα την καρδιά τους παροθνεα από κάθε άλλη άνάπη, έξω απ' την άδελφική.

Μόλις η Τίνα εἶνε μπὴ στο σαλονάκι της, ντυμένη μ' ένα ά-πλο γκριζό μάλλινο φόρεμα, πα-ρουσιάζατο ο Τζοβάννι. 'Η Τί-να τὸν άγκάλιασε και τὸν οί-λισε.

—'Υπάρξά! τὸς φώναξε γε-λῶντας. 'Ελενα, πὸς δέ θά σ' έ-βλεπα πὸν απ' τὸς υεπουέοι!

—'Ο Τζοβάννι, της έδωσε πίσω τὸ φιλ' της κι' άπάντησε:

—'Ενα σκηθῶ έδῶ και δυο άρες, δεν εἶναι αὐτὸς ὁμας απ' την καμαρά μου, νομίζοντας πως ή-σουν άκόμα στο κρεβάτι... Κου-ραστικές απ' τὸ ταξείδι:

—Κυττάξε με! φώναξε η κο-πέλλα ἀνασπώνοντας τὸ ναμο-γελιστὸ προσωπάκι της

—Εἶσαι ὁσοοση σαν λουλού-δι!...

—Καί σὺ φαίνεσαι καλά... 'Ο μπαμπάς τί κάνει;

—Μου έπτε ο καμοριέος πως ἀναπαύεται άκόμα, απάντησε ο Τζοβάννι. 'Ο καυμένος, δεν έχει τὰ γούνα υας. Πας' ὅλη τη νε-οή κρῆσι του, τὸ ταξείδι τὸν κου-ράσσει!... Δέ φάνηκε άκόμα η προ-στατευμένη σου!

—Τόσο γρήγορα; 'Ισως δέ θά βνὴ καθόλου σήμερα, άφου έ-νει άρρωστη τη υπέροχη της. Δεν πάμε εἰςέ να τη βοούμε;

—'Ο νέος κοίλησε τὸ κεφάλι του.

—'Οχι, δεν είναι σωστό, εί-πε. 'Ας περιμένουμε... Θά μάθω πρῶτα απ' τὸν μπαμπά—Λούκα αν άείζη προγνατικά τὸ ενδι-αφέρον υας.

—'Αργότερα, την ὥρα τὸς φαγη-τού, ο 'Ορέστη Πιέτρα ρώτησε τὰ παιδιά του γιά τη ζητιάνα και ναυαγέλασε όταν έμαθε πως δεν εἶνε φωνή

—Εἶναι αν-δὸν βέβαιος πως δέ θά την ξαναδύ, έπτε στην κό-ρη του. Μία κοπέλλα τέτοιας ή-λικίας, που κατατάζει ζητιάνα, μπορεί νάει τίμια ὅσο θέλει, εἶναι ὁμας και τεμπέλης.

—Πέρασε μια βδομάδα, χωρίς να

παρουσίαση ή λύτωση.

«Η Τίνα δεν τη σκεπτότανε πιά. Έν' απάνω στα δώμας, που είχε μείνει μόνη στο σπίτι, ή κοιμαίονε την ειδοποίησε πως η Λύντια Ραβαλιάνο ζητούσε να της μιλήσει.

— «Ποτέ επιτέλους! φώναξε η Τίνα.

Και πήγε να την υποδεχτεί. Η κοπέλλα δεν ήταν πιά το φάντασμα της πείνας και της μιζέριας, όπως την είδαν στο ρεστοράν του σταθμού. Φορούσε ένα φουστανάκι απλό, αλλά καινούριο, σκούρο μώλλινο, κι ένα μαύρο παλτοδάκι. Το πρόσωπό της είχε άνοιξη να παίρνει ένα χρώμα τριανταφυλλένιο, που ζωνονούσε τα ναοκατηριστικά της και την έδειχνε πιο όμορφη.

«Όταν άνοιξε την ευγενή-τοιά της, δάνηκε να δειλιάσει εα-νικά.

— Μά συνωλόητε, δεσποινίς... τσαλίση.

— Γιατί να σε συνωλόσω; ά-πόρρητο ή Τίνα. Γιατί άπορρητο να σε συνωλόσω;... «Η ελπίδα είναι πως διασώστηκα γι' αυτό κι ά-νισα ν' αμφοβώλω για σένα. Τώρα όμως που ήθελες, θα μου έβγινε βέβαια να πω το λόγο έκανε τόσες μέρες να σά-ναις.

Δε στείλω ενώ, απάντησε η Λύντια. Μου συνέδωσαν τόσα πράγματα, αυτή τη βδομάδα!... κι' ευτυχώς, ευδαίμονα όλα. — Νά τ' άκούσω, φώναξε η Τίνα ναυμελόντας. Τι συνέβη; — Θα σάς το πω αμέσως. «Η ευεργεσία σας μούφερε γούσι. «Η μαμά έφερε καλά κι' άνοιξε να καλλιεργήσει. «Ο μπαμπάς... Λού-κα ενδιαφέρθηκε για μέε και με βοή-κα έλλο σπίτι. Μένουμε τώ-ρα κοντά του.

«Υστερα, με βοηθήσανε πάλι εκείνοι οι καλοί κύριοι, που είν-αν κάνει τόν έρωτα για μέε στο ρεστοράν. Ένας άπ' αυτούς φρόντισε σε μια φιλική οργάνωση να με προσέφεραν ένα σιδερένιο κομμάτι, όλόκληρο, με το στρώμα και τα σκεπάσμα-τα. «Άλλοι με στείλανε λεφτά, πολλοί κοστί, ρούχα... Πιστέψτε με, μου φαίνονται άκόμα σαν δ-νείον, όλ' αυτό, και φοβάμαι κά-θε λεπτό μ'ην ευτυχίσω.

«Η Τίνα είχε δακούσει. — Αυτά λοιπόν σ' έμπεδίσαν-νε νοηώς σε μένα: ούτως. — Όχι, δεσποινίς. Μά ήθελ-ναίκα κάπως περιποιημένη, δ-ταν θάναδου στο μένασό σας. — Θέλει τώρα να ένοιασής; — Και βέβαια, δεσποινίς! — Τι έόσεις να κάνεις; — Όχι πολλά πράγματα. Μά, με τη βοήθεια της υπέρας μου, έλπίζω να σάς ευνοιστήσω.

«Η Τίνα την κύτταξε με συμπα-θεια. Θάθελε πολύ να νίνουν φί-λες.

— Θα σου δώσω δουλειά, της είπε, και θα σε συστήσω και σ' άλλες κυρίες.

— Ω, δεσποινίς, τί καλή που είσαστε! φώναξε διαγυτικά η Λύντια. «Αν έόσατε πόσο μίλη-σα για σάς στη υπέρα μου! — Ο πατέρας σου ένει πεθα-νεί:

— Δεν έόρω, δεσποινίς. — Δεν έόρεις... Πώς γίνεται; — Η Λύντια επανέλαβε τότε ό-σα είχε διηγήσει η υπέρα της στο μπαμπά... Λούκα, δηλαδή τη μυστηριώδη έξαφάνιση του πατέ-ρα της.

«Η Τίνα είχε μείνει σκεπτική. — Λες λοιπόν πως ήπνε στο Λονδίνο για να πάει για κληρο-νομιά; ρώτησε. — Μάλιστα, δεσποινίς. Μας βεβαίωσανε όμως πως έφυγε άπ' το Λονδίνο. Άπό τότε, χάθηκαν τελείως τα ίχνη του.

— Θα μιλήσω στον πατέρα

μου για την περίπτωση σου. Αλ-τός έχει ζήσει πολλά χρόνια στο Λονδίνο. Έκεί γαννηθήκαμε, ενώ κι' ο άδελφός μου... Πότε έξαφα-νίσθηκε ο πατέρας σου; — Έδώ και 15 χρόνια.

— Τότε ο μπαμπάς βρισκόταν άκόμα στο Λονδίνο. Ένώ ήμουν ένος έτους μονάχα, κι' ο άδελφός μου ο Τζοβάνι πέντε... Ποιόν κληρονόμησε ο πατέρας σου; — Κάποιο θείο άπ' τη υπέ-ρα του, πλουσιώτατο... «Όπως μου είπε η υπέρα, ο άνθρωπος αυτός ζούσε ολιονόμος, σαν ά-κούδα, και δεν ενδιαφερότανε κα-θόλου για μέε...

— Έόρεις τ' όνομά του; — Λουίτζι Μονγκρένο. — Πρέπει να τον ήξερε ο πα-τέρας, άφού ήταν 'Ιταλός κι' αυ-τός. Θα τον ρωτήσω.

Οι δυο κοπέλλες συνέχισαν την

κουβέντα τους, με την οικειότητα της ηλικίας τους. «Όταν φτάσανε ο πατέρας κι' ο γιός, τις βρήκαν να συζητάνε άκόμη. Στην αρχή, κι' οι δυο τους δεν άναγνώρισαν τη ζήτησα. Έμειναν έκπληκτοι, όταν τους την παρουσίασε η Τίνα.

«Η κοπέλλα τους διηγήθηκε ύ-στερα την άνεξηγητη έξαφάνιση του πατέρα της Λύντιας. Και ρώ-τησε τον πατέρα της μήπως είχε γνωρίσει στο Λονδίνο ένα 'Ιταλό, όνόματι Μονγκρένο.

Παρ' όλη την αυτοκυριαρχία του, ο Πιέτρα κοκκίνισε τότε κι' άπόφυγε να κυττάξη στά μάτια την κόρη του, καθώς της άπαν-τούσε:

— Μονγκρένο; Πρώτη φορά ά-κούω αυτό το όνομα.

— Ο θείος ζούσε μακριά άπ' τον κόσμο, παρατήρησε η Λύντια.

— Έτσι φαίνεται... άλλωστε θα

τον ήξερα έξ άκοής... Ούτε και γι' αυτή την έξαφάνιση που λέτε ά-κουσα ποτέ τίποτα. Βέβαια, οι έ-φημερίδες γράφανε μερικές φορές για άνθρώπους που δεν ξαναγύρι-σαν στον τόπο τους, στους δικούς τους, όταν γίνανε πλούσιοι. Μά ύστερα έξακριβωνόταν πως όλοι αυτοί είχαν έγκυαλειφεί την οι-κογένειά τους κι' είχαν πεί να έγκατασταθούν άλλοι, άφίοντας τους δικούς τους να πιστέψουν πως είχαν δολοφονηθεί. Οι άρχες είχαν άναστατώσει, δίχως λόγο, και, φυσικά, δεν είχαν άνακαλύ-ψει τίποτα...

— Μά ο πατέρας μου θα ξα-ναγύριζε κοντά μας, αν δεν είχε πεθάνει, φώναξε η Λύντια. «Η μα-μά μου λέει πως μάς άγαπούσε πολύ.

— Μήπως, μπαμπά, είπε ο Τζοβάνι, έμαθε κάποιος για τα πλούτη που είχε πάνω του αυτός ο δυστυχισμένος, τον παράσυρε σε παγίδα, τον σκότωσε κι' έξα-φάνισε το πτώμα του;

«Ο Πιέτρα έξοσπασε σ' ένα ψεύ-τικο γέλιο.

— Τι μυηιοτρούματα είν' αυ-τά, φώναξε. Φαντάζεσαι πως δε θα άδριασε κανένα ίχνος ή άγγλική άστνωμία;... Έγώ είμαι σίγου-ρος πως όσοι έξαφανίζονται, με γεμάτο πορτοφόλι, το σκάσουνε για να πάνε να ζήσουν ήσυχα και μακάρια σε κάποιο μακρινό μέ-ρος του κόσμου... Κι' όταν τελειώ-ση το κομπόδεμα, ξαναγυρίζουν στην πατρίδα τους.

Δεν του άπάντησε κανείς. Κι' αυτός πρόσθεσε, πιο μαλακά:

— Πάντως, κόρη μου, θα φρον-τίσω να μάθω κάτι. Έχω πολ-λούς φίλους στο Λονδίνο κι' έλπίζω να μπορέσω να πάρω πληρο-φορίες.

«Η Λύντια κύτταξε με βαθεία ευγνωμοσύνη τον πατέρα της Τί-νας.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, σάς εύχαριστώ! του είπε με διάχυση. «Ο Θεός να σας άνταποδώσει τα καλά που κάνατε, σεις κι' η οι-κογένειά σας, σε μένα και στη μη-τέρα μου! «Α, ήμουν πολύ τυχε-ρή που σάς συνάντησα!

«Η Τίνα ήταν συγκινημένη. Φί-λησε τη Λύντια σαν άδελφή της.

«Ο Όρεστης είχε γίνει κατά-χλωμος κι' έόριξε μια μάτια μί-σους στη ζήτησα.

«Όταν έφυγε δε ή Λύντια, είπε στην κόρη του:

— Τίνα μου, έκτιμώ τα εύγε-νικά σου αισθήματα προς τους δυστυχισμένους. Όστόσο, δε μ' ά-ρεσε ή έξοικειώσή σου μ' αυτή τη νέα. Δεν έόρω άκόμη τί είν' ά-λήθεια, άπ' όσα με διηγήθηκε. Θα μου κάνεις λοιπόν τη χάρι να μη την ξαναδής πιά, ώσπου να συγκεντρώσω τις άναγκαίες πλη-ροφορίες.

— Μά, μπαμπάκα μου, της ύ-ποσχέθηκα να της δώσω δουλειά!

— Μπορείς να της τη στείλεις στο σπίτι της, με την Τσεζίσα... Είμαι βέβαιος πως μ' άγαπάς πολύ και δε θα θελήσης να με πα-ρακούσεις.

«Η Τίνα τον άγκάλιασε άπ' το λαιμό.

— Ναί, μπαμπά, θα κάνω ό,τι μου λές, δήλωσε. Μά πρέπει να μου ύποσχεθής και συ πως, αν θα είναι καλές οι πληροφορίες θα έ-πιτρέψης ναόχεται έδώ ή Λύντια και να της σέρονωμαι φίλικά!

— Σου το ύποσχομαι.

«Η Τίνα καθυσάχασε τελείως, με την ύπόσχεση αυτή του πατέ-ρα της.

Δ.

Είχε νυχτώσει. «Ο Όρεστης Πιέτρα, μόνος στην κάμαρά του, πηγαίνονχότανε ταρκαμένος, Σί-γουρα, ξανασκεπτότανε κάποιο τρομερό μυστικό... «Ήξερε τάχα τί είχε άπογίνει ο δύστυχος Ρα-

βαλιάνο, ο πατέρας της Λύντιας; Είχε γνωρίσει άλλοτε το Λουίτζι Μονγκρένο; Ποιος έόρει...

«Ο Πιέτρα ήταν ο τρυφερότε-ρος και στοργικότερος πατέρας. Το σοβαρό συνήθως πρόσωπό του φωτιζότανε όταν μιλούσε για τα παιδιά του.

Στους υπηρέτες φρονότανε με καλωσύνη κι' επείκεια.

Λέγαν όλοι πως είχε καλή καρ-διά, πως δεν ήταν ζήπιταμένος για τα πλούτη που είχε άποκτη-σει με τη δουλειά του, και προ-βλέπανε πως θα φτανε στις μεγα-λείτερες τιμές.

Όστόσο, όταν έμενε μόνος, τα χείλη του παίρνανε μια έκφρα-ση πονεμένη, κύτταξε γύρω του ά-νήσυχα, φιλιώπιπτα, και πρόσφε-ρε λόγια παράξενα, που δεν τ' άκου-γαν παρά οι τοίχοι της κάμαράς του...

«Ήταν λοιπόν ύποκριτής, στην πραγματικότητα, ο Όρεστης Πιέ-τρα.

«Αφού έκανε κάμποσες βόλτες στο δωμάτιο, έπεσε σε μια πο-λυθρόνα, ψιθυρίζοντας:

— Ναί, πρέπει να διακόσω ά-μέσως κάθε σχέση τους. «Άλλωως μπορεί να μετανιώσω άργότερα!

Τα μεσάνυχτα, άποφάσισε επι-τέλους να πλαγιάσει. «Άλλά δεν ήθε άμέσως ο ύπνος. Το μυαλό του έξακολούθησε να δουλεύει πυ-ρετωδώς, καταστρώνοντας το σχε-διο που ήθελε να βάλει σ' έφαρ-μογή.

Τέλος, τα μάτια του βάρυναν, και κοιμήθηκε ως το πρωί.

Μια βδομάδα άργότερα, βρήκε την κόρη του μαζί με το Τζοβάν-νι και της είπε, δίνοντάς της ένα γράμμα.

— Βλέπεις που είχα δικιο να πιστεύω πως δεν άξιζε τόσο συμ-πνία εκείνη ή νέα; Έγραφα σε κάποιο φίλο μου, που έχει σχέ-σεις με διάφορους, μέσα στην ά-στνωμία. Και τον παρακάλεσα να φροντίση για μάθη, για λογα-ριασμό μου, τα προηγούμενα της οικογένειας Ραβαλιάνο, προπάν-των δε ό,τι άφορά τη Λύντια... Διάβασε τώρα την άπάντησή του. «Η Τίνα ύπάκουσε. «Ο φίλος έ-γραφε:

«Μόλις πήρα το γράμμα του, φρόντισα να συγκεντρώσω όσες πληροφορίες μπορέσα. Και να τί έμαθα:

«Ο Ρικάρντο Ραβαλιάνο, ο πατέρας της Λύντιας, άνηκε σε καλή και εύπορη οικογένεια. «Α-πό μικρός όμως, έδειξε κακές κλίσεις. «Ο πατέρας του τον προ-ωρίζει για δικηγόρο. «Άλλ' αυτός δεν ήθελε να σπουδάσει, τεμπέ-λιαζε, γύριζε τις ταβέρνες, άνέ-πτυσσε άναρχικές θεωρίες κι' έ-κανε συντροπία με άνθρώπους του ύποκόσμου.

«Ο πατέρας του τον έδιωξε άπ' το σπίτι. «Ακολούθησε τότε ένα θίασο σαλιμπάγκων, έφυγε άπ' το Τουρίνο και, για πολλά χρόνια, δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Μια μέρα, ξαναγύρισε, μα-ζί με μια όμορφη κοπέλλα, που-λεγε πως ήταν γυναίκα του. «Η οικογένειά του δε θέλησε να την άναγνώριση. Στο μεταξύ, πέθανε ο πατέρας του. Καί, άναγκάτι-σμένος για τη διαγωγή του, δεν του άφισε παρά το νόμιμο μοίρα.

«Με τα λεφτά αυτά, ο Ρικάρ-ντο άνοξε ένα μαγαλάκι. Στην άσση, πήγαν καλά οι δουλειές. «Άλλ' ο Ρικάρντο έόδεψε περισ-σότερα άπ' όσα κέόδιζε. Κι' ή γυναίκα του νοιαζότανε πιο πολύ για την όμορφιά της, παρά για το κατάστημά. «Όπως ήταν λοι-πόν φυσικό, μία ώραία μέσα κή-ουσαν πτώχευσι.

«Με τις συστάσεις κάποιου σπουδαίου προσώπου, ο Ρικάρ-ντο πήρε μια θέσι στους σιδηρο-δρόμους. Καθώς όμως ήταν άνή-συχος κι' άτίθαστος τύπος, βαρέ-

θηκε γρήγορα αυτή τη δουλειά. «Τότε άκριβώς διέδωσε τη φή-μη πως είχε κληρονομήσει κά-ποιον πάμπλουτο θείο του, στο Λονδίνο. Έτσι, ύπόρρησε να βοη-μερικούς άφελείς, που τον πιστε-ψαν και του δάνεισαν σεβαστά ποσά. Καί μία ώραία μέρα, έφυ-γε άπ' το Τουρίνο, άφίοντας έ-κει τη γυναίκα του και την κόρη του.

»Σίγουρα, ή γυναίκα του θα

ταν συννενομένη μαζί του γι' αυτό το κάλοπο, γιατί έξακολού-θησε να μιλά για την κληρονο-μιά κι' άρχισε να ζή εις βάρος έ-κείνων που της δάνειζαν λεφτά. έλπιζοντας να τα πάρουν πίσω με μεγάλο τόκο. Μά δε μπορούσε να κρατήσει αιώνια, αυτό το παιγνίδι. Κάποιος άπ' τους δα-νειστής άνοιξε να μυοίζεται άπά-τη και κατέφυγε στην άστνω-μια.

«Αυτή ζήτησε πληροφορίες άπ' το Λονδίνο, για την περιόρημη κληρονομιά. Κανείς όμως, στο Λονδίνο, δεν ήξερε τίποτα για το Ραβαλιάνο, το θείο του και την περιόρημη κληρονομιά...

«Όταν άναγκάσανε τη γυναί-κα του, τους έδειξε μερικά γράμ-ματα του συζύγου της, σταλμέ-να άπ' το Λονδίνο, που μιλούσαν για τον ούρανοκατέβαστο θησαυ-ρό. Σ' ένα άπ' αυτά, της ώρι-

Η μόνη
Εξαφάνισις...

...γιατί σάς επιτρέπει να περάσετε τις δύσκολες ημέρες, χωρίς ιδιαίτερη φροντίδα, χωρίς κόπο και μεταβολή της κανονικής ζωής σας.

...γιατί άποφεύγετε τις παληές άνδυγεινές συνήθειες και άποκτάτε ένα άίσθημα άπολύτου άσφαλείας, για να πάτε άφοβα στην έργασία σας, στην έκδρομή σας και κάθε είδους ψυχαγωγία.

...γιατί με μία άσήμαντη δαπάνη γίνεσθε μία συγχρονισμένη γυναίκα και διατηρείτε την εύδιαθεσία σας στις κρίσιμες ημέρες.

Ζητήστε άπό το Φαρμακείο σας ή Κατάστημα γυναικείων ειδών ένα κουτί KAMELIA και δά πει-ραδίτε πόσο είναι πρακτική και εύκολη στη χρήση.

Camelia

ΠΡΟΤΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & CO NURNBERG-ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΟΙ ΑΘΗΝΑ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε. ΔΟΧΕΙΑΙ-ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25739

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΕΡΜΟΥ 51, Λουίζίδου-Αμπαζώ

Βοήθος ενεργητικός των καθηγητών ΚΡΑΚΑΝΟΦΙ, ΜΟΡΡΙΣ, ΜΑΣΣΟΝ, ΕΙΔΕ και του δερματο-λόγου Ιωάννου ΣΚΗΡΑΙΟΥ, ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ, ΠΡΟΣΟΠΟΥ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΕΠΙΧΟΥΣ, ΤΡΙΧΟΠΛΗΞΕΙΣ, ΜΑΖΕΙΑΙ, ΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΙΣΙΣ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Πλήρης θεωρητική και πρακτική κατάρτισις

ΕΓΓΥΗΤΗΣ Η 40 ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ

ΕΠΙΣΚΕΨΕΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΕΡΜΟΥ 51, ΤΗΛ. 35.213

Ακούετε
ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΩΦΩΝΑ
(Ρεύματος - μπαταρίας)
GARRARD
(Γκάρραρντ)

ΠΙΣΤΗ
ΑΠΟΔΟΣΙΣ
ΚΑΘΑΡΟΣ
ΗΧΟΣ

Το πίκ-άπ Γκάρραρντ, υπερέχει τεχνικώς γι' αυτό και το χρησιμοποιούν οι περισσότεροι ραδιοσταθμοί του κόσμου

Κάθε οικογενή ηλεκτρόφωνο ή πίκ-άπ Γκάρραρντ, είναι έπίτευξις πολυετούς έρευνας και εξέλιξης. Έτσι τα Γκάρραρντ συνδυάζουν σχέδιο και μηχανική τελειότητα. Το Γκάρραρντ, έπέτυχε την κατασκευή του μικροτέ-ρου έπιτροπομένου τρανζίστορ, με όλα τα πλεονεκτήματα των μεγάλων συσκευών.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΑΝΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 26.747 - 32.010

ΧΡ. ΛΑΔΑ 13

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ΧΑΡΙΣ ΦΩΚΑ"

ΑΙ εγγραφές συνεχίζονται. Τα μαθήματα αρχίζουν την 7ην Ιανουαρίου 1962. Χορηγείται ΚΡΑΤΙΚΟΝ ΔΙΠΛΩΜΑ (Αριθ. Αδ. 109177) 5381).
Πληροφορίες: Ακαδημίας 84 - Τηλ. 622.957

ΣΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ λειτουργούν: Τμήματα πρώην - απογευματινά - βράδυ - για Μασάζ σώματος, Μακιγιάζ - Πεντικιούρ - Μανικιούρ. Πλήρης θεωρητική και πρακτική κατάρτιση.
Πληροφορίες: Ακαδημίας 84, Τηλ. 622.957.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ-ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ
ΔΙΑ 10 ΕΤΗ
ΑΘΡΑΥΣΤΑ
ΔΡΑΧ 220

ΑΦΙ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΙ
ΣΤΑΔΙΟΥ 48 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 58 ΑΘΗΝΑΙ
ΒΑΣ. ΚΩΝ/ΤΙΝΟΥ 46 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΛΗΘΕΙ ΠΟΤΕ

Ευπρόσδεκτο σε μικρούς και μεγάλους, είναι μια εγγραφή στην Α.Β.Σ. για σκίσι, σχέδιο, χρώμα, με σπουδή στο σπίτι όπου και αν μένετε. Είναι ένα δώρο που όχι μόνο χαρίζει αναμνηστικό, αλλά εξασφαλίζει και ένα πολύτιμο εφόδιο για τη ζωή. Ζητήστε πληροφορίες για τους ειδικούς δρους των εορτών και για το βαλίστακι δώρο με σύνοργα και υλικά σχέδιου - ζωγραφικής, που παρέχεται δωρεάν στους μαθητές μας ΤΩΡΑ πλουσιότερο παρά ποτέ. Επισκεφθείτε μας το ταχύτερο ή στείλετε μας τη δημοσίευσή, από τη για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος δωρεάν, χωρίς καμία ή ποχρέωσή σας.

Σκίσις παλιός μαθητής μας, εκ του φυσικού.
ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
Πανεπιστημίου 10. Τηλ. 623.880

Σε την ημερομηνία της επιστροφής του.
«Μα δεν είχε φωνή. Κι' από τότε η σύζυγος άρχισε να μιλάει για τη «μυστηριώδη» εξέταση, να διατυπώνει υποθέσεις πως ο άντρας της δολοφονήθηκε και ληστεύθηκε. Δεν υπάρχει τίποτα το αληθινό, σ' όλη αυτή την ιστορία. Χορηγείται όμως στην κυρία Ραββαλάνο για να κινη τον οίκτο και να ζή με την έκμεταλ-λευσί του.

Μέχρι πρό όλγων έτών, η όμορφιά της της επέτρεπε να ανα-θωπή την κόρη της σαν δεσπο-νίδα. Έπειτα όμως από μια δο-σώστεια, που κατάστρεψε τη συ-σιονομία της, εξακολούθησε να ποντάει στην ανθρώπινη ελπί-στία και στον οίκτο. Κι' έδειξε τον ίδιο δόλο και στην κόρη της.

«Η σκηνή που παίχθηκε στο ρεστοράν του σταθμού, ήταν πα-νομοίωτη μ' άλλες τέτοιες, που συνέβησαν σε διάφορα μέρη. Ή-σως η κοπέλλα έλπιζε να βοη-έται κάποιον πλούσιο προστάτη. Γι' αυτό, καλά θα κάνει ν' απομα-κρύνει από το σπίτι σου αυτή την τυχοδιώκτρια. Μπορεί να γίνει επι-κίνδυνη για το γιο σου».

«Ω, δεν υπάρχει τέτοιος κίν-δυνος, μπαμπά! φώναξε ο Τζο-βάνι. Ούτε την κούτασα καλά - καλά, κι' αν τη συναντούσα πάλι, δε θα την αναγνώρισα... Πάν-τως, βρίσκω σωστή τη συμβουλή του φίλου σου. Τι λές και συ, Τί-να; Γιατί είσαι τόσο μελαγχολι-κή».

— Γιατί μου φαίνεται αδύνα-το να νική η λύντια τέτοια υπο-κοίτη... στην ηλικία της. Θα ή-ταν φοβερό!

— Μα δε φταίει η ίδια, αφού έζησε πάντα σ' ένα διεφθαρμένο περιβάλλον, παρατήρησε ο πατέ-ρας της. Για να γίνει ήσυχος ο-μως, πρέπει να μου υποσχεθείς πως δε θα την ξαναδείς.

Και κύτταζε την κόρη του με μια ανήσυχη έκφραση.

— Μα η λύντια πρόκειται να μου φέρει τη δουλειά που της ά-ντασε... ψιθύρισε η Τίνα.

— Θα στείλωμε την Τσεζίνα να της πη πως δεν είναι να της δώσης άλλη και πως είναι πε-ριττό να ξαναδείς... Έλα, μι-κή μου, παρηγόρησε τον πατέ-ρα σου! «Αν ήξερες πόσο υπο-φέρω, στη σκέψη πως μπορεί να σε πλησιάσει αυτή η κοπέλλα!...»

Ποσυντακτικά, η ενεργητική συ-σιονομία του Πιέτρος έδειχνε πως πονούσε. Η Τίνα τον λυ-πήθηκε. Τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, τον φίλησε και του είπε:

— Μείνε ήσυχος, μπαμπά, δε θα ξαναδείς. Θα κάνω αυτό που θέλεις. Δε θα την ξαναδώ πιά.
«Ο Πιέτρος αναστέναξε μ' ανα-κούφιση.

Το Βαδύ όμως, όταν βρέθηκε μονάχος στο δωμάτιό του, κυρι-εύθηκε από τρέμο. Του φαινόταν πως άκουγε πίσω του μια φωνή να του λέει:

— Ατίμε συκοφαντή! Αισχρή δολοφόνε! Για να γλυτώσεις τα πλούτη που έκλεψες, ποδοπατείς την τιμή μιας φτωχής ήσυχας και μιας άθωας κοπέλλας, τις λερώ-νεις με λάσπη, αφού πρώτα τις στέρησες απ' το μοναδικό τους στήριγμα κι' από την περιουσία που τους άνηκε. Μά, αν υπάρχει δικαιοσύνη, θα καθί η μέρα που θα πληρώσεις... καί, μαζί με σε-να, και τα παιδιά σου!

Στάθηκε, ανασηκώνοντας, σχεδόν βέβαιος πως θα έλεγε κά-ποιον πίσω του. Μά ήταν μόνος.

— Τα παιδιά μου! Τα παιδιά μου! τρούλιζε σκυλιάζοντας το ιδρωμένο μέτωπό του. «Αν ξεσα-νε... Όχι, όχι! Οί πεθαμένοι δεν

Ξαναγυρίζουν. Δεν κινδυνεύω ε-πο κανένα... Τα πλούτη μου ανή-κουν στα παιδιά μου. Κανείς δε μπορεί να τους τα αμφισβητήσει. Είμαι άνοητος να φοβόμαι...»

Και ξέσπασε σ' ένα παρόξενο και τρομερό γέλιο, θέλοντας να διαψέη τη μακάβρια όπτασία που είχε ταράξει την ετύχια του...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ Α'

Τριανταπέντε χρόνια πριν απ' τα γεγονότα που αφηγήθηκαμε πιο πάνω, ένα δυσσοφ άνοιξιό-τις Βαδύ, ενώ κάμποσα κορι-τσάκια βγαίνανε απ' το σχολείο τους, ένα άγγρι 15 χρόνων πλη-σάσε ένα απ' αυτά και του είπε με συγκίνηση:

— Έλα αμέσως στο σπίτι. Λιλιάνα, η μαμά γειοτέρωσε. Τ' άσπεντικό πουδωσε την άδεια να φύγω, και πέσασα να σε πά-ρω και σένα.

Η μικρή κλάμισε.
— Το φαντάζομαι ενώ πως θα γειοτέρωσε, είπε. Σήμερα το πρωί, την παρακάλεσα να μ' ά-φισα να μένω στο σπίτι, αλλά δε θέλησε... Έλα, Όρεστη, πάμε γοήνομα!

Κοί τα δυο αδέρφια ξεκίνη-σαν Βισατικά, πιασμένα απ' το χέρι.

«Ήταν και τα δυο πολύ δυσσο-φα: Ο Όρεστης, με την απο-φασιστική του έκφραση, το ροδο-κόκκινο πρόσωπό του, τα σκου-ρόξανθα μαλλιά του, γτενισμένα μ' έπιμείλια. Η Λιλιάνα, μελα-χορινή και λεπτή σαν λουλούδι της σέσουρα.

Είχαν έρθει στην πόλη έδώ και πέντε χρόνια, μαζί με τη μητέ-ρα τους, τη Λουίζα Πιέτρος, που είχε κηρύσει κι' είχε αποφασίσει τότε να εγκατασταθή στο Του-ρίνο. Ο άντρας της — ένας ά-ξεστος χωριάτης — γυρίζοντας μια μέρα στο σπίτι του μεθυ-σμένος, είχε πέσει σ' ένα βαθύ καντάκι κι' είχε μείνει στον τόπο.

Η Λουίζα, παρών καμαριέρα, γυναίκα ενεργητική, δεν έκλαψε γι' αυτό το θάνατο. Έχοντας κα-τά μέρος ένα καλό κομπόδεμα, που δεν το ήξερε ο άντρας της, πήγε στην πόλη με τα παιδιά της κι' άνοιξε ένα φιλικότατο δίκιο. Με τη δραστηριότητα και την εξυπνά-δα της, την ευγένεια και το κέφι της οι δουλιές της πήγαν πολύ καλά.

Τα παιδιά της τη βοηθούσαν στο μαγαζί, στίς ελεύθερες ώρες τους.

Στο σχολείο, διακρίνονταν ανά-μεσα στους συμμαθητές τους κι' έπαίριαν πάντα άριστα. «Έξω ο-μως απ' το σχολείο, ο Όρεστης ήταν άτακτος, ατίθασος. Μονά-χα η Λιλιάνα κατάφερνε να τον ή-μερέψει.

Τ' όνομα της κοπέλλας ήταν Τσετσιλία. Τη φώναζαν όμως από μικρή Λιλιάνα, γιατί ήταν αδύνα-τη, λεπτοκαμωμένη, διάφανη. Ο Όρεστης τη λάτρευε.

Ενα πρωί, η Λουίζα, αφού ά-νοιξε το μαγαζί της, ανέθηκε σε μια σκάλα για να κομίσσει κάτι. Έγειρε όμως πάρα πολύ, έχασε την ισορροπία της και γκρεμί-στηκε.

Έβαλε τις φωνές. Μαζεύτηκε κόσμος. Τρέσανε τα παιδιά της κι' έβαλαν τα κλάματα.

Ξαπλώσανε τη Λουίζα στο κρε-βάτι της και φέσανε το γιατρό. Αυτός βρήκε σοβαρή την κατά-στασή της. Ωστόσο, έπειτα από ένα μήνα, η Λουίζα φάνηκε πως είχε γίνει καλά και ξαναπήρε τη θέση της στο μαγαζί. Το πρόσω-πό της όμως είχε χάσει πιά την ηρεμία έκφρασή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Με τις αλλαγές της θερ-μοκρασίας τα μαλλιά υποβάλλονται σε μια σοβαρή δοκιμασία. Για να διατηρηθούν σε καλή κατάσταση, χρ-είζονται ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ και με την αναγκαία ευκαμψία λούζετέ τα με το παγκοσμί-ου φήμης ειδικό αντισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

Το μοναδικό στο είδος του αντιση-πτικό ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ καταπο-λεμά αποτελεσματικά την πιτυρίδα, τις φαγούρες και κάνει τα μαλλιά λεία, εύλυτα και ελαστικά. Για το ΔΕΡΜΑ το αντισηπτικό ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ ενεργεί σαν αντιρεθιστικό, το απαλλάσσει από τις δροσίδες και τα έκζεμα και το προστατεύει α-ποτελεσματικά από τα σκαλίσια.

Η περιποίηση των μαλλιών σας συμπληρώνεται με την θαυμασία

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

η οποία με τα πλούσια τονοθεπτικά συστατικά της, ενισχύει την τριχο-φυία, τονώνει τα μαλλιά, αποκαθί-νει τις λευκές τρίχες χωρίς να τις βάρη και προσφέρει ένα άριστο, απαλό και στιλπνό κτέρισμα.

Παλουνται εις όλα τα Φαρμακεία και Μυροπωλεία

Γεν. (Αν)ταία: ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥ. ΚΟΣ. Ν. Κλεισθένους 15, Τηλ. 522.416

ΔΩΡΟ ΧΑΡΑΣ

Μόνον το ΒΙΟΥ-ΜΑΣΤΕΡ γράφει VIEW-MASTER

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Τα περίφημα Γερμανικά παιδικά ορολόγια

«ANCER GORILLES»

με 215 Δραχμάς θα τα εύρετε μόνον στο κατάστημα του είσα-γωγέως

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΔΑ'Ι'ΝΕΡ
ΣΤΑΔΙΟΥ 48
ΠΡΟΣΟΧΗ! Θ' ανεβείτε τις σκά-λες του πρώτου όρόφου, διαμάντιον άριθ. 10, Τηλ. 29.636.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα από τον Άλβινο

«Σκότσε»

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Οον
Εσφινικά, θυμήθηκα πως είχα πιάσει την προτομή του Δάντη με γυμνά χέρια. Βρίσκονταν λοιπόν άπάνω της τα δακτυλικά μου αποτυπώ-ματα!

Ενώ ξαναγύριζα στο διαμέρι-σμα, έλεγα με το νού μου πως κάτι τέτοια λάθη καταστρέφουν τους περισσότερους δολοφόνους...

Τ' άπόγεμα, δάλεξα τα άπολύ-τως άπαραίτητα πράγματά μου και τάβαλα σε μία μικρή βαλίτσα. Άν πήγαιναν άσχημα τα πράγμα-τα, παρ' όλες τις προετοιμασίες μου, σκόπευα να πάρω τη βενζι-νακτο και να περάσω μ' αυτήν στην Ελβετία. Ήξερα πως δεν υπήρχε στη λήννη γρηγορότερη σκάφος. Άν με κυνηγούσε η άστυνομία, δε θα μπορούσε να με πιάσει.

Θα πήγαινα ύστερα στο Λοκάρ-νο, ύστερα εκεί μια - δυο μέρες, κι ύστερα θα ξαναγύριζα απ' το Κόμο στο Μιλάνο. Άπό εκεί, θα πή-γαίνα στην Ρώμη, όπου θα μπορού-σα να κρυφτώ ώσπου να ησυχάσουν τα πράγματά.

Ευτυχώς, δε μου λείπανε τα λε-φτά. Είχα τις 7 χιλιάδες που μου είχε δώσει η Λάουρα, κι άλλες 3 χιλιάδες από οικονομίες μου.

Εκρύφθη τη βαλίτσα στη βενζι-νακτο. Ύστερα έβγαλα το σκά-φος απ' το ύπστερο κι' έξελεγα τη μηχανή, για να μπει βέβαιος πως λειτουργούσε κανονικά.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα ένα θόρυβο μότερ και είδα μια βάρκα με έξωλεθριο, που έρχονταν προς το μέρος μου. Στο τιμόνι καθόταν ένας άντρας γεροδεμένος, με φα-νελλένιο πανταλόνι και άσπρο που-καμισο. Έσβυσε τη μηχανή, όταν ήρθε πιο κοντά.

Βγήκα απ' τη βενζινακτο και στάθηκα στην αποβάθρα, κυττά-ζοντάς τον μ' άπορία.

Ήταν νέος, ήλιοκαμένος. Μου χαμογέλουσε φιλοφρονητικά.
— Με συγχώρητε, μου είπε με έντονη άμερικανική προφορά. Πού μπορεί να βρώ βενζίνη; Μου τελεί-ωσε σχεδόν.

— Υπάρχει ένα γκαράζ, 200 μέ-τρα από δω... εκεί πίσω απ' την Ιτιά.

Μ' ευχαρίστησε.
— Είσαστε Άμερικάνος; με ρώ-τησε ύστερα.

— Όχι έντελώς, απάντησα μ' έ-πιφύλαξη.
— Μένω στη Στρέζα, η γυναι-κα μου κι' εγώ. Ωραίο μέρος.

Ο άγνωστος με κύτταξε πάλι.
— Με συγχώρητε για την έρώ-τησή μου, είπε. Μά μήπως σας έ-χω ξαναδεί;
— Δεν έρω. Στο Μιλάνο ίσως...

— Όχι, δεν έχω πεί ποτέ στο Μιλάνο... Είχα την έντύπωσή πως σας είδα στο στρατό. Ύπηρετούσα στο έπιτελείο του στρατηγού Κό-στριν, το 1945.

Έγινε κατάχλωμος κι' έκανα ένα πηδήμα πίσω, σαν να χα πατή-σει φίδι... Ευτυχώς ο Άμερικάνος είχε σκύψει πάνω απ' τη μηχανή του, κι' έτσι δεν είδε την ταραχή μου. Έτσι μου φάνηκε τούλαχι-στον...

Δεν ήμουν ποτέ στο στρατό, πρόσφερε με κόπο.

— Θα σας συγχέω, φαίνεται, με κάποιον άλλο. Μου θυμίσατε ένα λοχία, που είχε αναλάβει να όδη-γήσει το στρατηγό σ' ένα γύρο της Ιταλίας... Αυτός ο κατεργάρης έ-κλεψε το αυτοκίνητο του στρατη-γού και λιποτάχτηκε. Μά δεν εί-

χε έδικο! Ο στρατηγός ήταν ένα σωστό κτήνος!

Ήμουν άνικανος να πώ λέξι.
— Αυτό έγινε πριν από έξη χρό-νια, συνέχισε ο Άμερικάνος. Κι' όμως το θυμάμαι σα ναταν χτές... Μά αρκετά σās ζάλιασε με τις φλυ-αρίες μου! Χαίρετε, και σας ευ-χαριστώ πολύ.

Έβαλε μπροστά το μότερ κι' ά-πομακρύνθηκε. Εγώ τον κύτταζα, με το στόμα στεγνωμένο, κι' η καρδιά μου χτυπούσε σα να πήγαι-νε να σπάσει.

Γύρισα στην καμάρια μου και πλάγιασα. Σκόπευα να κοιμηθώ λί-γο, Άλλά δε μπόρεσα. Σκεπτόμουν όλαένα τον Άμερικάνο...

Έξη δόκλιχρα χρόνια, είχα ζή-σει στην Ιταλία, είχα δοσοληψίες με τούσους τουρίστες, μα δε συν-άντησα ποτέ κανένα που να με προσέξει.

Και, εσφινικά, σε μία τόσο κρί-σιμη στιγμή μου, να που είχε ξε-φτυρώσει αυτός ο τύπος και με εί-χε αναγνωρίσει!

Παρ' όλη τη ζέστη, μ' έλουξε κρύος ιδρώτας... Θα με θυμόταν ά-ραγε και θα ξαναγύριζε για να με κυττάξει καλλίτερα;

Θα ήταν ίσως κάποιος απ' τούς γραφιάδες που είχα όη τότε στο έπιτελείο του στρατηγού.

Αν ξαναγύριζε και μ' αναγνώ-ριζε με βεβαιότητα, θα με κατάν-γελνε στην άστυνομία;

Φαινόταν καλός άνθρωπος. Μά, αν είχε μάθει τη δολοφονία εκείνης της γυναίκας και με πίστευε ένο-χο, θα θεωρούσε καθήκον του να με καταγγείλη.

Μήπως ήταν το άπρόσωπο στοι-χείο, που καταστρέφει το έτελειο έγκλημα;

Ωστόσο, αποφάσισα να φτάσω ως το τέλος, μια κι' είχα πιά ξε-κινήσει, και να έμπιστευθώ στην Τύχη. Ίσως νάφινγε γρήγορα ο Ά-μερικάνος... Πάντως, έπρεπε να τον δώσω απ' το νού μου.

Κατά τις 8, ανέβηκα στη βίλλα.
Η Βαλέρια καθότανε δίπλα στην πολυθρόνα του Μπρούνο, μ' ένα βι-βλίό πάνω στα γόνατά της. Η μίς Φλέμινγκ έπλεκε. Η Λάουρα δε

φαινόταν πούθενά.

— Είναι καιρός να μπη μέσα ο κύριος Μπρούνο; ρώτησα.

Η νοσοκόμα άφισε το πλέξιμό της, κύτταξε το ρολόι της και ση-κώθηκε.

— Πραγματικά, ώρα είναι, απάν-τησε.
Η Βαλέρια σηκώθηκε κι' αυτή. Πρόσεξα πως ο Μπρούνο κύτταζε την κόρη του κι' έμένα.

Κύλησα την πολυθρόνα μέσα στην καμάρια και τον έζαλωσα στο κρε-βάτι του.

— Έχω όρεξη να πάω να κολυμπή-σω λίγο, μπαμπά μου, τού είπε η Βαλέρια σκυδόνοντας να τον φίληση.

Θα ξαναβάρω να σε δω μετά το φα-γητό.

Ο Μπρούνο μάς ξανακύτταζε και τούς δυο. Δοκίμασα την έντύπωσή ότι είχε μαντέψει το αίσθημά μας κι' ότι δεν τού άρεσε. Τον δικαιο-λογούσα άλλάζοντάς σ' αυτό. Στο κά-τω - κάτω, δεν ήμουν παρά ένας ύ-πηρετης... Ούτε και μένα θα μ' ά-ρεσε, αν ήμουν στη θέση του.

Ακολουδώντας τη Βαλέρια στη βεράντα, έλεγα με το νού μου πως σε λίγες μέρες θα ξεκαθάριζα την κατάσταση. Όταν βάλετε πιά ο κίνδυνος της Λάουρας, θα μπορού-σα να τού αποδείξω πως ήμουν ά-ξιος για τη Βαλέρια — αν θάθελε να μου έμπιστευθή την εργασία που μου είχε πη η κόρη του.

— Θα σάς να κάνουμε μπάνιο μαζί; μου είπε η Βαλέρια, καθώς διασχίζαμε τον κήπο.

— Καλλίτερα όχι, απάντησα. Είδες πως μάς κυττάζε; Πιστεύω πως έχει μαντέψει... Η νοσοκόμα μπορεί να τού πη τι κάνω. Καλλί-τερα να εργασθώ στον κήπο. Πή-γαίνε έσύ να κάνεις το μπάνιο σου...

— Μά είναι τόσο άνοητο, αυτό! διαμαρτυρήθηκε. Γιατί δεν έχει κα-νείς το δικαίωμα να ζήσει ήσυχα τη ζωή του;

— Όταν σε λίγο καιρό θάσαι πιά έλεύθερη να κάνεις ό,τι θέλεις, θ' άπογοητευθείς ίσως, απάντησα. Δεν είναι τόσο όραία η ζωή... Μούριξε μια γρήγορη ματιά.

— Θέλεις να συναντηθούμε στο λιμανάκι, μετά το φαγητό; μου πρότεινε.

— Δε μπορώ, δυστυχώς. Πρέπει να πάω άπόμε στο Μιλάνο. Φτάνει ένας φίλος μου απ' τη Ρώμη.

Με ξανακύτταξε.

— Μ' άνησυχεί, Ντέιβιντ! Δεν έρω πως να το εξηγήσω... Μά έ-χεις πάρει από χτες μία έκφραση τραχιά κι' άποφασιστική...

— Έτσι θα ήσουν και σύ, αν βρισκόσουν στη θέση μου, απάντη-σα χαμογελώντας. Σκέψου πόσο δύσκολη δουλειά με περιμένει! Θα πρέπει να πείσω τον πατέρα σου πως είμαι άξιος σου. Κι' ένωθ να το πετύχω!

Με κύτταξε με λατρεία.

— Θα το πετύχεις, Ντέιβιντ, με βεβαιότητα.

Είδα με την άκρη του ματιού τη νοσοκόμα να βγαίνει στη βε-ράντα.

— Φύγε, ψιθύρισα στην κοπέλλα. Μάς βλέπει η μίς Φλέμινγκ.

Της γύρισα την πλάτη, πήρα έ-να σκαλιστήρι κι' άρχισα να ξε-χορταρίζω τον κήπο.

Κατά τις 11, σβύσανε τα τε-λευταία φώτα της βίλλας.

Καθόμουν πάνω στα χόρτα, ά-κουμπώντας την πλάτη μου σ' ένα δέντρο, και περιμένα. Μόλις σκο-τείνισσε τελείως η βίλλα, σηκώ-θηκα και κατέβηκα ως τη βεράντα τού κήπου, απ' όπου φαινότανε το ύπστερο. Κρούνηκα σε μία γωνιά και περιμένα...

Δεν ήξερα τί ακριβώς περιμένα. Μά ήμουν άποφασισμένος να μην άφισα τίποτα να μου ξεφύγν.

Είχα την ίδρα πως μπορούσε ναρθεί ο Μπελίνι, για να πάρη τις τελε-ταίες οδηγίες της Λάουρας. Κι' ή-θελα ν' άκούσω τότε τι θα λέγα-νε οι δυο τους.

Πέρασε μια ώρα, άτελείωτη. Άρ-χίζα ν' αναρωτιέμαι μήπως έχανα άδικα τον καιρό μου.

Μια και δε θα μπορούσα όμως όπωσδήποτε να κλείσω μάτι, με τέτοια υπερένταση, αποφάσισα να έταφελθώ απ' τη νυκτερινή δρο-σίδα, έστω κι' αν δε συνέβαινε τί-ποτα...

Μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, άκουσα ένα ελαφρό θόρυβο κοπιών.

Κι' είδα σε λίγο να πλεуήρη μία βάρκα στην αποβάθρα. Ο Μπελίνι πήδησε έξω και την έβλεπε. Ύστερα χάρηκε.

Ίσως να πήγε στο διαμέρισμα τού ύπστερου.

«Ήξερα πως η Λάουρα δεν είχε βγν απ' τη βίλλα. Το φως της κα-μαράς της ήταν το τελευταίο που είχε σβύσει...

Εσφινικά, είδα το Μπελίνι, πέν-τε ή έξη μέτρα μακριά μου. Και πάγωσα απ' το φόβο μου...

Είχε ανεβή τη σκάλα άδύρωνα, σα φαντασμα. Ευτυχώς, δε με εί-χε αντίληψη. Συγκράτησα ακόμα και την ανάσα μου...

Ο Μπελίνι, σταμάτησε κι' ά-φουγκράστηκε, γέρνοντας λίγο το κεφάλι του, πελώριος και άπειλη-τικός, σαν γορίλλας. Ύστερα προ-χώρησε προς το γκαράζ, με κινή-σεις άπίστευτα ελαφρές.

Τον παρακολούθησα, φροντίζον-τας όμως να μένω μ' άπόσταση και να μην κάνω καθόλου θόρυβο. Σταμάτησε μπροστά στη συστή-πια και κύτταξε πίσω του. Νά-μια για μία στιγμή πως με εί-χε δει... Μά αυτός άνοιξε την πό-ρτα, μπήκε στο γκαράζ και ξανα-κλείσε.

Προχώρησα τότε, πατώντας στα νύχια. Ένα πεινιό ποσάβυρο φα-τίστηκε. Έκανα το γύρο τού ύ-πστερου και κύτταξα μέσα.

Ο Μπελίνι είχε άφισει πάνω σ' ένα πάγκο μια θήκη με έγγραφα. Άνασάκωσα το καπό τού αυτοκι-νήτου και βιάζομαι να σκαλίσω τη μηχανή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

Για τα γλυκά σας

KORNIL

ΜΠΕΙΚΙΝ ΠΛΟΥΝΤΕΡ

Η τίγρις, κρυμμένη ανάμεσα στην πλούσια βλάστηση της ζούγκλας, παραδοκεί το θύμα της...

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΙ ΘΗΡΙΑ

ΣΤΗΝ Ίνδοκίνα λένε πως το κυνήγι των θηρίων είναι η διασκέδαση των θεών, που μόνον αυτοί μπορούν ν' αναμετρηθούν μαζί τους. Στο Λάος, οι κυνηγοί των θηρίων θεωρούνται σαν ήμιοι κι' οι φυλάχοι επίζητουν τη φιλία και την προστασία τους. Στη Βιρμανία, αντίθετα, τους βλέπουν σαν δαιμονισμένους. Μια παροιμία λέει πως, για να κυνηγή κανείς θηρία, πρέπει να έχη τον Βίχ—είδος κακού πνεύματος ή Σατανά—μέσα στο αίμα του. Όπως βλέπετε, οι αντιλήψεις διαφέρουν ανάλογα με το σεβασμό ή το φόβο που τα θηρία εμπνέουν στον άνθρωπο. Από τα δύο αυτά αισθήματα, το δεύτερο είναι το πιο καθολικό και το πιο διαδεδομένο. Κι' εκείνο που σεβόνται τα θηρία, άλλωστε, στο βάθος της ψυχής τους τα φοβούνται και προσπαθούν να τα εξηλεώσουν με προσευχές, για να μην έχουν την κακή τύχη να βρεθούν μπροστά τους.

Το βέβαιον είναι, πάντως, ότι το κυνήγι των θηρίων δίνει τις μεγαλύτερες και πιο αξέχαστες συγκινήσεις.

Στα χαρτιά, συμβαίνει κάποτε ένας κακός ή άπειρος παίκτης να κερδίση άλλους πολύ πεπειραμένους και που θεωρούνται άπληστοι. Ποιά είναι το μυστικό αυτής της επιτυχίας; Το ότι, ο κακός παίκτης δεν ακολουθεί τους νόμους του παιχνιδιού. Παίζει στα τυφλά. Αυτό το απρόσποτο, που υπάρχει στο παιχνίδι του κάνει τον αντίπαλό του να τ'αφήνει, γιατί δεν του αφήνει τον καιρό να εφαρμόσει τους σοφούς κι' επικυρωμένους από την πείρα συνδυασμούς του. Το ίδιο συμβαίνει κάποτε και στο κυνήγι των θηρίων. Την εποχή που βρισκόμουν στο Τόνγκ—Λάα (δυτικό Άνναμ), τρεις τίγρεις λυμάνονταν την περιοχή. Οι

Ιθαγενείς Μόι ξεκινούσαν κάθε πρωί για να τις συναντήσουν. Άλλα γυρίζαν το βράδυ άπρακτοι. Αυτό γινόταν επί 17 ημέρες. Έφτασε, τέλος, ένας Άγγλος περιηγητής, μ' ένα ζήπι της κακιάς ώρας. Ήταν άοπλος, αλλά κατενόη από τον πόθο να αισθανθή χόταν από τον πόθο να αισθανθή καινούργιες συγκινήσεις. Τούδωσαν, λοιπόν, μια καραμπίνα και ξεκίνησε κι' αυτός για τη ζούγκλα. Προτού περάσουν τρεις ώρες, είχε σκοτώσει τις δύο από τις τίγρεις... Κι' αμέσως, δεν είχε ιδέα από σκοποβολή. Άλλ' η τύχη τον βοήθησε. Κι' η άπειρία του επίσης. Ένώ οι εμπειροί κυνηγοί έξερευνούνταν με προσοχή το έδαφος, αυτός χάθηκε σε μία πυκνή λόχμη κι' είδε ξαφνικά μπροστά του τα τρία θηρία. «Δε θυμάμαι αν έσκόπευσα» άφηε το έπειτα. Το γεγονός είναι ότι δύο από τις σφαίρες του βρήκαν το στόχο. Το τρίτο από τα θηρία έφυγε τρομοκρατημένο απ' αυτό το μακελίο.

Σε μία άλλη περίπτωση—βρι-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΓΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Μία φορά κι' ένα καιρό, οι κοπέλλες πίστευαν πως τα ερωτικά μαγία και έσοκια άπρακτούσαν ακατανίκητη δύναμη, αν γίνονταν την ημέρα των Χριστουγέννων. Οι χωριατοπούλες της Άγγλίας, π.χ., κάθονταν, άργά το σούρουπο, ανάμεσα σε δυο καθρέφτες, έχοντας από ένα κερί δεξιά κι' αριστερά τους. Έπειτα από λίγο, λοιπόν, βλέπανε δώδεκα κεριά μέσα στον καθρέφτη που κυττάανε, και μαζί μ' αυτά τη μορφή του άντρα που θα παντρεύονταν. Το Μεσαίωνα έξ' άλλου, ήταν αρκετά συνηθισμένο το «μαγικό» του «μαραμένου τριαντάφυλλου». Η κοπέλλα που λαχταρούσε να

σκόμουν τότε στο Φάγγκ-Ράν, στο δυτικό Άνναμ επίσης—ήρθαν να με είδοποίησαν ότι με ζητούσε ο Ιθαγενής φυλάχος. Μία τίγρις είχε αρπάξει ένα παιδί 15 χρόνων από ένα χωράφι με άραποσίτι και μου ζητούσαν, αν όχι να σώσω αυτό το δυστυχισμένο παιδί, τουλάχιστον να σκοτώσω το θηρίο.

Πήρα άμέσως τους ανθρώπους μου και ξεκινήσαμε. Οι σταλαγματίες από αίμα που βρίσκονταν στο έδαφος μας ώδηγησαν στη ζούγκλα. Άλλ' εκεί τις χάσαμε. Έρευνήσαμε, ωστόσο, ένα μεγάλο μέρος επί τρεις περίπου ώρες. Στο μεταξύ, είχε νυχτώσει. Οι άνθρωποι μου δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν περισσότερο μέσα στο σκοτάδι. Έτσι, αναγκάστηκα να δώσω το σύνθημα για την άναχώρησι. Ο μόνος που δε μας ακολούθησε ήταν ο πατέρας του παιδιού. Δεν είχα, βέβαια, δικαίωμα να τον εμπόδισω. Του εχθήθηκα, λοιπόν, καλή τύχη κι' ακολούθησα τους ανθρώπους μου.

Στήσαμε ένα πρόχειρο στρατόπεδο σ' ένα έσφατο, για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε τις έρευνες μας μόλις θα χάραζε. Άλλ' τη στιγμή που ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε, ακούσαμε συνηματικές κραυγές από το βόρειο μέρος... Τρέσαμε άμέσως προς τα κεί. Ο πατέρας του παιδιού μας περίμενε στη ρίζα ενός μπαμπού. Αυτός είχε φωνάξει. Στα πόδια του βρισκόταν μία μεγάλη τίγρις, με σπασμένο το κεφάλι και με το

σώμα γεμάτο πληγές. — Με τί τη σκότωσες; τον ρώτησα.

Μουδούξε το τσεκούρι του. Κύτταξα αυτό τον άνθρωπο με θαυμασμό. Και το μυαλό μου έτρεξε στις εποχές που οι μακρυνοί πρόγονοί μας δεν είχαν άλλο όπλο εκτός από τα ρόπαλα και τα πέτρινα τσεκούρια τους. Γυρίσαμε σε λίγο στο χωριό. Οι Ιθαγενείς έφεραν πίσω τους τη σκοτωμένη τίγρι, ενώ ο δυστυχισμένος πατέρας κρατούσε στα χέρια του μερικά κόκκαλα και κάποιο κομμάτι από τα ρούχα του παιδιού του... Είχε σκοτώσει σε μία πάλη σώμα με σώμα και με μοναδικό όπλο το τσεκούρι του μία τίγρι! Αυτό μόνον ένας πατέρας, που ήθελε να εκδικηθή το θάνατο του παιδιού του, μπορούσε να το κάμη.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο νόμος της ζούγκλας, ένας νόμος που έχει διατυπωθή από

την αιματηρή πείρα γενεών, λέει: παραπάνω από τα μια θηρία που θα συναντήσης και δε θα υπορέσης να σκοτώσης παρά το τρίτον από κείνα που θα πυροβολήσης.

Αυτό με άριθμους σημαίνει το εξής: "Αν συναντήσεις 12 θηρία, δε θα προφθάσης να πυροβολήσης περισσότερα από τα 6 κι' απ' αυτά έχεις πιθανότητα να σκοτώσης μόνον τα δύο.

Οι άριθμοι αυτοί ισχύουν, βέβαια, για τα οργανωμένα ομάδικά κυνήγια, στα οποία έχει κανείς την πιθανότητα να ξετρυπώσει ολόκληρη άνελη από θηρία.

Το ομάδικό κυνήγι της τίγρεως γίνεται είτε πεζή, είτε πάνω στη ράχη ελεφάντων και απαιτεί μεγάλη προσοχή, απόλυτη πειθαρχία και συντονισμένες ενέργειες.

Είχα την ευκαιρία να διευθύνω πολλά παρόμοια κυνήγια και όμολογώ ότι, κάθε φορά, ένοιωθα ένα σφίξιμο στην καρδιά, γιατί είχα τη συνείδηση ότι δεν διεκινδύνευα μόνο τη δική μου ζωή, αλλά και δεκάδες άλλων ανθρώπων. Το παραπικρό λάθος θα μπορούσε να ήταν μοιραίο.

Επρεπε, πρώτα-πρώτα, να βάλω κανείς κάθε κυνηγό στην κατάλληλη θέση και να του όριση την ακτίνα δράσεώς του.

— Στάσου εδώ! Δε θα κινηθής, αν δεν ακούσης το σύνθημα και θα πυροβολήσης μόνον προς αυτή τη διεύθυνσι, ανάμεσα στο βράχο προς τα άριστερά και το μοναχικό δέντρο... Άν η τίγρις

πανδαιμόνιο από ήχους, που ακούγονται σε πολύ μεγάλη απόσταση.

Οι άνιχνευτές ένεργούν καθ' όμολογες από 4—5. Όταν ξετρυπώσουν τα θηρία, προσπαθούν να τα παρασύρουν έξω από τη λόχμη και να τα ζαλίσουν. Κάποτε, μία τίγρις ή ένα λιοντάρι όριάζει έναντίον ενός απ' αυτούς. Οι άλλοι δυναμώνουν, τότε το θόρυβο και τρέχουν δεξιά κι' αριστερά, έτσι που το θηρίο τα χάνει και δεν ξέρει πού να διευθυνθή. Οι άνιχνευτές βρίσκουν τότε τον καιρό ν' απομακρυνθούν ή να σκαρφαλώσουν σε κάποιο δέντρο, αν υπάρχει εκεί κοντά.

Στο κυνήγι, που άφηγούμαι, έπρόκειτο από μία οικογένεια τίγρεως που την άποτελούσαν ο πατέρας, η μητέρα και δυο μικρά.

Μ' ένα σφύριγμα, είδοποίησα τους κυνηγούς να είναι έτοιμοι. Τα θηρία, ξετρελλαμένα από το θόρυβο που έκαναν οι άνιχνευτές, πλησίαζαν όλοένα προς έμας. Σε λίγο θα βρίσκονταν μέσα στην ακτίνα δράσεως των όπλων μας.

Είχα φέρε στο στόμα μου τη σφυρίχτρα, για να δώσω το σύνθημα στην πρώτη ομάδα των κυνηγών να πυροβολήση. Καί, ξαφνικά, είδα δυο μεγάλες τίγρεις, που έρχονταν κατά πάνω μας από τα βάτα. Προχωρούσαν με πηδήματα, που το καθένα είχε μήκος 4—5 μέτρων. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, είχαμε βρεθή ανάμεσα σε δυο πυρά.

Αλλά, ξαφνικά, είδα μία βολίδα

Κυνήγι τίγρεων στο Άνναμ

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Είδα μερικούς από τους κυνηγούς, που βρίσκονταν κοντά μου να χλωμιάζουν.

Δεν είχα τον καιρό ν' αλλάξω τη διάταξη των κυνηγών. Άφησα, λοιπόν, τα πράγματα όπως είχαν κι' είπα σ' έναν από τους Ιθαγενείς, που είχα εμπιστοσύνη στο θάρρος και την έτοιμοτητά του να μ' ακολουθήση. Επρεπε ν' αντιμετωπίσουμε μόνον τους δυο καινούργιους έχθρούς.

Είπε άνάγκη να σημειώσω έξω τα εξής: Πρώτον ότι, στο κυνήγι της τίγρεως, όπως άλλωστε και πολλών άλλων θηρίων, τα πυρά όμαδών άποκλείονται. Και για λόγους έγωισμού των κυνηγών, αλλά και γιατί ένα δέρμα τίγρεως, κατατρυπημένο από σφαίρες, δεν θα είχε αξία. Μ' άπλούστερα λόγια, το κυνήγι της τίγρεως, δεν είναι μία κανονική «έκτελεσι». Κάθε κυνηγός πυροβολεί τη στιγμή που το θηρίο περνάει μπροστά απ' το την ακτίνα που του έχει καθορισθή. Έπειτα, είναι η σειρά ενός άλλου. Έτσι, είναι εύκολο να έξασκριδωθή ποιάς χτύπησε το θηρίο. Δεύτερον, ότι η επιτυχημένη βολή είναι εκείνη που βρίσκει την τίγρι στο κεφάλι. Μία σφαίρα άπουδήςποτε άλλου δεν θα είχε άποτέλεσμα. Η καλύτερα θα είχε άποτέλεσμα πολύ δυσάρεστο για τον κυνηγό. Γιατί η πληγωμένη τίγρις γίνεται έξαιρετικά επικίνδυνη. Οριάζει στα τυφλά. Καί, ξεφυλκώντας άκόμη, μπορεί να κοιματισθή τον άνθρωπο, που θα βρεθή κοντά της.

Προσθέστε και το ότι η τίγρις, είτε όταν επιτίθεται, είτε όταν προσπαθεί να διαφύγη, ούτε προπατάει, ούτε τρέχει. Πηδάει. Έ-

τσι βρίσκεται περισσότερο στον άέρα παρά στη γή. Και το τόσο που διαγράφει με τα πηδήματά της — το άνοιγμα του ξεπερνάει κάποτε τα πέντε μέτρα — δεν είναι ποτέ σταθερό. Άκολουθεί πότε τη μία διεύθυνσι και πότε την άλλη. Έτσι, ο κυνηγός δεν ξέρει πού πρέπει να σκοπεύει.

Μία τελευταία ματιά μ' έκαμε να καταλάβω ότι η οικογένεια από τον πατέρα και τη μητέρα και τα δυο παιδιά είχαν φθάσει στην κατάλληλη θέση κι' έδωκα το σύνθημα στους κυνηγούς ν' άρχίσουν τους πυροβολισμούς. Και για να προστατεύσω τα βάρτα τους από μία αβιθιδιαστική επίθεσι των άλλων θηρίων προχώρησα προς το μέρος τους μαζί με το νεαρό Ιθαγενή.

Άλλ' είχαν ξεπεράσει τους ύπολογισμούς μου. Τα είδαμε, ξαφνικά, σ' άπόστασι μόλις δέκα μέτρων. Δέκα μέτρα είναι για μία τίγρι δυο πηδήματα. Κι' ήμαστε έντελώς άκαλύπτοι. Παίξαμε όχι με τα δευτερόλεπτα, αλλά με τα χιλιοστά του δευτερολέπτου.

Χωρίς να χάνω καιρό, έφερα την καραμπίνα στον ώμο μου, σκόπευσα άκαριαία και πυροδότησα.

Είχα την καλή τύχη να πετύχω το ένα από τα δυο θηρία στο μπουσούδι... Το χτύπημα δεν ήταν θανατηφόρο, αλλά η τίγρις ζαλίστηκε κι' έγειρε στα πλάγια. Έτοιμάστηκα να της ριζώ και δεύτερη σφαίρα για να την άποτελειώσω. Άλλά, ξαφνικά, είδα μία βολίδα

τις τίγρεις και πιθανόν και δευτερο.

Οι Ιθαγενείς προτιμούν για το κυνήγι της τίγρεως τα δηλητήρια: σμένα βέλη. Το θηρίο που θα χτυπηθή σ' όποιοδήποτε μέρος του σώματος μόλις προφθάει ν' άπομακρυνθή 300—400 μέτρα. Πέφτει κατόπιν σαν κεραυνόπληκτο. Γιατί τα δηλητήρια που χρησιμοποιοούν οι Ιθαγενείς είναι πολύ δραστικά.

Ένας άλλος τρόπος είναι οι παγίδες. Σκάβουν στο έδαφος μία βαθιά τρύπα, που στενεύει όσο προχωρεί. Στο επάνω μέρος τη σκεπάζουν με κλαδιά και φύλλα. Η τίγρις που θα πέση μέσα είναι άδύνατον πιά να βγί. Την αφήνουν τότε να πεθάνη από την πείνα.

Για ν' άναποκριθώ στις παραγγελίες των θηριοτροφεών, που ήθελαν ζωντανές τίγρεις, προτιμήσα τα άποφυλαρισμένα κλουδιά.

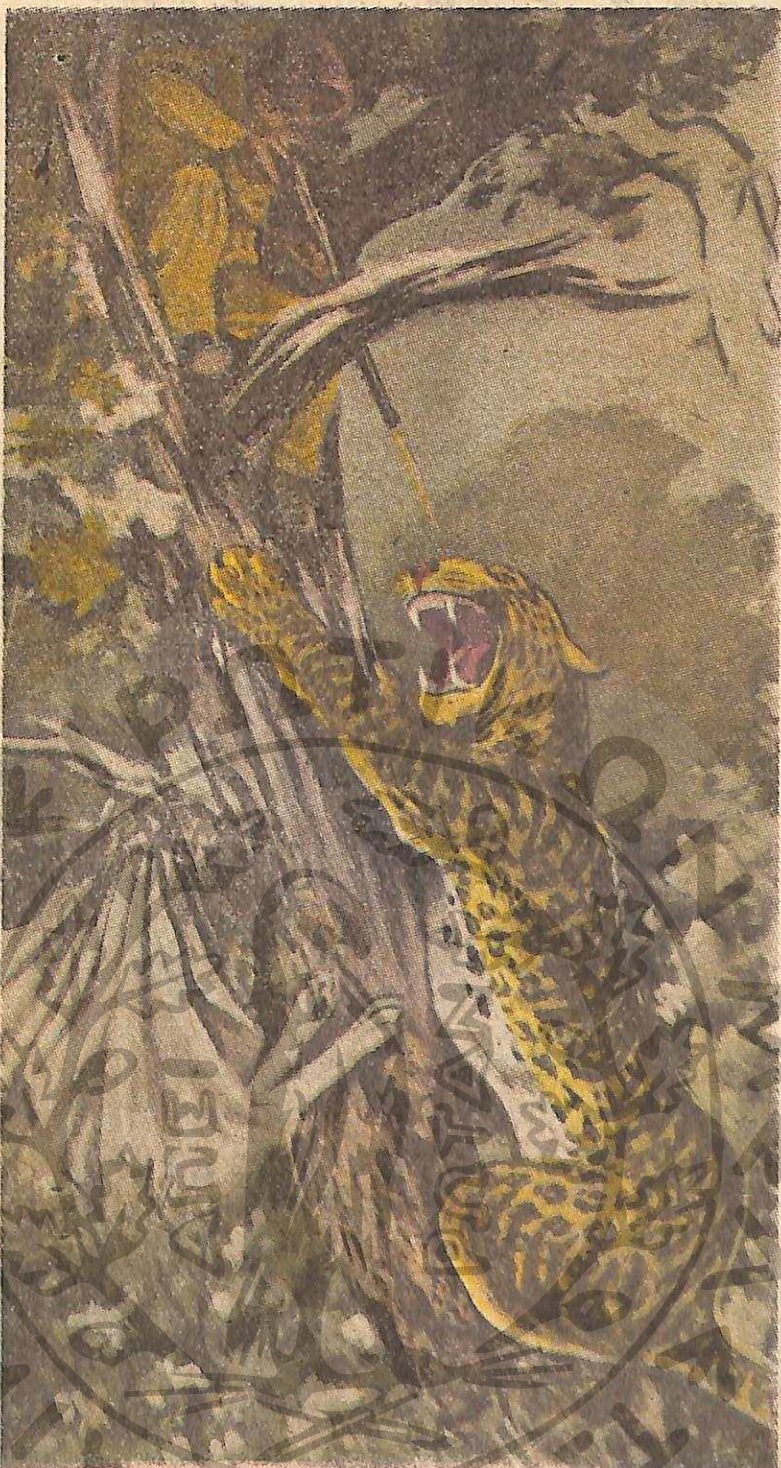
Η τοποθέτησί τους άπαιτεί μεγάλη προσοχή. Πρέπει, έξ' άλλου, να δοη κανείς το κατάλληλο μέρος, γιατί η τίγρις είναι πολύ πονηρή κι' αν ύποπτευθή το παραμικρό δεν πλησιάζει.

Γι' αυτό, τα κλουδιά του κλουβιού πρέπει να σκεπασθούν με φύλλα και κλαδιά, σε τρόπο που να φαίνονται ότι άποτελούν μέρος της φυσικής βλαστήσεως. Στο έσωτερικό του κλουβιού τοποθετείται ένα μικρό ζώο... Η τίγρις μπαίνει άνυποπτη. Η πόρτα του κλουβιού κατεβαίνει άμέσως κι' έτσι το θηρίο βρίσκεται φυλακισμένο...

Κάποτε, με τον τρόπο αυτό έπιασα ταυτόχρονα δυο ύπέροχες τίγρεις, που τις έστειλα στο ζωολογικό κήπο του Βερολίνου.

ΒΙΛΧΕΜ ΣΤΡΑΝΤΚΕΡ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Το κυνήγι του γορίλλα

Μία δραματική επίθεσις τίγρεως έναντιον κυνηγού, που είναι ανεβασμένος σε δέντρο. Το θηρίο δεν προφθάει ν' άποτελειώση το πηδημά του, γιατί δέχεται τη σφαίρα στο κεφάλι.

Καταφύγια για τους πλουτοκράτες

Πολλοί Αμερικανοί άρχισαν να κατασκευάζουν οικογενειακά καταφύγια έναντι των ατομικών βομβών. Μέσα σ' αυτά, εκτός από τρόφιμα και άλλα χρειαζόδη, τοποθετούν όπλα και χειροβόμίδες. Τα όπλα αυτά δεν προορίζονται έναντι ενδεχόμενων εχθρών, αλλά έναντι των γει-

Ο γνησιότερος λοχίας του κόσμου

Απελύθη τελευταία από τον αγγλικό στρατό ο γνησιότερος λοχίας του κόσμου Μπίλ Κίρτον, ηλικίας 74 χρόνων. Ο Κίρτον, που είχε πάρει μέρος και στους δυο παγκοσμίους πολέμους και που δεν είχε άλλη οικογένεια εκτός από το στρατό, ζήτησε να παραμείνει ή υπηρεσία του, όπου να περάσει σε «καλύτερη ζωή».

Αλλά το «Επιτελείο είχε εξαντλήσει όλες τις προθέσεις, που παρέχονται από τους νόμους και δε μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του.

Η μεγαλύτερη δρύς

Η μεγαλύτερη δρύς του κόσμου βρίσκεται σ' ένα δάσος του Γιορκσάιρ (Αγγλία). Η ηλικία της δε μπορεί να υπολογισθεί με ακρίβεια. Η περίμετρος του κορμού της είναι 26 μέτρα στην επιφάνεια του εδάφους και 16 μέτρα στο ύψος του ανθράκου. Ο κορμός της είναι σήμερα σχεδόν άβυσσος και στο εσωτερικό του μπορούν να χωρέσουν περί τα 15 πρόσωπα.

Για να βρούμε τις θερμότητες

Στη χώρα μας, όπως επίσης στη Γαλλία, στην Ιταλία κλπ, η θερμοκρασία υπολογίζεται σε έσομους του εκατοντάδου θερμότητας (Κελσίου). Στη Γερμανία, όμως, η θερ-

μότητα υπολογίζεται σε βαθμούς «Ρεωμύρ» και στην Αγγλία σε βαθμούς «Φαρενάιτ». Νά πώς θα μετατρέψετε αυτές τις θερμοκρασίες σε βαθμούς του εκατοντάδου: «Ρεωμύρ»: Θα πολλαπλασιάσετε τους βαθμούς «Ρεωμύρ» επί 1,25. «Φαρενάιτ»: Θα αφαιρέσετε 32 βαθμούς και θα πολλαπλασιάσετε το αποτέλεσμα επί 0,555.

Νέες αυτοκινητόδρομοι

Πριν από το τέλος του 1961 θα τεθεί σε λειτουργία ο μεγάλος αυτοκινητόδρομος, που συνδέει τη Νέα Υόρκη με το Λόνγκ Άιλαντ, μήκους 150 χιλιομέτρων. Στον αυτοκινητόδρομο αυτό θα μπορούν να τρέχουν άμεσα έξι αυτοκίνητα, το ένα πλάι στο άλλο. Οι ειδικοί προσέχουν, ωστόσο, ότι το 1967 δε θα είναι πια επαρκής, λόγω της καταπονητικής αύξησης της κυκλοφορίας.

Φιλάνθρωπος από... εκδίκηση

Ο Αμερικανός Καντόρι Σαασού (όπως δειχνει το όνομά του είναι «Ινδός την καταγωγή») ανέκρινε τελευταία ότι αφήνει όλη την περιουσία του, που ανέρχεται σε 3 εκατομμύρια δολларίων, σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Αλλά αυτή η φιλανθρωπική διάθεση του οφείλεται σε αίτια που δεν είναι καθόλου ευγενικά, όπως θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς. Ο Σαασού θέλει να εκδικηθεί τη φεντερικά Φίλιπς, που ισχυρίζεται ότι είναι σύζυγός του. Δεν την παντρεύτηκε ποτέ! τονίζει ο Σαασού. Η υπόθεσις έφτασε στα δικαστήρια, που καταδίκασαν τον Σαασού να πληρώσει στην φεντερικά μια αποζημίωση 160.000 δολларίων και 750 δολларια το μήνα για διατροφή. Ο Σαασού έσπευσε τότε να χάσει την περιουσία του —ανάμεσα σ' αυτήν περιλαμβάνονται και τέσσερα μεγάλα ξενοδοχεία στο Μασάχουσέτς— και έφυγε για τη Γαλλία.

Γαμήλιο ταξίδι με τα πόδια

Ο Αμερικανός Σκωτ Έρρικ και η Μπέα Σμιθ, αφού έτελεσαν τους γάμους των στο Σάν Φρανσίσκο, αποφάσισαν να κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους με τα πόδια και ώρισαν ως τέρμα του τη Μόσχα. Για να φτάσουν από το Σάν Φρανσίσκο στη Νέα Υόρκη, διέτρεξαν 6000 χιλιόμετρα. Επιβιβάθηκαν κατόπιν σ' ένα αερο-

πλάνο, που τότε έφερε στο Λονδίνο. Από εκεί πέρασαν στη Γαλλία και συνεχίζουν τώρα πεζή το ταξίδι τους προς τη Ρωσία. Στη ράχη τους έχουν από ένα μεγάλο δέμα ο καθένας. Ο άντρας σέρνει τη σκηνή και τα απαραίτητα για τον ύπνο και η γυναίκα διάφορα σκεύη της κουζίνας και είδη ρουχισμού. Το θράβυ κοιμούνται κάτω απ' αυτή τη σκηνή και σταθεμεύουν κάπου την ημέρα, για να φάνε κάτι πρόχειρο.

Γιγαντιαίος κομήτης

Οι αστρονόμοι ανακάλυψαν τελευταία έναν καινούριο κομήτη γιγαντιαίως διαστάσεων. Η μάζα του είναι ίση με τη μάζα της Γης και η λάμψη του ίδια με εκείνη των έπτα άστρων, που αποτελούν τη Μεγάλη Άρκτο.

Εσπρωξε όρμητικά την πόρτα και γύμνησε πάνω στο Σαντίνο.

Το δράμα ενός γκαγκστερ

Νά δραματέψω, έστω και με κίνδυνο της ζωής μου. Και το κατώρισμα. Τη νύχτα, που τον μετέφερα από το δικαστήριο στις φυλάκες του Σιγκ-Σιγκ, κατόφειρα να ξεγλιστρούω και να έ-ξασφαλιστή μέσα στο πλήθος. Έπι τέλους, ήταν ελεύθερος! Τώρα θα κανόνιζε τους λογαριασμούς του με τον Σαντίνο.

Το ίδιο βράδυ έτρεξε με λαχτάρα στο διαμέρισμά να δει την Τζόαν. Ανοίξε άδουρβα την πόρτα, προχώρησε με τις μύτες των ποδιών του στο διάδρομο, σταμάτησε μπροστά στην κρεβατοκάμαρα και κύτταξε από την κλειδαρότρυπα.

Η Τζόαν ήταν στο κρεβάτι. Το πρόσωπό της και τα χέρια της ήταν καταματωμένα. Στην άκρη του κρεβατιού καθόταν ο Σαντίνο και τη κύτταζε άγρια. —Ωστε γι' αυτό το παλιό σκυλο μου αντίστέκεσαι; Νά το ξέρεις πώς η θα υποχωρήσεις ή θα σε σκοτώσω...

Έξαλλος από το θυμό του ο

Μια στιγμή, χονδέ μου, να φορέσω το φόρεμά μου και φεύγουμε!

πήρε το πιστόλι και χάθηκε σαν αστραπή από το διαμέρισμα. Δε μπόρεσε ωστόσο να φύγει μακριά από τη Νέα Υόρκη. Η αστυνομία τον έπιασε μία νύχτα στο Τσάρλεξ και τον έστειλε ως δολοφόνο του Σαντίνι στο κακουργιοδικείο. Έτσι ο Πέτρο Άντερσον ξαναβρέθηκε στο Σιγκ-Σιγκ με μία καταδίκη σε θάνατο.

Όταν τόν πήγαν σ' ένα από τα κελιά των μελλοθανάτων, πίστευε πως θα καθόταν γρήγορα στην ηλεκτρική καρέκλα και θα τελείωνε χωρίς πολλά μαρτύρια η τραγική όγωνα του. Είχε όμως γελαστεί. Περιμένα μία ολόκληρη εβδομάδα κι' ακόμη δεν είχε έρθει η σειρά του. Ο Πέτρο Άντερσον βυθίστηκε σε μία απέρριγρη πτη απελπισία. Ο τρόμος της ηλεκτρικής καρέκλας τον είχε τρελάνει. Δε μπορούσε να συλλογιστεί τίποτε άλλο. Είχε χάσει την αίσθησή του χρόνου. Δεν ήξερε αν είχε περάσει μία εβδομάδα, ένας μήνας ή ένας χρόνος. Μέσα στο κεφάλι του που βούιζε, ήταν ένα πηχτό σκοτάδι πένθους και τρόμου.

Το πιο φοβερό από τα βασάνια του ήταν η αηψία. Η νύχτα ήταν γι' αυτόν ένας εφιάλτης. Κάθε στιγμή νύχιζε πως άκουγε ναρκουνται από τον παγερό διάδρομο τα βήματα του δημίου. Πετιόταν πάνω με γουρλωμένα μάτια, περιμένοντας να δει μέσα στο σκοτάδι το κόκκινο φανάρι του θανάτου.

Τη μέρα οι θόρυβοι της φυλάκης τον τρέλλαναν. Η άγανία τουχε σπάζει τόσο τα νεύρα, που ουρλιαζε και ζητούσε από τους δεσμοφύλακες να του πούν, πότε, επί τέλους, θα εκτελεστή, για να το πάρη απόφαση και να υπομείνει να κοιμηθί λίγο. Ω! αν μπορούσε να κοιμηθί μερικές ώρες! Υστερα δε καθόταν με λιγώτερο τρόπο στην ηλεκτρική καρέκλα...

Έκείνη τη μέρα ήταν πιά ο απελτισμένος, πιά τρελός από κάθε άλλη φορά. Ξαφνικά άκουσε ένα δεσμοφύλακα να λέει μια μαργική λέξη: «Χριστούγεννα!» Ο μελλοθανάτος ανατρίχασε.

Μέσα στο σκοτισμένο μυαλό του πέρασε σαν αστραπή μία σκέψη: «Ήρθαν λοιπόν τα Χριστούγεννα! Είναι παραμονή Χριστούγεννων!» Ένα βάρος έφυγε από το στήθος του. Τα Χριστούγεννα δεν γίνεται καμιά θανατική εκτέλεση στο Σιγκ-Σιγκ! Έτσι ο Πέτρο Άντερσον θα μπορούσε, επί τέλους, να κοιμηθί μία νύχτα, χωρίς να φοβάται πως θα τον οδηγήσουν στην ηλεκτρική καρέκλα! Τί θεϊκή χάρη! Την άγία εκείνη νύχτα των Χριστούγεννων, ο μελλοθανάτος κοιμήθηκε βαθεία, ένα γλυκό ύπνο, που κράτησε ως το πρωί.

Επειτα, ξυπνώντας, του φάνηκε πως όνειρευόταν. Δεν πίστευε στα μάτια του, όταν είδε πίσω από τα κάγκελα του κελιού του την αγαπημένη του να του χαμογελάει. Καλά Χριστούγεννα, Πέτρο! τούπε η Τζόαν. Σου φέρνω το καλύτερο δώρο! Θα γίνη αναβωσθαι της δικής σου...

Ναι, βεβαίως ο δικηγόρος, που τη συνόδευε... Έλπίζω πως θα θάναθες!

Η Τζόαν Πέρκινς είχε δηλογογήσει, πως αυτή είχε σκοτώσει τον Έλμερ Σαντίνο, για να σώσει τον Πέτρο. Έτσι εκείνος γλύτωσε από την ηλεκτρική καρέκλα. Η θεϊκή εκείνη νύχτα των Χριστούγεννων άλλαξε ολόκληρη τη ζωή του. Όταν λευτερώθηκε από τη φυλάκη, έγινε άλλος άνθρωπος. Άρχισε μία τιμία ζωή με την αγαπημένη του, που τον έσωσε.

ΜΟΡΙΣ ΡΕΣΑΡ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

Εμπιστευθείτε τα παιδιά σας εις τόν πλέον σύγχρονον και άρτιον οργανισμόν έπαγγελματικής μορφώσεως ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων).
ΑΝΕΓΝ. ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ άρ. άδείας 19831)1955.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ : Δ) 626.743.
Γραμμ. 612.588 — Λογιστηρίου 25.457.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ—ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΑΝΩΤ. ΣΧΟΛΩΝ

1) Ασκήσις γραπτού και προφ. λόγου.	7) Επαγγελματική συμπεριφορά.
2) Αγωγή Πολίτου.	8) Αισθητική άγωγή.
3) Χημεία.	9) Γαλλική τεχνική ορολογία.
4) Ηλεκτροτεχνία.	10) Ελεύθερον σχέδιον.
5) Επαγγελματική όγυεινή.	11) Οργάνωσις και λειτουργία Κομμωτηρίου.
6) Υγιεινή Κόμης.	12) Πρακτική εξάσκησης.

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ

ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ Δ)ΝΤΗΣ

Ο Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Χαρ. Τρικούπη 20

Τηλ. 612.588

Καθημερινή εξάσκησης επί ζωντανών μοντέλων. Προβολα κομμωτικών κινηματογραφικών ταινιών.

ΑΥΣΤΗΡΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ

Α' ΓΚΡΟΥΠ: Πρωί 9—1. — Β' ΓΚΡΟΥΠ: Απόγευμα 4—8.

Εγγύησις ή μακρά πείρα μας, ή ιδιότης μας ως πρωτοπόρων εις την επαγγελματικήν εκπαίδευσιν, ή έπαφή μας με τα μεγαλύτερα εκπαιδευτικά συγκροτήματα Εδρότης—Αμερικής, και αλ χορηγούμεναι υποτροφία ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ εις τους άριστεύοντας, σάς εξασφαλίζουν την πλέον άρτίαν κατάρτισιν.